

2 MÓZES 1-5. FEJEZET

A 2Mózes az 1Mózes természetes folytatása.

Az 1Mózes így fejeződött be:

Amikor József százöt éves korában meghalt, bebalzsamozták és koporsóba tették Egyiptomban.

A 2Mózes így kezdődik:

Név szerint ezek voltak Izráel fiai, akik Egyiptomba mentek Jákóbbal; mindegyik a maga háza népével ment:

Rúben, Simeon, Lévi és Júda,

Issakár, Zebulon és Benjámin,

Dán, Naftáli, Gád és Ásér.

Összesen hetvenen voltak, akik Jákóbtól származtak. József pedig már Egyiptomban volt.

Azután meghalt József és valamennyi testvére, meg az az egész nemzedék.

Látható tehát, hogy e könyv első fejezetének első része az előző könyv végének a folytatása. Mózes 5 könyve összesen a teljes Biblia egyhetedét teszi ki, és az Új Testamentumhoz hasonlítva annak majdnem két harmadát tennék ki. Ha Isten ilyen nagy figyelmet szentelt ennek a történelmi időnek, akkor fontos, hogy mi is megértsük és tisztába legyünk az itt lefektetett alapokkal.

Izráel fiai pedig szaporodtak, gyarapodtak, megsokasodtak, nagyon megerősödtek, és megtelt velük az ország.

Úgy is fogalmazhatnánk, hogy népességrobbanás következett be Izrael soraiban, mert a 70 lélekből József halála után háromszáz évvel hatszázezer 21 év feletti férfi élt Jákób leszármazottjai közül Egyiptomban. Ez a hatalmas növekedés azt jelentette, hogy a népesség ezalatt az időszak alatt huszonöt évente megkétszereződött.

Új király került azonban Egyiptom élére, aki már nem ismerte Józsefet.

Az pedig ezt mondta népének: Lám, az izráeli nép nagyobb és erősebb, mint mi.

Bánjunk csak okosan vele, hogy még többen ne legyenek, mert ha háború támad, ő is ellenségeinkhez csatlakozik, ellenünk harcol, és kivonul az országból.

A fáraó attól félt, hogy az izraeliek elhagyják az országot, és ennek megakadályozására:

munkafelügyelőket rendeltek följük, hogy kényszermunkával sanyargassák őket. Raktárvárosokat kellett építeniük a fáraó számára: Pitómot és Ramszeszt. De mennél jobban sanyargatták őket, annál inkább szaporodtak és terjeszkedtek, úgyhogy félni kezdtek Izráel fiaitól. Ezért kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait. Kemény munkával keserítették az életüket: sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezei munkával; sokféle munkával kegyetlenül dolgoztatták őket.

Érdekes, hogy ilyen kegyetlen feltételek mellett Izrael gyermekei továbbra is szaporodtak és terjeszkedtek. Egy nemzet számára a legnagyobb gyengeséget a jólét okozhatja, hisz úgy néz ki, hogy a nehézségek idején a nemzetek legtöbbször megerősödnek. Ugyanez igaz az egyház történetében is. Amikor a korai egyház oly kegyetlen üldöztetésben részesült a rómaiak részéről, hatalmas mértékű növekedést tapasztalt meg.

Amikor viszont a kereszténységet elfogadottá tették, és egyes területeken állami vallássá vált, akkor ezeken a területeken az egyház meggyengült. A jólét elpuhítja az embereket, a nehézség és üldöztetés pedig megerősíti őket. A fáraó gyengíteni akarta őket a kemény munkával, de pontosan az ellenkezőjét érte el, megerősítette az izraelieket.

Azután parancsot adott Egyiptom királya a héber bábáknak, akik közül az egyiknek Sifrá, a másiknak Púá volt a neve. Ezt mondta: Amikor a héber asszonyok szülésénél segédkeztek, figyeljétek a szülés lefolyását: ha fiú lesz, öljétek meg, ha leány, hagyjátok életben! De a bábák félték az Istent, és nem cselekedtek úgy, ahogyan Egyiptom királya meghagyta nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermeket. Ezért Egyiptom királya magához hívatta a bábákat, és ezt mondta nekik: Miért teszitek ezt, miért hagyjátok életben a fiúgyermeket? A bábák pedig ezt felelték a fáraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek. Mire a bába odaér hozzájuk, már meg is szültek. Ezért jót tett Isten a bábákkal. A nép pedig szaporodott, és igen megerősödött. És mivel a bábák félték az Istent, Ő tovább szaporította Izráel házát. Ekkor megparancsolta a fáraó egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!

A fáraó el akarta pusztítani a gyerekeket a bábákon keresztül, és amikor ez nem sikerült, akkor megparancsolta, hogy a fiúgyerekeket dobják a folyóba. A bábák esetleges hazugságával szembesülünk itt, hisz azt mondták, hogy a héber asszonyok mind saját maguk szülik meg a gyermekeiket. Lehet, hogy ez igaz, mert úgy néz ki, hogy a nehéz munkát végző asszonyok miután megszülik a gyerekeiket nagyon hamar visszamehetnek dolgozni.

Új-Guineában az asszonyok végzik a munkák nagy részét, még a földművelést is. Miután életet adnak a babájuknak, felkötik őket a hátukra és ismét elmennek dolgozni a mezőre.

Lehet, hogy a bábák hazudtak, lehet, hogy nem; én nem tudom. De ha hazudtak, akkor hogyan történhetett meg, hogy Isten megáldotta őket? Nincs erre magyarázatom, sajnos nem tudhatok mindent.

Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé.

Más szóval, teljesítette ugyan a parancsot, hogy a folyóba tegye a gyereket, de előbb egy kis kosarat készített neki, és ebbe tette bele, és utána tette a folyóra.

A gyermek nénje pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez.

Isten megtartó erejének gyönyörű története ez.

A kisfiú nénje pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket?

Mózes nénje, Miriam kérdezte ezt. Nagyon gyakori volt azokban az időkben, hogy egy másik asszony szoptassa a gyereket.

A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. Vidd magaddal ezt a gyermeket, mondta neki a fáraó leánya, és szoptasd! Megadom jutalmadat. Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta.

Milyen érdekesen dolgozott Isten, hisz kisgyerek korában nagyon erős héber nevelést kapott otthon, ahol mélyen a tudatába vésődött, hogy ő egy kiválasztott nép tagja. A példabeszéd hatalmas megtestesítője volt:

Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.

A korai személyiség formálódás éveiben Mózes erős nevelési alapot kapott, és ez elég erős volt ahhoz, hogy ellen tudjon állni az egyiptomiak tanításának ideje alatti nyomásnak. Ne becsüljétek alá a korai évek nevelésének értékét. Azt mondták, hogy a zsidó anyák már az első ringatásoktól kezdve azt suttozták a

gyerekeik fülébe, hogy Jehova az Isten. Azt hiszem, hogy egy anya egyik legnagyobb tette a világon az lehet, ha ezt suttogja a csecsemője fülébe: „Jézus szeret téged.”

Pál leírta a Timóteusnak szóló levelében, hogy őt már korai ifjúságától kezdve az Írásokra tanította az ő istenfélő anyja és nagyanyja. Milyen nagyszerű örökség ez! Istennek hálát adok azért, hogy magam is ilyen örökséget kaptam édesanyámtól. Az esti horror mesék helyett, amikor a farkas megeszi a nagymamát és a vadász felvágja a hasát, a szüleim mindig arról tanítottak, hogy Isten gondoskodni fog rólam.

Hallottam, hogy Isten az óriást Dávid kezébe adta, hallottam Mózesről, és Isten szabadító erejéről, arról, hogy hogyan szabadította ki Dánielt az oroszánok verméből. Tudtam, hogy bármi is történik, Isten velem lesz, megvéd és megóv a bajtól. Az anyukám mindenfelé követett amerre játszottam és igeverseket ismételtetett, és megtanította azokat nekem, betöltve engem Isten Igéjével.

A korai évek nagyon fontosak, és amikor úgy gondolod, hogy még a kisgyerekek nem is érti, már akkor elkezdheted az oktatását és nevelését. Az első hónapokban nagyon fontos, hogy az agyukat pozitív hatások ériék, mert ekkor alakulnak ki az idegrendszerben a stimulációnak megfelelő kapcsolatok. Ezért fontos, hogy színeket, mozgásokat, dallamokat tapasztaljanak e sorsdöntő időszakban, mert a jövőbeli agykapacitásuk egyenesen arányos lesz a korai hónapokban létrejött idegkapcsolatok számával.

Mózes anyja kitűnő munkát végzett, és Istennek még arra is volt gondja, hogy őt megfizessék ezért. Nagyon szeretem az Úr munkálkodásának módszereit. Ahelyett, hogy elvesztett volna egy gyereket, megtartotta őt, és fizetést is kapott a neveléséért. Majd elvitte a palotába és Mózes az egyiptomiak tanították tovább.

A Zsidó levél azt mondja, hogy Mózes anyja hitből tette a kosárral a folyóba, Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától. Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot

Ez mutatja meg számunkra, hogy milyen erős háttérrel érkezett Mózes a fáraó udvarába, és hogy a szülei milyen erős rendeltetés-tudatot tápláltak Mózesbe.

Abban az időben történt, amikor Mózes már felnőtt, hogy kiment atyjafiaihoz, és látta kényszermunkájukat. És meglátta, hogy egy egyiptomi férfi egy héber férfit ver az ő atyjafiai közül.

István az Apcselben azt mondta, hogy Mózes
Azt gondolta, megértik a testvérei, hogy Isten az ő keze által szabadítja meg őket. De nem értették meg.

Körülnézett, és amikor látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokban.

Valaki azt mondta, hogy az volt a baj, hogy nézett jobbra, nézett balra, de nem nézett felfelé. Mi magunk is gyakran elkövetjük azt a hibát, hogy nézünk jobbra, nézünk balra, majd cselekszünk anélkül, hogy tudatában lennénk annak, hogy Isten látja tetteinket. Megpróbálta eltüntetni a nyomokat azáltal, hogy az egyiptomit a homokba rejtette.

Amint említettem, Mózes tudta, hogy az ő keze által szabadítja meg az Úr az izraelieket a rabságukból, és meg volt lepődve, hogy ezt az izraeliek nem ismerik fel. Mózessel az volt a probléma, hogy jobban sietett, mint Isten. Megpróbálta megtenni azt, amit Isten meg akart tenni, de csak a saját erejére támaszkodott. Tudta, hogy Istennek mi a célja, de előre sietett.

Ezt a hibát mi is gyakran elkövetjük. Tudjuk, hogy mit akar Isten elvégezni, de nem várunk arra, hogy Isten felruházzon az Ő erejével, hanem elindulunk, és saját testünk erejéből próbáljuk megtenni azt, amiről azt gondoljuk, hogy Isten meg akarja tenni.

De vegyük észre, hogy mennyire sikertelen volt Mózes ebben a kísérletében. Még az sem sikerült neki, hogy egyetlen egyiptomit eltemessen, de amikor Istennel volt, az egész egyiptomi hadsereget eltemette a Vörös-tengerben.

Nagyon óvatosan kell bányunk az Isten munkája iránt érzett buzgóságunkkal, amikor a Szentlélek irányadása és kenete nélkül indulunk el, hogy a saját energiánkra és képességeinkre támaszkodva megvalósítsuk Isten munkáját. Akárcsak Mózes, mi is bukásra leszünk ítélve. A Lélek munkáját sohasem lehet elvégezni a testünk erejével.

A Lélek munkájára Isten Lelke kell felkenjen, irányítson és erőt adjon. Nagyon sok problémám adódott a Mózes által elkövetett hibához hasonló esetekből.

Tudtam, hogy Isten mit akar, tudtam, hogy mi a célja, és megpróbáltam mindezt megvalósítani úgy, hogy nem állt rendelkezésemre a Szentlélek irányítása és segítsége. Isten előtt jártam, és minden esetben úgy rontottam el a dolgokat, mint Mózes. Ő megpróbálta elrejteti az egyiptomit.

Másnap is kiment, akkor meg két héber férfi civakodott egymással. Rászólt arra, aki a hibás volt: Miért vered a felebarátodat?

Az így szólt: Ki tett téged előjáróvá és bíróvá közöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogyan az egyiptomit megölted? Mózes megijedt, és ezt mondta: Bizony kitudódott a dolog.

A fáraó is meghallotta ezt a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. De Mózes elmenekült a fáraó elől. Midján földjén állapotodott meg, és leült ott egy kútnál.

Amikor a fáraó megtudta, hogy Mózes az egyiptomi-izraeli párharcban a héber oldalára állt, akkor úgy döntött, hogy megöleti Mózeset, de Mózes elmenekült a Sinai-félszigetre.

Midján papjának volt hét leánya, akik odajöttek vizet meríteni és a vályúkat megtölteni, hogy megitassák apjuk juhait.

De pásztorok is jöttek oda, és elkergették őket. Ekkor fölállt Mózes, segítségükre sietett, és megitatta juhaikat.

Amikor a leányok hazaértek apjukhoz, Reuélhez, az megkérdezte: Hogy-hogy ma ilyen korán megjöttetek?

Egy egyiptomi férfi védett meg bennünket a pásztoroktól - felelték. Sőt még vizet is merített nekünk, és megitatta a juhokat.

Akkor ezt mondta a lányainak: Hol van ő most? Miért hagytátok ott azt az embert? Hívjátok ide, és egyék velünk!

Jellemző beduin vendégszeretetet.

Mózes jónak látta, hogy ott maradjon annál a férfinál, az pedig Mózeshez adta lányát, Cippórárt.

Az asszony fiút szült, ő pedig Gérsómnak nevezte el, mert azt mondta: Jövevény lettem idegen földön.

Közben hosszú idő telt el, és meghalt Egyiptom királya. Izráel fiai pedig sóhajtoztak a szolgaság miatt, kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajgatásuk feljutott Istenhez.

Isten meghallotta panaszkozásukat, és visszaemlékezett Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségére.

Rátekintett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.

A 22.-ik és 23.-ik versek között kb. 40 év telt el.

Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez.

Kétségtelen, hogy Mózes pusztában történő tapasztalatai fontos tapasztalatok lesznek először is földrajzi szempontból. Miközben pásztorként a Sinai sivatagban és a Hóreb hegység körül követte a juhnyáját, nagyon jól megismerte a területet, tudta, hogy hol vannak a kutak, kezdte megismerni az éghajlatot, és sok gyakorlati tapasztalatra tett szert azzal kapcsolatban, hogy miként lehet túlélni a pusztai időjárást.

Mindezek nagyon hasznosak lesznek majd, amikor Isten elkezd használni őt Izrael gyerekeinek Egyiptomból való kivételékor.

Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. Akkor ezt mondta Mózes: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor?

Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok!

Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz!

Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor elrejtette Mózes az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre.

Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat.

Le is szállok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából

Isten elkezdett beszélni Mózeshez az égő csipkebokorból. Először is arra figyelmeztette, hogy ne közeledjen hozzá, és hogy vegye le a saruját, mert szent földön áll. Kijelenti, hogy kicsoda Ő, majd bejelenti, hogy látta, hallotta és tudja. Ezek Isten tulajdonságai, amelyet Jézus Krisztus is kiemelt az Új Testamentumban: „Az Atyátok látja, az Atyátok hallja, az Atyátok tudja...”

Isten ezen tulajdonságait kérdőjelezi meg a hitetlen emberek. „Van-e értelem a magasságban, honnan tudja Isten?...” Azt hiszik, hogy elrejtőzhetnek Isten elől, és gúnyolódnak az imádságnak még a gondolatával is. Mégis ezeket a jellemvonásokat Jézus Krisztus újból és újból megerősíti.

Az Úr nemcsak hogy meglátja a nehézséget és azt mondja, hogy „valóban szörnyű”, nemcsak meghallja a kiáltást és azt gondolja, hogy milyen szégyenletes, hanem tesz valamit értünk. Gyakran a barátaink szimpátiát mutatnak, meghallják, meglátják, és elszörnyülködnek a dolgon, de az Úr azt mondja, hogy megmenteni jöttem.

Le is szállok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép helyére.

Bizony, eljutott hozzám Izrael fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak.

Közületek is sokakat elnyomnak az emberek, hazudnak nektek, elutasítanak titeket, fájdalommal vagytok tele, mert azt gondoljátok, hogy senki sem tud a bajaitokról. De igen, Valaki mindenről tud, mert azt mondja Isten, hogy „látom az elnyomást”.

Most azért menj! Elküdelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!

Mózes azt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból?

Negyven évvel korábban Mózes belevetette magát az elhívásába és saját erejéből el is kezdte a munkát, mert azt gondolta, hogy meg fogják érteni, de a tapasztalatai hatalmas csalódásba torkolltak. Aztán negyven év alatt Mózes hihetetlen módon lenyugodott.

Emlékeztek, hogy ő Lévi törzséből született, és tudjuk, hogy Jákób próféciaja Lévivel kapcsolatban ez volt:

Simeon és Lévi testvérek, erőszak eszközei a fegyvereik.

Közösségükbe ne menj, lelkem, gyülekezetükkel ne egyesülj, dicsőségem! Mert embert öltek haragjukban, kedvtelésükben bikát bénítottak.

Átkozott haragjuk, mert erőszakos, és dühöngésük, mert elkeseredett.

Mózes is ilyen forróvérű lévita volt, nagyon hamar tüzelt, és így ölte meg az egyiptomit is. Negyven év múlva a tűz eltűnt belőle, már nem hirtelen haragú, aki minden pillanatban a harcot akarná, hanem nagyon nyugodttá vált. Amikor Isten el akarja küldeni a nép megmentésére, akkor azt válaszolja, hogy „Ki vagyok én, hogy én menjek a fáraó elé?”

Érdekes kérdés, és azt hiszem, hogy mindenki, akit az Úr elhívott felteszi ezt a kérdést: „Ki vagyok én, Uram, hogy én végezhessem el ezt?” Nagyon hasznos dolog, ha bennünk van a méltatlanságunk tudata, amikor Isten eszközként akar felhasználni az Ő munkájának elvégzésére. Isten hozta Mózeset ebbe az állapotba, Mózes viszont egy kicsit eltúlozta a dolgot.

Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból?

De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek. Ez lesz annak a jele, hogy én küdelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok tisztelni az Istent.

Hóreb hegyénél állt Mózes, és Isten azt mondta, hogy itt fogják Őt tisztelni az egész néppel együtt. Ennél a hegynél kapta meg később Mózes a Parancsolatot is.

De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: a ti atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik?

Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok.

Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, és így szólítsatok meg engem nemzedékről nemzedékre!

Isten azt mondja Mózesnek, hogy számodra „Vagyok, Aki vagyok”, vagyis „az vagyok, akire szükséged lesz”. Az Isten neve, egy ige, a LENNI ige, mert Isten mindig az akar lenni, amire neked szükséged van. A te békességed, a te erősséged, a te segítségéd, a te vezetőd, a te igazságod, a te menekvésed, a te reménységed, vagy amire éppen szükséged van. Milyen nagyszerű dolog ez! JAHVE, a valamivé váló, azzá válik, amire szükséged van.

Izrael gyermekei számára, a nép számára Ő az Úr, az atyáik Istene.

Menj, gyűjtsd össze Izráel véneit, és ezt mondd nekik: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám, Izsák és Jákób Istene megjelent nekem, és azt mondta: Számon tartom mindazt, amit ellenetek Egyiptomban elkövettek, és elhatároztam, hogy elviszlek benneteket az egyiptomi nyomorúságból a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép földjére, a tejjel és mézzel folyó földre.

És ha hallgatnak a szavadra, akkor menj be Izráel véneivel együtt Egyiptom királyához, és ezt mondjátok neki: Az ÚRral, a héberek Istenével találkoztunk. Hadd menjünk azért háromnapi útra a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak!

A fáraó számára Ő az ÚR, a héberek Istene.

Én ugyan tudom, hogy az egyiptomi király nem engedi meg, hogy elmenjete, hanem csak az erőszaknak enged.

De kinyújtom a kezem, és megverem Egyiptomot mindenféle csodával, amelyeket véghezviszek benne. Majd azután elbocsát benneteket.

És jóindulatot támasztok e nép iránt az egyiptomiakban, úgyhogy amikor eljöttek, nem jöttek üres kézzel.

Minden asszony kérjen a szomszédasszonyától és lakótársától ezüst és arany ékszereket, meg ruhákat. Adjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, és meneküljete Egyiptomból.

Úgy tűnik, hogy Isten arra tanítja őket, hogy miként rabolják meg az egyiptomiakat, a valóságban azonban csak azt a munkabért vitték magukkal, ami járt nekik a több évtizedes rabszolgamunkáért, amiért nem fizették meg őket.

Mózes ekkor így felelt: Hátha nem hisznek nekem, és nem hallgatnak a szavamra, hanem azt mondják, hogy nem jelent meg neked az ÚR?!

De az ÚR erre azt mondta neki: Mi van a kezében? Egy bot - felelte ő.

Dobd a földre! - mondta az ÚR. Amikor a földre dobta, kígyóvá vált, és Mózes elfutott előle.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes kinyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig bottá vált a markában.

Így majd elhiszik, hogy megjelent neked az ÚR, atyáik Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene.

Majd pedig ezt mondta neki az ÚR: Dugd be a kezedet a kebledbe! Bedugta a kezét a keblébe, és amikor kihúzta, hófehér volt a keze a poklosságtól.

Ezután pedig azt mondta: Dugd vissza a kezedet a kebledbe! Visszadugta a kezét a keblébe, és amikor kihúzta a kebléből, ismét olyan volt, mint testének többi része.

Ha tehát nem hisznek neked, és nem hallgatnak a szóra az első jelnél, majd hisznek a szónak a következő jelnél.

De ha még erre a két jelre sem hisznek, és nem hallgatnak a szavadra, akkor végy a Nílus vizéből, öntsd a szárazra, és a Nílusból vett víz vérré válik a szárazon.

Ha jelet akarnak, hogy higgyenek neked, akkor ezeket a csodákat tedd előttük.

Akkor ezt mondta Mózes az ÚRnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesen szóló. Ezelőtt sem voltam az, de azóta sem vagyok, hogy szolgáloddal beszélsz. Sőt nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok én.

De az ÚR ezt mondta neki: Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Talán nem én, az ÚR?!

Vajon az Isten teszi vakká, süketté vagy némává az embereket? Ezt mondja az ÚR, és Ő vállalja is ezért a felelősséget. Ez egy hatalmas felelősség, és a szívem azonnal tiltakozni kezd, és szemben áll Istennel, mert nem értem, hogy miért engedné meg Isten, hogy egy kisgyermek vakon szülessen. Miért teremtené Isten egy süket vagy néma gyereket? Ettől az Istenről alkotott elképzelésemet is kételyek kezdik gyötörni.

Ennek ellenére Isten kijelenti, hogy egyes esetekben különböző fizikai hibákat teremt, és vegyük észre, hogy nem is magyarázza meg azt, hogy miért. Egyszerűen csak kijelenti a tényt. És ez a tény hitem egyik legnagyobb kihívásává válik. De ha át tudom ugrani ezt az akadályt, akkor egy erősebb, megingathatatlan hitre teszek szert, olyanra, amit semmi sem tud többé megrendíteni.

Ha csak azt hiszem el, amit megértek, ahhoz nincs szükség hitre, csak észre és intellektusra. Istent azzal tisztetem a legjobban, ha azt hiszem el, amit nem értek meg. „Hit nélkül lehetetlen Isten előtt kedvesnek lenni.”

Ha tehát elhiszem, hogy Isten teremti vaknak a kisgyereket és ugyanakkor azt is el tudom hinni, hogy Isten a szeretet, Isten igaz, mert mindezeket a Biblia jelenti ki, akkor olyan dolgot hiszek el, amit nem értek. Hogyan tud egy szerető Isten egy vak gyereket teremteni? Nem tudom, de azt tudom, hogy ez tény, mert Ő mondta. Elhiszem az Ő szavát, Őbenne hiszek, és annak ellenére, hogy nem tudom a kettőt összerakni az agyamban, mégis elhiszem, hogy Ő a szeretet Istene, egy igazságos Isten. Annak ellenére, hogy Ő olyan dolgokat tett és tesz,

amelyeket én nem tudok megérteni, mégsem rendül meg benne a hitem, mert amikor nem tudom megmagyarázni vagy megérteni, akkor érkezek el egy mélyebb, hitre épülő kapcsolathoz Ővele.

Isten a vak gyereket nem arra használta, hogy összetörje, hanem, hogy megerősítse a hitemet Őbenne, és a pusztán ésszerű hitemet eljuttatta a szívből jövő hit szintjére. Most már elhiszem, hogy ha Isten egy vak vagy egy süket gyereket teremtett, akkor Istennek célja van azzal, ha megengedte, hogy ez a gyermek így szülessen, vagy ilyenné váljon.

Nem tudom ezt felfogni ésszel, és agyilag elbuktam, de pontosan ekkor van valami másra szükségem, és ekkor ragadom meg a hitet. „Istenem, hiszek és bízom Benned, de nem értelek Téged!” Így egy mélyebb hitre teszek szert.

Hiszek abban, hogy ha Isten egy ilyen gyermeket teremtett, akkor megvolt rá az oka, még akkor is, ha én sohasem fogom megtudni ezt az okot. Találgathatok, okoskodhatok a miérttel kapcsolatban, lehet, hogy azért tette, hogy tudunkra adja, hogy ez nem egy tökéletes világ, lehet, hogy azért, hogy megóvjon az elpuhulástól, a lustálkodástól.

Emlékszem a Nagy Gazdasági Válság idején ezt énekelte a templomi kórus: „Boldog leszek, amikor vége lesz a napoknak, boldog leszek, amikor eljön Jézus, mert nem lesz szomorúság, és Isten holnapja virrad ránk.” Azokban az időkben valóban nagyon várták az Urat, ugyanígy a második világháború idején is nagyon népszerű ének volt ez. A háború után jött a jólét, és meghalt a kórus. Többé nem énekeltek ezt a dalt. „Várj Uram, mert meglesz ez az új otthonom, ez az új autóm, várj még egy kicsit, mert így boldog leszek, a dolgok egyre jobban mennek, jó munkahelyem van...stb.”

Amikor a fenyegetések feltűnnek a horizonton, és az élet már nem annyira kényelmes és könnyű, akkor ismét felhangzik a kórus: „Boldog leszek, amikor vége lesz a napoknak...” Hát Isten nem a szeretet Istene? De igen. Viszont ha az egyház kezd elpuhulni, kényelmessé válni, és kezd hosszútávra berendezkedni, akkor Isten mindig egy új edénybe kell öntsön, hogy rádöbbenzen minket, hogy ez a Föld nem a mi hazánk, hogy mi csak átutazóban vagyunk itt.

Istennek nem az a szándéka, hogy az anyagi dolgok megszerzésére fordítsuk az életünket, hanem arra, hogy a szívünk összhangba kerüljön az Ő Lelkével és örökkévaló királyságával. Ezért aztán megmutatja, hogy az anyagi eredetű dolgokat milyen hamar és milyen könnyen elveszíthetjük. És ekkor hirtelen mélyebb gyökereket keresek, elkezdek vágyódni az örökkévaló királyságáért, és amint rátekintek egy betegségre, egy testi elváltozásra, azt mondom a szívemben, hogy „Jöjj hamar, Uram Jézus! Siettesd azt a napot, amikor a vakok meg fogják látni Isten dicsőségét, amikor a sánták ugrálni fognak örömeükben, amikor a némák dicsőítést énekelnek Neked, Istenem, hozd el azt a napot!”

Isten kijelentette, hogy Ő teremtette a vakot és a némát is. Nem értem, nem tudom megmagyarázni nektek, de ez egyáltalán nem változtatja meg az Istenbe vetett hitemet, és tudom, hogy Ő továbbra is a szeretet és az igazság Istene. Azért nem tudom megmagyarázni, mert Isten mindezt nem csökkentette le az én agykapacitásom szintjére, és hálával tartozom neki ezért, mert így elhihetem az Ő örökkévaló szavát és Benne hihetek.

*Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!
De ő azt felelte: Kérlek, Uram! Küldj mást, akit küldeni tudsz!*

Mindezek után is azt mondta Mózes Istennek, hogy küldjön mást! Látható, hogy túlságosan is megnyugodott.

*Ekkor az ÚR haragra gerjedt Mózes ellen, és azt mondta: Van neked egy testvéred, a lévita Áron. Tudom, hogy ő jól tud beszélni. Sőt jön is már eléd, és ha meglát, szívből fog örülni.
Beszélj azért vele, és add szájába a szavakat! Én pedig a te száddal és az ő szájával leszek, és megtanítalak benneteket arra, hogy mit cselekedjetek.*

Rendben, ha így akarod, veled mehet Áron is, legyen Ő a te szószólód. De eredetileg nem ez volt Isten akarata, ezt csak megengedte Mózesnek, mert annyit vitatkozott vele. Áron később egy akadályá vált, mert ez nem volt a legjobb megoldás.

Isten az általad megengedett legnagyobb magasságig tud csak emelni, és utána ezen a szinten fogja a legjobbat kihozni belőled. Gyakran, akárcsak Mózes, mi is korlátozzuk Istent abban, hogy milyen szintre emeljen minket. Isten Mózeset is eggyel magasabb szintre emelhetne volna, és így nem lett volna Áronra szüksége, és arra sem, hogy később az útjába álljon. De Isten azt mondta, hogy ezt kérted, hát itt van, megkaphatod.

Ugyanakkor egy szinttel alacsonyabban vagy annál, amit Isten a te életedre elképzelt. Lehet egy, két vagy három szinttel is lejjebb élni, pedig Isten a csúcsra emelne téged hatalmas győzelemben, de Istent korlátozhatod a te engedetlenségeddel. Sajnos igen gyakran kompromisszumokat fogadunk el az életünkben, olyan alternatívákat, amelyek Isten munkáját korlátozzák.

Áront akarod, hát megkaphatod, mondja Isten.

Ő majd beszél helyetted a néppel. Ő lesz a te szád, te pedig istenként állsz mellette.

Más szóval, Mózes lesz a közvetítő. Isten vele beszél, és ő elmondja ezt Áronnak. Ki készítette az aranyborjút a pusztában? Áron. Mózes csökönyösen

ragaszkodott ahhoz, hogy Isten lejöjjön az ő szintjére ahelyett, hogy ő emelkedett volna egy szintet, és így ez később egy csapdát jelentett Izraelnek.

Vedd a kezébe ezt a botot is, és tégy vele jeleket!

Ekkor visszament Mózes Jetróhoz, az apósához, és így szólt hozzá: Szeretnék visszamenni testvéreimhez Egyiptomba, hadd lássam, élnek-e még? Jetró így felelt Mózesnek: Menj el békességgel!

Az ÚR ugyanis azt mondta Mózesnek Midjában: Menj vissza Egyiptomba, mert meghaltak mindazok az emberek, akik halálra kerestek téged.

Ekkor fogta Mózes a feleségét és fiait, számárra ültette őket, hogy visszatérjen Egyiptom földjére. Isten botját is kezébe vette Mózes.

Mert ezt mondta az ÚR Mózesnek: Amikor visszamégy Egyiptomba, ügyelj arra, hogy megtedd a fáraó előtt mindazokat a csodákat, amelyekre képessé tettelek. Én ugyan megkeményítem a szívét, és nem akarja majd elbocsátani a népet,

Az itt használt „megkeményíteni” szó a héberben szó szerint azt jelenti: megerősíteni. Amikor olvassuk Mózes és a fáraó történetét, úgy kezdjük olvasni, hogy a fáraó keményítette meg szívét, majd egy idő után egy másik héber szóval ezt olvassuk: az Úr keményítette meg a fáraó szívét, amely azt jelenti, hogy az Úr megerősítette a fáraó szívét. Más szóval a fáraó döntötte el a szíve állapotát, és az Úr megerősítette őt abban az állapotban. Csökönys akarsz lenni? Rendben, megerősítelek abban az állapotodban.

de te ezt mondd a fáraónak: Így szól az ÚR: Izrael az én elsőszülött fiam.

Azért azt mondom neked, hogy bocsásd el az én fiamat, hadd szolgáljon nekem! Ha te vonakodsz elbocsátani, akkor én megölöm a te elsőszülött fiadat.

Útközben történt az éjjeli szálláson, hogy rátámadt az ÚR, és meg akarta ölni.

Nagyon nehéz megérteni ezt. Isten azt mondja Mózesnek, hogy menj Egyiptomba, majd Isten találkozik vele egy éjszakai szálláson és meg akarja ölni. Nem tudjuk, hogy mi történt, lehet, hogy Mózes elájult. Érdekes viszont, hogy a felesége pontosan tudta, hogy mi történik.

Azt gondolom, hogy Mózes és a felesége vitatkozott a gyermekük miatt. Isten azt parancsolta, hogy a zsidó gyerekeket a 8.-ik napjukon metéljék körül. Ez a körülmetélkedés az Istennel való szövetség jele volt, hisz ők lélek és nem a test szerint kellett éljenek. A körülmetélkedés egy szimbolikus jelentőségű cselekedet volt, amely alapján ezek az emberek Isten népeként azonosultak.

Amikor Mózes Midjába ment és feleségül vette az ottani pap, Jetró lányát, Cippórát, akkor megszületett az első fia, Gérsóm. Ekkor Mózes körül akarta metélni, de Cippóra valószínűleg nem engedte, hogy megcsonkítsák a kisbabáját. Mózes pedig talán annyira meg volt törve a bukása miatt, hogy nem törődött ezzel különösebben, és nem metélte körül a fiát, hogy ne kelljen vitatkoznia a feleségével.

Amikor Isten meg akarta ölni Mózeset, a felesége azonnal tudta, hogy mi a baj, és

Cippóra fogott egy éles követ, levágta fiának az előbőrét, lába elé vetette, és így szólt: Véren szerzett vőlegényem vagy!

Még mindig haragudott Cippóra ezért a csonkításért, és keserűen egyezett bele a dologba.

Akkor békét hagyott neki az ÚR. Cippóra pedig ezt mondta: Véren szerzett vőlegény vagy, mert körül vagy metélve.

Mózeset az Úr Izrael gyermekeinek vezetésével bízta meg és szövetséget kötött vele, ugyanakkor Mózes gyerekein hiányzott az Istennel való szövetség jele. Emiatt aztán Isten e támadással tudtára adta Mózesnek és feleségének, hogy komolyan veszi a dolgokat.

Áronnak pedig ezt mondta az ÚR: Menj Mózes elé a pusztába! Ő elment, és találkozott vele az Isten hegyénél, és megcsókolta őt.

Mózes elmondta Áronnak az ÚR minden igéjét, amellyel őt elküldte, és mindazokat a jeleket, amelyekre nézve parancsot adott neki.

Azután elment Mózes és Áron, és összegyűjtötte Izrael fiai közül az összes véneket.

Áron elmondta mindazt, amiről az ÚR beszélt Mózesrel, aki bemutatta a jeleket a nép előtt.

A nép pedig hitt. Amikor meghallották, hogy az ÚR gondjaiba vette Izrael fiait, és hogy meglátta nyomorúságukat, meghajoltak, és leborultak.

Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, Izrael Istene: Bocsásd el népemnek, hogy ünnepet szentelhessen nekem a pusztában!

A fáraó azonban ezt felelte: Kicsoda az az ÚR, hogy hallgassak a szavára és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az URat, és nem bocsátom el Izráelt.

Erre ők ezt mondták: Találkoztunk a héberek Istenével. Hadd menjünk azért háromnapra útra a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak, azért, hogy ne verjen meg bennünket dögvésszel vagy fegyverrel.

De Egyiptom királya ezt mondta nekik: Mózes és Áron! Miért akarjátok elvonni a népet a munkától? Menjetek, folytassátok a kényszermunkát!

Már így is sok a mihaszna nép az országban - mondta a fáraó - és ti még abba akarjátok hagyni ezekkel a munkát?!

Nem ismerem az Uratokat, és nem engedlek el, mondja a fáraó. Kinek képzelitek magatokat, menjetek vissza azonnal dolgozni!

Még aznap azt a parancsot adta a fáraó a nép sanyargatóinak és felügyelőinek,

hogy ne adjanak többé szalmát a népnek a vályogvetéshez úgy, mint eddig. Menjenek, és szedjenek maguknak szalmát.

De vessetek ki rájuk ugyanannyi vályogot, amennyit eddig kellett készíteniük! Ne engedjete el belőle, mert lusták ezek, azért kiáltozzák: Menjünk áldozni Istenünknek!

Ha majd nehezebb lesz ezeknek az embereknek a munkája, és el lesznek vele foglalva, akkor nem törődnek hazug beszédekkel.

Kimentek tehát a nép sanyargatói és felügyelői, és azt mondták a népnek: Így szól a fáraó: Nem adok nektek szalmát.

Menjete, és szedjete magatoknak szalmát ott, ahol találtok! De a munkátokból semmit sem engedünk el.

Ekkor a nép szétszéledt egész Egyiptomban, hogy a tarlót tépjék szalma helyett.

A sanyargatók pedig szorították őket, és ezt mondták: Minden nap végezzéte el a kiszabott napi munkát úgy, mint amikor még volt szalma!

Meg is verték Izráel fiainak felügyelőit, akiket a fáraó sanyargatói rendeltek fölējük, és azt mondták: Miért nem végeztettéte el tegnap is, meg ma is a vályogvetést úgy, mint eddig, a rendelkezésnek megfelelően?

Akkor bementek Izráel fiainak felügyelői a fáraóhoz, és így panaszkodtak: Miért bánsz így szolgálóiddal?

Szalmát nem adnak szolgálóidnak, és mégis azt parancsolják, hogy csináljunk vályogot. Sőt még verik is szolgálóidat. Így néped ellen vétkezel.

De ő így felelt: Lusták vagytok, lusták! Ezért mondjátok: El akarunk menni áldozni az ÚRnak.

Menjete csak, és dolgozzatok! Szalmát nem adnak nektek, de a kiszabott vályogot be kell adnotok!

Izráel fiainak felügyelői látták, hogy bajban vannak, mivel ezt mondták: A napi vályogmennyiségből nem szabad engedni!

Ezért amikor a fáraótól kijövet találoztak Mózzessel és Áronnal, akik ott álltak rájuk várakozva,

ezt mondták nekik: Nézzen rátok az ÚR, és ítéljen meg benneteket, mivel gyűlöletessé tettetek bennünket a fáraó és szolgálói előtt, és fegyvert adtak a kezükbe, hogy megöljenek bennünket!

Ekkor Mózes az ÚRhoz fordult, és ezt mondta: Uram, miért engeded, hogy rosszul bánjanak ezzel a néppel? Miért is küldtél ide engem?!

Mert amióta bementem a fáraóhoz, hogy beszéljek vele a nevedben, rosszabb a sora ennek a népnek, te pedig semmit sem tettél néped megszabadításáért.

Érdekes dolgot fedeztek fel Python városában, amely egyike azoknak a városoknak, amelyet Izrael gyermekei építettek a fáraónak. Megtalálták azokat a falakat, amelyek alsó rétegeiben egyforma szalmát használtak a téglák elkészítéséhez, majd ahogy egyre fentebb haladtak a szalma elosztása egyre egyenlőtlenebb a téglákban, és a legfelsőbb téglákat már mindenféle gyomnövényekkel és gyökerekkel elkeverve készítették. Ezek tökéletesen bizonyítják az itt olvasható történet hitelességét.

Elkezdődött Mózes problémája Izrael gyermekeivel, hisz ők az első perctől kezdve panaszkodni és morgolódni kezdtek. Előbb kiáltanak Istenhez, hogy küldjön egy szabadítót, Isten el is küldi, és ők pedig csak megnehezítik a dolgát, és ez így volt Mózes egész hátralevő életén keresztül. Nem irigylem Mózeset ezért a nehéz feladatért, a pusztában való vándorlás vezetéséért.

Amikor elkezdtek panaszkodni, Mózes elment az Úrhoz, és megkérdezte tőle, hogy miért tette ezt vele, miért küldte őt el, hisz a dolgok egyre csak rosszabbak lesznek, amióta ide jött. Amikor elkezdünk munkálkodni Isten elhívásán, a Sátán gyakran oly sok dolgot hajít az utunkba, hogy úgy tűnik, hogy a dolgok egyre rosszabbak, és ezért aztán kételkedni kezdünk abban, hogy vajon Isten tényleg erre hívott el? Sátán az első pillanattól kezdve megtesz mindent, hogy elbátortalanítson.

Amikor elszánod magad az Úr szolgálatára, elképesztő mennyiségű probléma jelentkezhet, egyáltalán nem lesz minden rózsaszínű. A Sátán annyi akadályt állíthat eléd, hogy azt gondold, hogy a dolgok az elviselhetetlenségig romlanak el. A titok: csak folytasd! Ha Isten erre hívott el, csak menj előre, és ne bátortalanodj el.

Évekkel ezelőtt azt gondoltam, hogy Isten a szolgálatába hívott el. Elmentem hát iskolába felkészülni az elhívásra, majd utána 17 éven keresztül próbáltam Őt szolgálni, aminek a végén annyira elbátortalanodtam, hogy kételkedni kezdtem az elhívásban és kész voltam feladni az egészet. Gyakran pályáztam meg különböző munkalehetőségeket, hogy kiléphessek a szolgálatból, és világi munkát vállaljak. El voltam kedvetlenedve, belefáradtam az állandó harcba, amit a család megélhetéséért folytattam.

A legérdekesebb az, hogy a legmélyebb ponton, amikor már-már feladtam a szolgálatot, Isten elkezdte nagyon megáldani a házicsoportokat, amelyeket tanítani kezdtem, pont akkor, amikor végre lett egy jó munkám, és kezdtem pénzt is keresni.

A Sátán mindent elkövet, hogy megkérdőjelezd az elhívásodat, hogy elvegye a kedvedet. De ha Isten elhívott, akkor tarts ki, mert Ő keresztülvisz a nehézségen, és munkálkodni fog. Pontosan tudom, hogy mit érzett Mózes, mert oly sokszor beadtam Istennek a felmondásomat. „Istenem elhívtál a szolgálatra, de semmi sem történik itt.” Isten pedig: „Menj vissza dolgozni, ahelyett, hogy itt sírdogálsz nekem.”

2 MÓZES 6-10. FEJEZET

Véleményem szerint, amikor bármilyen szolgálatot kezdünk végezni az Úrnak, a Sátán azonnal meg fogja támadni a hitünket és elkötelezettségünket, és megpróbál elbátortalanítani. Ez főleg akkor történik, ha a szolgálat a Lélek ajándékaival függ össze.

Például a próféciával kapcsolatban ezt írja Pál: „A prófétáló prófétájon az ő hite mértéke szerint”.

Gyakran, amikor hitből kilépve kimondod azt, amit Isten szavának gondolsz, akkor az emberek meg fogják ezt kérdőjelezni, és te magad is kételkedni kezdesz abban, hogy vajon valóban Isten szól-e hozzád. Mózes is erre a pontra érkezett, ahol az emberek megkérdőjelezték őt, a szolgálatát, és ennek következtében ő Istennek tette fel ezeket a kérdéseket: Miért küldtél el engem, hisz a dolgok csak egyre rosszabbak lesznek?

A hatodik fejezettől kezdve Istennek a kételkedő prófétához intézett válaszát olvashatjuk:

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Majd meglátod, mit cselekszem a fáraóval, mert erős kéz kényszeríti arra, hogy elbocsássa, erős kéz kényszeríti arra, hogy elűzze őket országából.

Azután beszélt az Isten Mózesrel, és azt mondta neki: Én vagyok az ÚR!

Hát persze, hogy Ő az ÚR, gondoljuk. De hányszor és hányszor felejtjük el ezt, és hányszor gondoljuk azt, hogy mi vagyunk a kormányosok, és mi kell ellenőrzés alatt tartásuk a dolgokat. Sokan úgy viszonyulnak Istenhez, mintha Ő egy bábu vagy robot volna, és parancsolgatni kezdenek neki, de az Úr ezt mondja nekik: „Megálljatok, én vagyok az ÚR!”

Sokszor át akarjuk venni az Ő pozícióját, és ezért kell emlékeztessen minket, hogy kicsoda is Ő valójában. És amikor elfelejtjük, hogy Ő az ÚR, akkor abba a hibába esünk, amiről Pál a Róma 1-ben beszélt: „Ismerték Istent, de nem Őt dicsőítették”, hanem a dolgokat saját kezükbe akarták venni, és úgy életek, mintha Isten az ő szolgájuk volna, ahelyett, hogy ők lennének Isten szolgálói. Szükségünk van arra, hogy emlékeztessen minket hatalmának és dicsőségének nagyságára, mert Ő az ÚR!

Gyakran a problémáink elborítanak minket, és azt látjuk, hogy hegyként tornyosul a előttünk a nehézség, amelyet semmi sem tud elmozdítani. Elkecseregünk emiatt, és félénken közelítünk Isten felé, nem merjük megkérni Őt, hogy segítsen, mert tudjuk, hogy az akadály hatalmas, és tudjuk, hogy számunkra lehetetlen ezt elmozdítani. Kételkedünk abban is, hogy az ÚR el tudja-e mozdítani azt.

Amikor tanítványok egy nagy nehézséggel az Úrhoz fordultak ezt mondták: „Istenem, Te aki teremtetted az eget és a földet és mindent ami azokon van...” Nagyon jó, ha imádságaink előtt erre emlékeztetjük magunkat. A menny az Ő kezének munkája, ezért aztán az előtted tornyosuló hegy lehet, hogy úgy tűnik számodra, hogy a Himalája, Istennek mégsem jelent nehézséget. Legközelebb, amikor egy ilyen hegy áll előttetek, csak emlékezzetek Dávid szavaira: „amikor

felnézek az égre, amit ujjaid teremtettek”, akkor minden problémám gyerekjátéknak tűnik.

Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg, mint mindenható Isten, de azon a néven, hogy az ÚR, nem voltam ismert előttük.

Amikor Izsák megkérdezte Ábrahámától, hogy „Apám, hol van az áldozat?” Ábrahám azt válaszolta, hogy „Az Úr a gondoskodó.” Mégis itt azt mondja Isten, hogy nem ismerték Őt ilyen személyes módon, mint ahogy Mózes ismerte az Urat. A nép mindenható Istenként ismerte Őt, a menny és a föld teremtetőjeként, és lehet, hogy sokan ma is így ismerik Őt. Amikor valaki úgy kezdi az imáját, hogy „Mindenható Isten, mennynek és földnek teremtetője...”, akkor talán nincs olyan közvetlen kapcsolatban Istennel, mintha azt mondaná: „Hé, apuci, bajban vagyok...” Nagyon dicső dolog, ha valakinek közvetlen, intim kapcsolata van Istennel, amikor a Jehova néven keresztül ismeri Őt, és így Isten azzá válik számára, amire neki éppen szüksége van.

Izrael gyermekei nem voltak ilyen közvetlen kapcsolatban vele, mert számukra Isten csak egy hatalmas, mindenható erő volt, aki teremteni tud, és mérhetetlen nagy távolság volt a közöttük, akárcsak a végtelen és a véges között. Most Isten közelebb akar lépni hozzájuk, ugyanúgy, ahogy hozzátok is közelebb akar lépni, és ezért küldte el egyszülött Fiát. Miért? Azért, hogy a lehető legközvetlenebb, intim kapcsolatba kerüljünk Vele, akárcsak egy apa a fiával. Így bátran léphetünk az Ő jelenlétébe, és kegyelmet kaphatunk tőle a szükség órájában.

Érdekes, hogy amikor az emberek belépnek az irodámba, sokszor annyira izgulnak, hogy elfelejtik, hogy mit akartak mondani. Ez egy kicsit vicces számomra, mert én nem vagyok senki jelentős, és tudom is, hogy egy senki vagyok. Mivel Isten az életemen keresztül végezte el ezt a munkát, az emberek tisztelik azt, habár ez nem tesz engem naggyá, csak Istent dicsőíti az, hogy képes volt arra, hogy még rajtam keresztül is alkotni tudott valamit kegyelme segítségével. Ez mutatja azt, hogy milyen hatalmas Isten.

Az emberek mégis tartanak tőlem, amikor bejönnek az irodába, de nem így az unokáim. Berobbannak az ajtón, nem érdekli őket, hogy éppen milyen megbeszélés kellős közepén vagyok, és elkiáltják magukat: „Nagyapa, egy fagyit akarok!” És ők lesznek a legfontosabbak a kapcsolatunk miatt. Isten azt akarja, hogy gyönyörű, közvetlen kapcsolatotok legyen Vele, és hogy szabadon jöjjetek hozzá bármikor, még a legkisebb dolgokkal is.

Szövetséget is kötöttem velük, hogy nekik adom Kánaán földjét, azt a földet, amelyen jövevények voltak.

Meghallottam én Izráel fiainak a panaszkodását is amiatt, hogy az egyiptomiak szolgai munkára kényszerítik őket, és emlékszem szövetségemre.

Isten itt emlékezteti Mózeset arra, hogy tudja, hogy szövetséget kötött velük, és emlékszik erre a szövetségre. Gyakran az idő hosszúsága miatt úgy érezzük, hogy Isten elfelejtette az ígéreteit.

az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,

és ezt kérdezzetik: „Hol van az ő eljövételének ígérete?”

Isten nem feledkezik meg az ígéreteiről, Ő hűséges.

Ezért mondd meg Izráel fiainak: Én vagyok az ÚR, és megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszermunkától, megmentelek benneteket a szolgálai munkától, és megváltalak benneteket kinyújtott karral és súlyos ítéletekkel.

Népemmé fogadlak titeket, és a ti Istenetek leszek, és megtudjátok, hogy én, az ÚR vagyok a ti Istenetek, aki megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszermunkától.

Azután beviszlek benneteket arra a földre, amelyre nézve megesküdtem, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt. Azért nektek fogom adni örökségül. Én vagyok az ÚR.

Az ígéreték értéke megegyezik az ígéretet tevő személyének értékével. Vannak olyanok, akik sokat ígérgetnek, de nem sok bizalmam van ezekben. Amikor még kicsi voltam, eljött hozzánk az egyik unokatestvérünk, Pringel, aki apám ágán volt rokonunk.

Belépett a házba, mindenkit körbecsólt, és arról áradozott, hogy milyen gyönyörű ez a család. Majd odalépett hozzám és azt mondta: „Fiam, ne dohányozz, mert ha nem dohányzol 21 éves korodig, akkor adok neked egy aranyórát!” Nagyon viccesnek találtam ezt a kijelentését, mert ő maga dohányzott. Én nem dohányoztam 21 éves koromig, és a mai napig sem dohányzok, de soha többé nem láttam őt. Van egy aranyóra ígéretem, de abból nem láttam még semmit.

Vannak hát olyan ígéreték, amelyekre nem lehet alapozni, de amit Isten ígér, és ez esetben 7 ígéretet olvashatunk tőle, az biztos.

Az izraeli történelmet végigkövetve láthatjuk kihozatalukat Egyiptomból a Vörös-tengeren keresztül az ígért földjére, amelynek során Istennel egy újfajta kapcsolatuk alakult ki, miközben a régi életük halálán keresztül az új ígért földjére vitte őket.

Isten Izraelnek tett ígéreteit a saját életünkre is alkalmazhatjuk: „Ki foglak menteni a nagy nehézségekből, meg foglak szabadítani a régi életed rabságától, és meg foglak váltani, az Istened leszek, és beviszlek téged az ígéretem teljességébe.”

Mózes pedig elbeszélte mindezt Izráel fiainak. De nem hallgattak Mózesre kishitűségük és a kemény szolgálát miatt.

Akkor így szólt az ÚR Mózeshez:

Menj, és mondd meg a fáraónak, Egyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait országából.

Mózes azonban így beszélt az ÚR előtt: Hiszen Izráel fiai sem hallgattak rám, hogyan hallgatna rám a fáraó, amikor még a beszédben is ügyetlen vagyok?!

Hogy gondolod Istenem, hogy miután az izraeliek sem hallgattak rám, hogyan fog a fáraó meghallgatni engem? Mózes még mindig húzódozik Isten elhívása előtt.

De az ÚR szólt Mózesnek és Áronnak, és odarendelte őket Izráel fiaihoz meg a fáraóhoz, Egyiptom királyához, hogy vigyék ki Izráel fiait Egyiptom országából.

Ettől kezdve egy kis nemzetségtáblázatot olvashatunk Jákob három legnagyobb fiáról. Ruben és Simeon esetében csak a fiaik nevét olvashatjuk, de Lévi esetében egészen a dédunokáig megy el, hogy Mózeshez és Áronhoz érkezhessünk.

A 20.-ik vers:

Amrám feleségül vette Jókebedet, apja húgát, és ő szülte neki Áront és Mózeset. Amrám százharminchét esztendő telt.

A 26.-ik versről:

Ez az az Áron és Mózes, akiknek azt mondta az ÚR: Hozzátok ki Izráel fiait Egyiptom országából, seregeik szerint.

Ők - Mózes és Áron - beszéltek a fáraóval, Egyiptom királyával, hogy kihozzák Izráel fiait Egyiptomból.

Amikor az ÚR Egyiptom földjén beszélt Mózesrel,

így szólt az ÚR Mózeshez: Én vagyok az ÚR! Mondd meg a fáraónak, Egyiptom királyának mindazt, amit én mondok neked!

De Mózes azt mondta az ÚRnak: Hiszen én ügyetlen vagyok a beszédben. Hogyan hallgatna rám a fáraó?

A 7.-ik fejezet:

Az ÚR azt mondta Mózesnek: Lásd, olyanná teszek a fáraó előtt, mintha isten volnál. Testvéred, Áron pedig a prófétád lesz.

Te mondd el neki mindent, amit én parancsolok neked. Testvéred, Áron, meg beszéljen a fáraóval, hogy bocsássa el országából Izráel fiait.

Én azonban megkeményítem a fáraó szívét, és bár sok jelet és csodát teszek Egyiptom földjén

Fontos megjegyezni, hogy az Isten azt mondja, hogy megkeményíti a fáraó szívét, majd számon kéri rajta, hogy kemény szíve van neki. Vajon igazságos-e ez?

Az eredeti héberben az első néhány alkalommal azt írja, hogy a fáraó megkeményítette a saját szívét, majd később Isten keményítette meg az ő szívét. Mindezt két különböző szó fejezi ki az eredetiben, és amikor a megkeményítés Istenre vonatkozik, akkor a szó azt jelenti, hogy Isten megerősítette a fáraót a választásában.

Isten megengedi, hogy ti magatok döntsetek, és gyakran megerősíti az általatok okozott döntést. Ezt tette a fáraóval is, hisz a fáraó is szabad akarattal kezdte az elején.

Az Úr megerősítése áldás számomra, mert amikor először döntést hoztam, akkor még nagyon gyenge voltam, de Isten megerősített a döntésemben, megkeményítette az elkötelezettségemet az Ő irányában. Megerősítette az eredményeimet, és ugyanúgy a ti döntéseiteket is meg fogja erősíteni. Ha viszont Isten ellen döntötök, megkeményítitek az akaratotokat vele szemben, akkor tragédia lenne, ha ebben az állapotokban erősítene meg titeket. Ez tette a fáraóval.

a fáraó nem hallgat rátok, amíg rá nem teszem kezemet Egyiptomra. Akkor majd kihozom seregemet, az én népemet, Izráel fiait Egyiptomból súlyos ítéletekkel.

Isten előre tudta, hogy mit fog tenni a fáraó. Tudta előre a döntéseit, és azt is tudta, hogy ennyi választási lehetőséggel a történelem egyik legcsökönyösebb és legostobább személyisége kellett legyen, ha mindig Isten ellen döntött, és ennek következtében elpusztította Egyiptomot.

Isten tehát mindent tudott előre, és ezt a tudását fel is használta a döntés megkeményítésekor. Nagy butaság lenne, ha előre tudnál mindent, de nem

használnád azt ki a saját előnyödre. Ha tudnád előre a lóversenyen, hogy melyik ló fog győzni, akkor ostobaság lenne vesztes lóra fogadni, nem igaz? Isten is tudja előre, hogy ki fog győzni, nagy butaság lenne részéről is, ha a vesztesekbe fektetné energiáját. Nem kárhoztathatjuk Istent azért, mert mindent tud előre.

Az a legnagyobb dolog, hogy Isten belénk fektette energiáját, és ez azt jelenti, hogy győztesek vagyunk! Abból tudjuk ezt, hogy Isten munkálkodik a mi életünkben, mert tudja, hogy a győztes oldalon vagyunk. Isten kiválasztott minket és ez nem félelemmel kellene eltöltsön, hanem örömmel kellene okot adjon.

Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR, ha kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kihozom közülük Izráel fiait.

Itt van a cél: hogy megtudják az egyiptomiak, majd később az egész világ, hogy „én vagyok az ÚR”.

Mózes és Áron így járt el. Azt tették, amit az ÚR parancsolt nekik.

Mózes nyolcvanestendős, Áron pedig nyolcvanhárom esztendős volt, amikor a fáraóval beszéltek.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak:

Ha így szól hozzátok a fáraó: Tegyetek valami csodát! - akkor mondd Áronnak, hogy vegye a botját, és dobja a fáraó elé, hogy kígyóvá változzék!

Bement azért Mózes és Áron a fáraóhoz, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR parancsolta. Áron odadobta a botját a fáraó és szolgálai elé, és az kígyóvá változott.

Akkor a fáraó is előhívta a bölcseket és varázslókat, és azok, Egyiptom mágusai is ugyanazt tették a maguk titkos mesterségével.

Mindegyik odadobta a botját, és azok kígyóvá váltak. De Áronnak a botja elnyelte a botjait.

A fáraó szíve azonban kemény maradt, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR.

Nagyon érdekes, hogy a fáraó mágusai képesek voltak utánozni Áron és Mózes csodatételét. Vannak a sötétségnek olyan erői, amelyek képesek az Isten munkájához hasonlóan dolgozni. A Sátán egy hatalmas utánzó. Ha egy helyzet csodának tűnik, és nem tudom megérteni azt, ez még nem jelenti azt, hogy ez Isten műve. A Sátán Isten munkájának nagy részét képes megismételni, és gyakran ezt meg is teszi.

Az Antikrisztus egyik legjellemzőbb vonása, hogy csodákat és jeleket fog tenni az emberek előtt. A Sátánnal kapcsolatban azt is tudjuk, hogy képes egy fényes angyallá változtatni önmagát azért, hogy becsapja az embereket. De vajon el kellene-e határolódjunk a csodáktól csak azért, mert a Sátán képes a csodákat utánozni? Vegyük észre, hogy az utánzat sohasem tudja megkérdőjelezni az eredetét, mert nincs utánzat, ha nincs eredeti. Az utánzat tehát alátámasztja Isten eredeti ajándékainak létezését.

De honnan tudhatjuk, hogy eredeti ajándékot kaptam Istentől, vagy csak utánzatot? Hát ha ez a gondod, akkor legelőször is az Istennel való kapcsolatodat és az Istenről alkotott képedet kell rendbe tegyed. Mert, ha azt gondolod, hogy őszinte és nyílt szívvel közeledsz Istenhez, és erre Ő egy hamis ajándékot ad neked, akkor nem ismered és nem szolgálod azt az Istent, akit én ismerek és én szolgállok.

Azt gondolod, hogy a te Atyád követ fog adni neked, amikor kenyeret kérsz tőle? Milyen Atya az ilyen? Semmi esetre sem az én szerető mennyei Atyám. Ugyanígy, ha azt mondom neki, hogy „Istenem, szükségem van rád, és a te tökéletességedet szeretném az én életemben”, akkor istenkáromlás lenne azt gondolni, hogy Isten megengedné a Sátánnak, hogy valami hamis dologgal vonuljon be az életembe.

Jézus azt mondta, hogy „Mennyivel inkább fogja az Atya az Ő Lelkét adni azoknak, akik kérik tőle.” A szerető, áldásos Atyátok mindig az eredetit fogja adni nektek, sohase kell aggódjatok emiatt, mert nem fog semmi egyebet megengedni.

Tudjuk tehát, hogy létezik a hamisság; a sötétség ereje pedig képes csodákat tenni, amelyeket nem tudunk megérteni. A varázsló könyvekben, amelyekkel a legjobb ha nem foglalkoztok, látható, hogy sokat foglalkoznak Mózes könyveivel, az egyiptomi varázslókkal, mert ezek a sötétség hamis világával vannak kapcsolatban.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Konok a fáraó szíve, nem akarja elbocsátani a népet.

Menj el a fáraóhoz reggel, amikor éppen kimegy a vízhez, állj eléje a Nílus partján, és vedd kezébe azt a botot, amely kígyóvá változott.

Ezt mondd neki: Az ÚR, a héberek Istene küldött engem hozzád ezzel az üzenettel: Bocsásd el népemet, hogy szolgáljanak nekem a pusztában! - de te nem hallgattál rám mindeddig.

Így szól azért az ÚR: erről tudod meg, hogy én vagyok az ÚR: Én a kezemben levő bottal ráütök a Nílus vizére, és az vérré változik.

Emlékeztek arra, amikor Mózes először bement a fáraóhoz, és azt mondta neki: „Az Úr azt mondta, hogy engedd el a népét...”, erre a fáraó azt válaszolta, hogy „Kicsoda az Úr, nem ismerem Őt.” Ezért ez a kis bemutatkozás az Úr részéről, hogy megtudja, hogy kicsoda Ő:

A Nílus halai elpusztulnak, a Nílus maga pedig megbüdösödik, úgyhogy az egyiptomiak undorodni fognak attól, hogy vizet igyanak a Nílusból.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd Áronnak, hogy vegye a botját, és nyújtsa ki kezét Egyiptom vizei, folyói és csatornái fölé, tavai és összes vízgyűjtője fölé, hogy vérré váljanak. Legyen vér Egyiptom egész földjén, mind a faedényekben, mind a kőedényekben.

Mózes és Áron úgy cselekedett, ahogyan az ÚR parancsolta. Fölemelte a botját a fáraó és szolgálai szeme láttára, ráütött a Nílus vizére, és a Nílus vize mind vérré változott.

A Nílus halai kipusztultak, maga a Nílus megbüdösödött, úgyhogy az egyiptomiak nem tudtak inni a Nílus vizéből. Vér volt Egyiptom egész földjén.

De Egyiptom mágusai is úgy cselekedtek titkos mesterségükkel

Ismét utánozzák az eredeti csodatételt, csak egy kissé ostobák, mert mire jó ez a fáraónak? Ahelyett, hogy a vért visszaváltoztatnák vízzé, még több bajt okoznak. ezért a fáraó szíve kemény maradt, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR.

A fáraó megfordult, hazament, és nem vette szívére a dolgot.

Az egyiptomiak pedig mind ásni kezdtek a Nílus környékén, hogy vizet ihassanak, mert nem tudtak inni a Nílus vizéből.

Hét nap telt el azután, hogy megverte az ÚR a Nílust.

Wilakowski a Világok harca című könyvében megpróbál magyarázatot adni a Nílus vizének vérré változtatásáról. Számomra nincs szükség magyarázatra, mert tudom, hogy Isten egyszerűen magyarázat nélkül tehet és tesz csodákat.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Menj be a fáraóhoz, és ezt mondd neki: Így szól az ÚR: Bocsásd el népemet, hogy szolgálhasson nekem!

Mert ha nem akarod elbocsátani, akkor én békákkal verem meg egész határodát.

Az egyiptomiak kígyó imádatban éltek, és amikor Mózes a botot kígyóvá változtatta akkor nem ölhatték meg azt. Ezenkívül a Nílust is istenként tisztelték az életfenntartó ereje miatt, és amikor Isten ezt vérré változtatta, akkor egy újabb istenükre mérte a csapását. A békák imádata szintén a vallásuk része volt, és nem ölhatték meg őket, hisz ezeket szentnek tartották. Szeretitek a békákat, isteníteni akarjátok őket? Hát itt van, adok én nektek békákat!

Békák hemzsegnek a Nílusban, sőt ki is jönnek belőle, és bemennek a házádba, a hálószobádba, az ágyadba, szolgálid házába, néped közé, a kemencékbe, és a sütőteknőkbe.

Rád másznak a békák, meg népedre és szolgálidra.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd Áronnak, hogy nyújtsa ki kezét botjával együtt a folyók, csatornák és tavak fölé, és hozza föl a békákat Egyiptom földjére!

Áron kinyújtotta kezét Egyiptom vizei fölé, és a békák feljöttek, és ellepték Egyiptom földjét.

Nagyon érdekes megfigyelni, hogy Isten miként tartja ellenőrzés alatt a természetet. A természet maga olyan lenyűgöző, oly sok felfoghatatlan része van Isten ezen teremtésének. Nagyon szeretem tanulmányozni a természet különböző csodáit.

Isten olyan ösztönöket tud beültetni az állatokba, amelyeket nem értünk, és így a békákat is mind kihívta a folyókból. Az egyiptomiak nem ölhatték meg őket, mert ezeket kis isteneknek tartották.

Áron kinyújtotta kezét Egyiptom vizei fölé, és a békák feljöttek, és ellepték Egyiptom földjét.

De a mágusok is így cselekedtek titkos mesterségükkel, és békákat hoztak föl Egyiptom földjére.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és azt mondta: Könyörögjete az ÚRhoz, hogy távolítsa el a békákat rólam és népemről! Én pedig elbocsátom a népet, hogy áldozzék az ÚRnak.

Mózes azt felelte a fáraónak: Tetszésedre bízom, hogy mikorra könyörögjek érted, szolgálidért és népedért, hogy kipusztuljanak a nálad és házáidban levő békák, és hogy csak a Nílusban maradjanak meg.

Holnapra - felelte a fáraó. Mózes ezt mondta: Úgy lesz, ahogyan mondd, hogy megtudd: nincs hasonló a mi Istenünkhöz, az ÚRhoz.

Eltávoznak a békák tőled, házáidból, szolgálidról és népedről, és csak a Nílusban maradnak meg.

Mózes és Áron kijött a fáraótól. Mózes azután kiáltott az ÚRhoz a békák miatt, amelyeket a fáraóra küldött.

Az ÚR pedig Mózes szava szerint cselekedett. Kipusztultak a békák a házakból, az udvarokból és a mezőkről.

Akkor rakásra hányták őket, és bűzlött az egész ország.

Isten nem küldte vissza a békákat a folyóba, hanem megölte őket, és a kis isteneik bűzleni kezdtek.

Amikor a fáraó látta, hogy enyhült a baj, konok maradt a szíve, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR.

Majd ezt mondta az ÚR Mózesnek: Mondd meg Áronnak: nyújtsa ki botját, és üssön rá a föld porára, hogy az szúnyoggá váljék Egyiptom egész földjén.

Így is cselekedtek. Áron kinyújtotta a kezét, és botjával ráütött a föld porára. Ekkor szúnyog lepett el embert és állatot. A föld minden pora szúnyoggá vált egész Egyiptomban.

A mágusok is meg akarták tenni titkos mesterségükkel, hogy szúnyogokat hozzanak létre, de nem tudtak.

A mágusok erejük végére értek. Itt már teremtésre volt szükség. A békákat ki tudták hozni a vízből, a vizet vérré tudták változtatni, és a botot kígyóvá, de ettől kezdve már nincs erejük tovább versenyezni.

És a szúnyogok ellepték az embereket és az állatokat.

Ekkor azt mondták a mágusok a fáraónak: Isten ujja ez! De a fáraó szíve kemény maradt, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Állj oda korán reggel a fáraó elé, amikor kimegy a vízhez, és mondd neki: Így szól az ÚR: Bocsásd el népemet, hogy szolgáljon nekem!

Mert ha nem bocsátod el népemet, akkor én bögölyöket bocsátok rád, szolgáládra, népedre és házaidra. Bögölyökkel telnek meg az egyiptomiak házai, sőt a föld is, ahol ők laknak.

De kivételt teszek azon a napon Gósen földjével

Ettől kezdve Isten különbséget fog tenni Izrael gyermekei és az egyiptomiak között, és a csapások csak az egyiptomiakra fognak vonatkozni, az izraelieket pedig meg fogja kímélni.

De kivételt teszek azon a napon Gósen földjével, ahol az én népem tartózkodik, és ott nem lesznek bögölyök, hogy megtudd: Én, az ÚR, itt vagyok az országban. Így teszek különbséget az én népem és a te néped között. Holnap történik meg ez a jel.

Az ÚR így cselekedett: Tömegestül jöttek a bögölyök a fáraónak és szolgálóinak házaiba, úgyhogy egész Egyiptomban szenvedett a föld a bögölyök miatt.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és ezt mondta: Menjetez, áldozatok Isteneteknek itt az országban!

De Mózes azt felelte: Nem volna helyes így cselekednünk, mert undorodnak az egyiptomiak attól, amit mi áldozunk Istenünknek, az ÚRnak. Hiszen, ha azt áldozzuk, amittől undorodnak az egyiptomiak, megköveznek bennünket!

El akarunk menni a pusztába háromnapos járóföldre, hogy ott áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak, ahogyan megparancsolta nekünk.

A fáraó először ajánl kompromisszumot. A Sátán is gyakran ezt teszi. Amikor elkötelezed az életedet Jézus Krisztusnak, és a Sátán látja ezt, akkor elkezd ajánlgatni a kompromisszumait. „Nem baj, ha ezzel foglalkozol, de ne légy olyan vallásos, ne menj túl messze, ne mélyedj el ebben a dologban, mert vallásos fanatikussá válhatsz. Járj templomba egy héten egyszer, vagy minden második héten, de ne engedd, hogy ez a dolog rád telepedjen. Menj, de áldozz itt az országban, ne menj túl messzire.”

Mózes tudta, hogy ha az országban áldoznak, mivel az egyiptomiak állatimádók voltak, haragra gerjedtek volna, és ezért megkövezték volna az izraelieket. Ezért Mózes bölcsen mondta, hogy nem fognak áldozni az országban.

Akkor ezt mondta a fáraó: Én elbocsátalak benneteket, hogy a pusztában áldozzatok Isteneteknek, az ÚRnak. Csak nagyon messze ne menjetek! Könyörögjetek értem!

Itt a második kompromisszum, ne menjetek túl messze.

Mózes így felelt: Én most kimegyek tőled, könyörgök az ÚRhoz, és holnap eltávoznak a bögyök a fáraóról, szolgálóiról és népéről. De többé ne csapjon be minket a fáraó azzal, hogy nem bocsátja el a népet áldozni az ÚRnak!

Azután kiment Mózes a fáraótól, és könyörgött az ÚRhoz.

Az ÚR pedig Mózes szava szerint cselekedett: Eltávolította a bögyöket a fáraóról, szolgálóiról és népéről, úgyhogy egy sem maradt.

De ezúttal is konok maradt a fáraó szíve, és nem bocsátotta el a népet.

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek, hogy menjen be a fáraóhoz, és így beszéljen vele: Így szól az ÚR, a héberek Istene: Bocsásd el népemet, hogy szolgáljon nekem!

Mert ha nem akarod elbocsátani, és még mindig visszatartod őket, akkor megveri az ÚR a mezőn levő jószágodat, a lovakat, szamarakat, tevéket, marhákat és juhokat: igen nagy dögvész lesz.

De különbséget tesz az ÚR Izráel jószágáé és az egyiptomiak jószágáé között, és egy sem pusztul el abból, ami Izráel fiaié.

Határidőt is szabott az ÚR: Holnap cselekszi meg az ÚR mindezt az országban.

Másnap meg is cselekedte ezt az ÚR, és az összes elhullott jószág egyiptomi volt. De Izráel fiainak jószágából egy sem hullott el.

Nem minden jószág pusztult el, mert később is megveri az Úr a jószágokat egy újabb csapással, de minden jószág, ami elhullott, az egyiptomiaké közül hullott el.

A fáraó oda is küldött, és kitűnt, hogy Izráel fiainak a jószágából egy sem hullott el. De a fáraó szíve konok maradt, és nem bocsátotta el a népet.

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Vegyetek egy tele marok kemencekormot, és szórja azt Mózes az ég felé a fáraó szeme láttára!

Porfelhővé válik az egész Egyiptom fölött, és hólyagos fekélyeket támaszt az embereken és állatokon egész Egyiptomban.

Vették azért a kemencekormot, odaálltak a fáraó elé, és Mózes az ég felé szórta azt. Ekkor hólyagos fekélyek támadtak az embereken és állatokon.

A mágusok már oda sem tudtak állni Mózes elé a fekélyek miatt, mert fekélyek keletkeztek a mágusokon is és minden egyiptomin.

De megkeményítette az ÚR a fáraó szívét, és nem hallgatott rájuk - ahogyan megmondta az ÚR Mózesnek.

Ezután azt mondta az ÚR Mózesnek, hogy álljon oda korán reggel a fáraó elé, és ezt mondja neki: Így szól az ÚR, a héberek Istene: Bocsásd el népemet, hogy szolgálhassanak nekem!

Mert ezúttal minden csapásomat rád bocsátom, meg szolgáládra és népedre, hogy megtudd: Nincs hozzám hasonló az egész földön!

Mert már kinyújtottam a kezemet, és megvertelek téged és népedet dögvésszel úgy, hogy kipusztulhattál volna a földről.

De mégis megtartottalak, hogy megmutassam neked az erőmet, és hirdessék nevemet az egész földön.

Ez a 16.-ik vers Isten korlátlan uralmáról szól: „Azért emeltelek fel, hogy elpusztítsalak, hogy az egész föld tudja, hogy én vagyok az ÚR.”

Pál szól Isten korlátlan uralmáról a Róma 9-ben, de nem akarja megmagyarázni, csak egyszerűen kijelenti azt.

Nincs szükség arra, hogy én megmagyarázzam ezt nektek, csak egyszerűen kijelentem, hogy Isten korlátlan uralommal, felségjoggal rendelkezik. Nem értem ezt teljesen, és azt sem, hogy ez hogyan osztozik az emberi felelősséggel, de tudom, hogy mindkettő igaz. Isten teljhatalmú, mi magunk viszont felelősek vagyunk a tetteinkért.

Más szóval, nem foghatom a tetteimet Istenre, és nem mondhatom azt, hogy ha ilyenné tett Isten, akkor hogyan is állhatnék ellent Isten akaratának. Mindezt az emberek csak kifogásként használják, de nincs benne igazság.

Ha továbbra is gátolod népemet, és nem bocsátod el, akkor én holnap ilyenkor olyan nagy jégesőt zúdítok le, melyhez hasonló nem volt Egyiptomban alapítása napjától fogva mostanáig.

Most azért küldj el, hajtasd be jószágodat és mindenedet, ami a mezőn van, mert olyan jégeső szakad minden emberre és állatra, hogy ami a mezőn marad és nem hajtják haza, elpusztul.

Aki megijedt az ÚR kijelentésétől a fáraó szolgálói közül, hazamentette a szolgálát és jószágát.

Aki azonban nem szívlelte meg az ÚR kijelentését, az a mezőn hagyta szolgálát és jószágát.

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé, hogy essen jégeső egész Egyiptomban emberre, állatra és a mező minden fűvére Egyiptom földjén.

Mózes kinyújtotta a botját az ég felé, az ÚR pedig mennydörgést és jégesőt támasztott; villámok csaptak a földre, és jégesőt zúdított az ÚR Egyiptom földjére.

Esett a jégeső, és egymást érte a villámlás a jégesőben. Olyan hatalmas volt, amilyen nem volt még Egyiptomban, amióta emberek lakják.

Elverte a jégeső egész Egyiptomban mindazt, ami a mezőn volt: embert és állatot, a mező minden fűvét is elverte a jég, és összetördelte a mező minden fáját.

Csak Gósen földjén nem volt jégeső, ahol Izráel fiai laktak.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és Áront, és ezt mondta nekik: Ezúttal vétkeztem! Az ÚR az igaz, én és a népem pedig bűnösök vagyunk.

Könyörögjete az ÚRhoz, mert elég volt már a mennydörgésből és a jégesőből. Elbocsátalak benneteket, nem kell tovább itt maradnotok.

Mózes így felelt neki: Mihelyt kimegyek a városból, fölemelem kezemet az ÚRhoz. Megszűnik a mennydörgés, és nem lesz több jégeső, hogy megtudd: az ÚR é a föld.

Tudom ugyan, hogy te és szolgálád még mindig nem félték az ÚRistentől.

Érdekes, hogy ezúttal beismeri bűnét, de ez egy hamis bűnvallás volt. Sok embertől hallottam már, hogy „Oh, én bűnös vagyok”, de ez nem bűnből való megtérést jelentett. A bűnvallással együtt valódi megtérés, büntől való elfordulás is szükséges ahhoz, hogy azt követhesse a megbocsátás.

A lent és az árpát elverte a jég, mert az árpa kalászbán volt, a len pedig virágzott.

De a búzát és a tönkölyt nem verte el, mert azok később érnek.

Amikor eltávozott Mózes a fáraótól, és kiment a városból, fölemelte kezét az ÚRhoz, és megszűnt a mennydörgés meg a jégeső, és eső sem ömlött a földre.

Látva a fáraó, hogy megszűnt az eső, a jég és a mennydörgés, visszaesett vétkébe, és konok maradt a szíve neki is, meg szolgálainak is.

Megkeményedett a fáraó szíve, és nem bocsátotta el Izráel fiait - ahogyan megmondta az ÚR Mózes által.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Menj be a fáraóhoz, mert én tettem keménnyé a szívét, valamint szolgálainak a szívét is, hogy ezeket a jeleket véghezvigyem közöttük.

Beszéld majd el a fiaidnak és unokáidnak, amit Egyiptommal cselekedtem, és jeleimet is, amelyekkel sújtottam őket. Tudjátok meg ebből, hogy én vagyok az ÚR!

Az Úr azért tette az eddigi dolgokat, hogy tudtára adja a fáraónak, hogy kicsoda Ő. Ettől kezdve azonban egy fordulat következik, és azt mondja, hogy azért is teszi ezeket, hogy az izraeliek elmeséljék fiaiknak, unokáiknak, hogy mit tett az Úr az egyiptomiakkal.

Izrael történelmének ezen fejezete a mai napig létfontosságú számukra, amelyet minden gyerek meg kell tanuljon. A tragédia viszont az, hogy a mai zsidók közül sokan mindezt mitológiként, tanítómeseként kezelik. Mit lehet tanulni a mitológiából arról, hogy az ÚR valóban az ÚR?

Bement tehát Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, a héberek Istene: Meddig vonakodsz még megalázkodni előttem? Bocsásd el népemet, hogy nekem szolgálhassanak!

Mert ha nem akarod elbocsátani népemet, akkor én holnap sáskákat hozok a határodra.

Úgy ellepik a föld színét, hogy látni sem lehet a földet, és megeszik a maradékot, amelyet a jégeső megkímélt, és így megmaradt nektek. Lerágnak minden fát, amely a mezőn nő.

Sőt tele lesz velük a házad, összes szolgálád háza és minden egyiptomi háza. Nem láttak ilyent a mai napig sem őseid, sem azoknak ősei, amióta ezen a földön laknak. Ezzel megfordult, és kiment a fáraótól.

A fáraótól megkérdezték szolgálói: Meddig lesz még vesztünkre ez az ember? Bocsásd el ezeket az embereket, hogy szolgálhassanak Istenüknek, az ÚRnak! Nem veszed észre, hogy pusztulóban van Egyiptom?

Ezért visszavitték Mózeset és Áront a fáraó elé, aki így szólt hozzájuk: Menjete, szolgáljatok Isteneteknek, az ÚRnak! De kik fognak elmenni?

A fiatalokkal és öregekkel megyünk, felelte Mózes, fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és marháinkkal megyünk, mert ünnepet ülünk az ÚRnak.

A fáraó azt mondta nekik: Úgy legyen veletek az ÚR, ahogyan én elbocsátalak benneteket családotul! Vigyázzatok, rosszat akartok!

Nem úgy lesz! Csak ti, férfiak, menjete és szolgáljatok az ÚRnak, hiszen ti is ezt kívántátok! Azzal elkergették őket a fáraó elől.

A fáraó ismét egy kompromisszumot ajánl, és nem akarja, hogy a családot is magukkal vigyék, hisz a gyerekeknek semmi szükségük erre a megpróbáltatásra. Hányszor mondja azt a Sátán, hogy „minek tennéd ki ilyen sokkhatásnak a gyerekeidet? Ha te el akarod kötelezni magad az Úrnak, rendben. De minek raknál ilyen terhet a gyerekeidre? Minek akarod, hogy furcsák vagy különcök legyenek? Hagyd, hogy azt tehessék, amit a többi gyerek. Menj, de ne vidd magaddal a gyerekeidet.” Milyen alattomos kompromisszum ez!

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet Egyiptom földje fölé, és jöjjenek föl a sáskák Egyiptom földjére, és egyék le az ország minden fűvét, mindazt, amit a jégeső meghagyott!

Mózes tehát kinyújtotta a botját Egyiptom földje fölé, és az ÚR keleti szelet hozott az országra egész nap és egész éjjel. Reggel azután meghozta a keleti szél a sáskákat.

Feljöttek a sáskák Egyiptom egész földjére, és roppant tömegben szálltak le Egyiptom egész területén. Nem volt ilyen sáskajárás sem azelőtt, sem azután.

Ellepték az egész föld színét, úgyhogy elsötétedett a föld, és leették a föld minden fűvét, a fák minden gyümölcsét, amit meghagyott a jégeső. A fákon és a füves mezőkön nem maradt semmi zöld Egyiptom egész területén.

Ekkor a fáraó sietve hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: Vétkeztem a ti Istenetek, az ÚR ellen és tiellenetek.

Most azért bocsássátok meg még ez egyszer a vétkemet, és könyörögjete Istenetekhez, az ÚRhoz, hogy legalább ezt a halált fordítsa el tőlem!

Ismét egy őszintétlen bűnvallás a fáraó részéről.

Mózes kijött a fáraó elől, és könyörgött az ÚRhoz.

Az ÚR pedig igen erős nyugati szélre változtatta a szelet, amely fölkapta a sáskákat, és belesodorta a Vörös-tengerbe. Nem maradt egy sáska sem Egyiptom egész területén.

De az ÚR megkeményítette a fáraó szívét, és nem bocsátotta el Izráel fiait.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az ég felé, és akkor olyan sötétség lesz Egyiptom földjén, hogy tapintani lehet a sötétséget!

Mózes kinyújtotta kezét az ég felé, és sűrű sötétség támadt egész Egyiptomban három napig.

Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt.

Ekkor hívatta a fáraó Mózeset és azt mondta: Menjetek, tiszteljétek az URat, de juhaitok és marháitok itt maradnak!

Ismét egy kompromisszum. Menjetek de ne vigyétek a vagyontokat. Add magad az Úrnak, de ne add oda neki a vagyonodat.

Még a családtagok is elmehetnek veletek.

Mózes azonban azt felelte: Inkább neked kellene véresáldozatra és égőáldozatra valót adnod nekünk, hogy azt készítsük el Istenünknek, az ÚRnak!

Velünk fog jönni jószágunk is, nem marad itt egy fia sem, mert abból veszünk, hogy tiszteljük Istenünket, az URat. Mert magunk sem tudjuk, míg oda nem érünk, hogy hogyan kell majd tisztelnünk az URat.

De az ÚR megkeményítette a fáraó szívét, és nem akarta elbocsátani őket.

Ezt mondta neki a fáraó: Takarodj előlem! Vigyázz, ne kerülj többé a szemem elé, mert meghalsz, ha még egyszer meglátlak!

Mózes így felelt: Jól mondod. Nem látsz engem többé!

Az biztos, hogy nem legjobb barátként váltak el egymástól.

2 MÓZES 11-12. FEJEZET

Egész eddig úgy tűnik, hogy Mózes életében a nehézségek sorban követik egymást, és gyakran mi is ilyen tapasztalatokat szerzünk: semmi sem sikerül, szoktuk mondogatni.

Miután a fáraó a csapások után kipurcra szólja őket a palotájából, Mózes egyetért vele abban, hogy többé nem fogják egymást látni.

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Még egy csapást hozok a fáraóra és Egyiptomra, s akkor majd elbocsát benneteket innen. Mindenesül elbocsát, sőt kikerget benneteket innen.

Mondd meg a népnek, hogy kérjen minden férfi a szomszédjától és minden asszony a szomszédasszonyától ezüst és arany ékszereket.

Ekkor már az egyiptomiak bármit odaadtak volna nekik. Bizonyos értelemben ez az izraeliek bérének kifizetése volt, mert rabszolgaként szolgálták az egyiptomiakat fizetés nélkül.

Az ÚR pedig jóindulatot támasztott a nép iránt az egyiptomiakban, és annak a férfinak, Mózesnek is nagy volt a tekintélye Egyiptom országában mind a fáraó szolgái, mind pedig a nép előtt.

Az egyiptomiak tisztelni kezdték Mózeset, mert már sok mindenben mentek keresztül, a fáraó szolgái pedig könyörögtek a fáraónak, hogy engedje el ezt a fickót még mielőtt mindnyájan meghalnának. Csak egyedül a fáraó szíve volt kemény, mindenki más szívesen elengedte volna őket.

Akkor ezt mondta Mózes: Így szól az ÚR: Éjféltájban átvonulok Egyiptomon, és meghal minden elsőszülött Egyiptom földjén, a trónján ülő fáraó elsőszülöttje csakúgy, mint a kézimalmot hajtó szolgáló elsőszülöttje, meg az állatok minden elsőszülöttje is.

Másszóval, az elsőszülöttek kiirtása kivétel nélkül meg fog történni, beleértve még az állatok elsőszülöttjeit is.

Nagy jajveszék lesz egész Egyiptomban, amilyen nem volt, és nem is lesz többé.

De Izráel fiaira a kutya se ölti ki a nyelvét, sem emberre, sem állatra. Ebből tudjátok meg, hogy különbséget tesz az ÚR Egyiptom és Izráel között.

Isten mindig megkülönbözteti a saját népét azoktól, akik nem az övéi.

Ezek a szolgálid pedig mind lejönnek hozzám, és leborulnak előttem e szavakkal: Menj ki te és az egész nép, amely mögöttem van! Így megyek majd el. És fölgerjedt haraggal távozott el a fáraótól.

Az ÚR pedig azt mondta Mózesnek: Azért nem hallgat rátok a fáraó, hogy minél több csodát tegyek Egyiptom országában.

Mózes és Áron tehát véghezvitte mindezeket a csodákat a fáraó előtt, de az ÚR megkeményítette a fáraó szívét, és nem bocsátotta el Izráel fiait országából.

Ez a fejezet ismétlése volt annak, ami eddig történt és a következő fejezetben folytatódik a történet.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén:

Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között.

A zsidóknak van egy vallási naptárunk, és abban az év első hónapja áprilisban van, és van egy másik világi naptárunk is, amely szerint az év szeptember második felében kezdődik általában.

A vallási naptár szerint október a hetedik hónap, és mivel a 7-es egy nagyon jelentős, jelképes szám, ezért ebben a hónapban nagyon sok ünnepet ülnek. Ezek közül a legjelentősebb a Szent Sátor ünnepe.

Isten egy új kapcsolatot fog kezdeményezni az izraeliekkel ettől a pillanattól kezdve, és ezért az új életüket innen kezdik számolni. Gyakran ötvenéves emberek mondják, hogy „ezen a héten ünneplem a második születésnapomat”, és persze az újjászületésükről beszélnek, amely számukra az új kezdetet jelenti.

Pál a múltját szemétként említi, azt állítva, hogy minden dicsőség és siker, amit Krisztus előtt elért nem ér semmit Krisztus ismerete mellett, hisz az ő élete is Jézus Krisztussal kezdődik.

Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt, családonként és házanként egy bárányt. Ha kevés a ház népe az egy bárányhoz, akkor a legközelebbi szomszédjával együtt vegyen a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud megenni a bárányból.

Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vegyetek, de vehettek kecskét is.

Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége.

Vegyének a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik.

A vért a két ajtófélfára és a szemöldökfára kellett kenjék, és nem a küszöbre, mert ennek a báránynak a vére Jézus Krisztus vérét jelképezi, amelyet sosem szabad eltaposni.

A Zsidó levélben olvashatjuk, hogy: *mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?*

Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzön sült húst, és egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel.

Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek.

Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el.

Így egyétek meg: legyen a derekatok felővezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez.

Nagyon jól kellett lakjanak ezzel a báránnyal, mert az egészet meg kellett egyék, illetve, annyit, amennyit csak bírtak enni, mert hosszú idő fog eltelni, amíg húst ehettek ismét. Minden erőre és tartalék energiára szükségük lesz az úton.

Evés közben nem asztaloknál ültek, hanem a földön elnyúlva ették az ételüket. Nagyon kényelmes volt ez, és mi azóta nagyon formálissá változtattuk az étkezéseket, pedig amikor kényelmesen eszel, sokkal jobban meg tudod emészteni az ételt. De sajnos be kell tartuk a jelenkori hagyományokat.

A bárány első éves, hibátlan kellett legyen és négy napra el kellett különíteni a nyájától, hogy a hibátlanságát biztosítsák. A tizennegyedik nap estéjén kellett megölni, és a vért felkenni az ajtófélfákra. Ez lett az Úr páskája.

Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött - én, az ÚR.

Isten azt mondja, hogy a csapások célja az, hogy az összes egyiptomi isten fölött ítéletet tartson. Az egyiptomiak istenítették a legyeket, a békákat, a Nílust, stb., és Isten megítélte ezeket, hogy megismerjék, hogy Ő az ÚR.

De az a vér jel lesz házaitokon, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylok benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.

A vér adta a védelmet, egy pecsét volt az a ház számára, és amikor az Úr meglátta a vért, kihagyta a házat, így az elsőszülött megmenekült. Amelyik házban nem volt vér a szemöldökhöz és az ajtófélfákon, ott az elsőszülött meghalt. Az egyetlen védelem, az egyetlen szabadulási lehetőség a vértől származott. Nem volt más remény, más út, más módon való szabadulás, egyedül a vér hitből való alkalmazása.

Az emberek valóban hitből történő indíttatásra tették mindezt, mert nem lehet ésszerűen megmagyarázni azt, hogy az ajtófélfán levő vér hogyan fogja életben tartani az elsőszülött gyereket. Mózes azt mondta, hogy Isten ezt parancsolta, és az emberek hitből kellett engedelmessé válniuk Istennek. Nem lehettek biztosak abban, hogy mindez védelmet jelent majd, abban sem voltak biztosak, hogy minden elsőszülött meg fog-e halni az országban. Mégis a szabadulás egyetlen módja a véren keresztül volt lehetséges.

Isten kijelentette, hogy a szabadulás egyetlen reménye ma is a vér által, Jézus Krisztus vére által lehetséges. Nincs más út, nincs más remény. Mondhatod, hogy ez egy nagyon szűk út, mert nem hiszünk egy olyan Istenben, aki ennyire leszűkíti mindent. Elég szomorú.

Jézus azt mondta, hogy szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Azt mondd, hogy ez felfoghatatlan számodra? Nem állítottam, hogy én értem, csak elhiszem Isten Igéjét. Nem vitatkozom Istennel és az Ő Igéjével, és nem is akarok harcolni vele. Ki vagyok én, hogy szembeszálljak vele? Ki vagyok én, hogy vitatkozzak Istennel azon, hogy mi a jó és mi a rossz, hogy mi az igazságos? Vajon az én igazságérzetem meghaladja az Istenét? Vajon én jobban tudhatok valami Istennél? Hogy merjem én kérdőre vonni Őt?

Pál azt mondta, hogy emlékezzünk arra, hogy csak egy agyagdarab vagyunk az Ő kezében. És milyen joga van az agyagdarabnak azt mondani a mesternek, hogy miért csináltál belőlem ilyen korsót, hisz én nem akartam ilyen lenni. Az vagy, aki vagy, nincs jogunk megkérdőjelezni Isten útjait, Isten miértjeit. Ha van egy kis érzékünk, akkor egyszerűen csak alárendeljük neki magunkat akkor is ha értjük a dolgokat, és akkor is ha nem.

A hitből fakadó engedelmisség nagyon fontos. Isten kijelentette, hogy nincs szabadulás senki máson keresztül. Amikor Pétert a sántával tett csodájáról kérdezték, és ott állt a tanács előtt, ezt mondta:

vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: ő általa áll ez előttetek egészségesen.

Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.”

A Biblia azt mondja, hogy *jaj annak, aki perbe száll alkotójával!*

Egyes emberek elég ostobák ahhoz, hogy Isten ellen szálljanak harcba, hogy ellenálljanak neki, vagy megkérdőjelezzék Őt. Ez a világ legképtelenebb dolga, hisz hogyan győzhetnél ellene?

Isten arra törekszik, hogy életre keltsen, hogy magához vonjon, és a legmagasabb szintű életre, a lelki életre hozzon. Te pedig Isten ellen harcolsz, ugyanakkor a saját érdeked ellen is, mert ha ellenállsz Istennek, akkor annak a jónak is ellenállsz, amelyet Ő a te életedben el akar végezni.

Nem az én dolgom tehát a megkérdőjelezés és a harc, hanem az engedelmisség és a bizalom kell az én dolgom legyen, mert biztos lehetek abban, hogy Isten meg fogja tenni azt, amit megígért. Ha követed az utasításait, akkor megmenekülsz, ha nem, akkor el fogsz veszni.

Izrael gyermekei is vitatkozhattak volna Mózeszel, megkérdőjelezhették volna azt, amit mondott nekik, mert semmi értelmét sem látták annak. És valóban semmi értelmét nem látjuk sokszor a dolgoknak azon kívül, hogy Isten azt mondta, hogy tegyük meg, és ekkor a legbölcsebb dolog az, ha meg is tesszük azt, amit Ő kér. Később mindig kiderül, hogy amit Isten mondott az helyes volt, és ha engedelmeskedtem, akkor jó úton vagyok, ha ellenálltam és harcoltam ellene, akkor bajban vagyok.

Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket. Nekünk is ezt mondja Isten az étellel és a halállal kapcsolatban. Amikor Ő látja Jézus Krisztus vérének a szívünkön, akkor kihagy bennünket, és így jutunk a halálról az életre. „Aki hisz én bennem, soha nem fog meghalni”, mondta Jézus.

Lehet, hogy megint azt mondod, hogy ez nem állja ki az értelem próbáját, mert a temetőben oly sok sír van, amelyre rá van írva, hogy „Jézusban megpihent”, „az Úrban bízott”, és tovább olvashatjuk az emberek Jézusban vetett hitének gondolatait. Mondhatod, hogy éltek és hittek Jézusban, és most halottak. Nem, ők nem haltak meg. Tévedsz, ha azt hiszed, hogy ők halottak.

Csak a mi értelmünk szerint halottak, de valójában nagyon is életben vannak az Úr jelenlétében. Pál azt mondta, hogy

Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom.

Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél;

de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.

Ezt is írta:

Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik évig.

Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -,

elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.

„Testben-e vagy testen kívül-e” valójában azt jelenti, hogy élve vagy holtan, ki tudja? A korinthusiaknak még ezt is írja Pál:

Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat,

ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltöni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól;

mert hitben járunk, nem látásban.

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Azok, akik hisznek Jézus Krisztusban nem halnak meg, hanem kiköltöznek a régi, elhasznált sátorból egy gyönyörű, új házba, amelyet Isten készített nekik az örökkévaló mennyországban.

Nagyon szeretném már látni a számomra elkészített új modellt, amelyet bizonyára az én személyiségemre szabtak, amely tökéletesen ki tudja fejezni azt, amilyen én vagyok. Nagyon érdekes lesz, amikor ennek az új modellnek minden képességét kipróbálhatom majd. „Aki él és hisz Jézus Krisztusban, sohasem fog meghalni.”

Csak elköltözünk, hála Istennek. Nem szeretnék túl sokáig itt lenni ebben az öreg, lepusztult testben, mert gyűlölöm a leépülést, és azt, hogy egyre kevesebbre vagyok képes. Nagyon várom már, hogy az Úrral lehessek abban a testemben, amely Isten kedvére való.

Pál azt mondja, hogy amikor egy magot ültetünk a földbe, akkor a mag nem kel életre hanem először meghal, és miután kibújik a földből, már nem az, amit elvetettél. Sokan azt szeretnék, hogy a földihez hasonló testet kapjanak a mennyben is. A testeknek olyan mértékben lesz közös vonásuk, amilyen mértékben a holt mag is rokonságban van az új növényvel. A kardvirág hagymából kibújó virág is kardvirág lesz, de hatalmas a különbség a hagymája és a virágja között. Ugyanígy hatalmas lesz a különbség a mostani testünk és a „kivirágzott” változata között Isten országában. Természetes testként leszünk elültetve és lelki testként támasztatunk fel.

Isten azt mondta, hogy, amikor látni fogom a vért, akkor kihagylak benneteket. Ez azt jelenti, hogy hiába voltam emberként halálra ítélve, mégsem fogok meghalni, mert Ő kihagy engem az ítéletből. Nem fogok meghalni, hanem egyetlen pillanat alatt át fogok változni Jézus Krisztus dicsőséges képmására, akit sohasem láttam, mégis szeretem. Annak ellenére, hogy még nem látom Őt, mégis kimondhatatlan örömmel a szívemben várom, hogy meglássam Őt. János szerint:

most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Milyen dicsőséges reménysége van mindenkinek, aki hit által Isten parancsát követi, és elfogadta Isten áldozati bárányát, Jézus Krisztust, ezáltal elfogadja Krisztus védelmét is, és a bűneit Jézus Krisztus lemossa a vérével.

A 2Mózesben Isten bemutatja az áldozati bárányt, amely Isten Bárányának jelképe, hisz a páska vacsora idején Jézus vette a páska kenyeret és bort és azt mondta: „Figyeljete jól, én vagyok a páskabarány, ez a pohár az új szövetség jelképe, az én vérem jelképe. Többé már nem az egyiptomi bárány véréből szól mindez, és ez az ünnep többé már nem Egyiptomba visz vissza, hanem Jézus Krisztus keresztségéhez.” És amikor eszitek e kenyeret és isszátok e poharat az Úr halálát, és nem az egyiptomi bárány halálát hirdetitek, amíg eljön.

Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg az ÚRnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés ez, hogy megünnepeljétek! Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek. Még az első napon távolítsátok el a kovászt a házatokból!

Mi a kovász? Élesztő. És mi az élesztő? Leépülés, az anyagok rothadása. Ezért, a Szentírásban a kovász a bűn jelképévé vált, mivel képes az egész tésztát „megfertőzni” bomlástermékei által. A bűn találó képe ez, mert bármely megengedett, tolerált bűn egyre csak nő, egészen addig, amíg átveszi az uralmat és az ellenőrzést az életünk fölött.

A páskavacsora során három kovásztalan kenyér volt az asztalon kendőkbe csavarva. Vették a középső kenyeret és megtörték, aztán elrejtették, és a gyerekek meg kellett találniuk azt. Miért? Ők sem tudták, hogy miért csinálták ezt. De Jézus azt mondta, hogy „én vagyok az élet kenyere, és ez a kenyér az én testem, amely megtöretik értetek”, ezért törték meg. Jézus a sírban volt 3 napig, amelyet a kenyér elrejtése szimbolizál, és utána megtalálják, és ekkor nagy örömmel következik, mert megtalálták a megtört kenyeret.

Milyen nagy ünnepnap lesz az, amikor Izrael végre felfedezi az élet kenyerét, Jézus Krisztust. Ha Izrael elvesztése szabadulást hozott a pogányoknak, mi fog történni akkor, amikor ők ismét állni fognak! Akkor fog elkezdődni Isten Királyságának időszaka a földön.

Az első napon tartsatok szent gyülekezést, és a hetedik napon is tartsatok szent gyülekezést. Semmiféle munkát ne végezzetek azokon; mindenkinek csak annyi munkát szabad végeznie, amennyi az étkezéshez szükséges.

Tartsátok meg a kovásztalan kenyér ünnepét, mert éppen ezen a napon hoztam ki seregeiteket Egyiptomból. Tartsátok meg tehát ezt a napot nemzedékről nemzedékre örök rendelkezés szerint.

Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől kezdve egyetek kovásztalan kenyeret a hónap huszonegyedik napjának estéjéig.

Hét napon át ne lehessen kovászt találni a házatokban; ki kell irtani Izrael közösségéből mindenkit, akár jövevény, akár az ország szülötte, aki kovászosat eszik.

Semmiféle kovászosat ne egyetek. Kovásztalan kenyeret egyetek bárhol laktok! Azután összehívta Mózes Izrael összes véneit, és azt mondta nekik: Fogjatok hozzá, vegyetek magatoknak juhokat nemzetségenként, és vágjátok le a páskát. Vegyetek egy köteg izsópot, és mártsátok az edényben levő vérbe, azután érintsétek meg az edényben levő vérral a szemöldökfát és a két ajtófélfát. Senki se menjen ki közületek reggelig a háza ajtaján.

Ha a vérrel megjelölt házban voltál, akkor biztonságban voltál, de ha kimentél, akkor már nem voltál többé biztonságban. Az egyetlen biztos hely Jézus Krisztusban van, aki azt mondta: maradjatok énbennem, és én tibennetek. *Ahogy a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.*

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.

Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.

Többször is hangsúlyozta, hogy maradjatok meg énbennem. Nem igazán érdekel, hogy milyen múltbeli megtapasztalások voltak Jézus Krisztussal kapcsolatban, sokkal inkább érdekel a jelenlegi kapcsolatotok Ővele. Minden múltbeli tapasztalat Istennel, bármilyen dinamikus is volt, teljesen értéktelen akkor, ha nincs hatása a jelenlegi életedre.

Amikor átvonul az ÚR, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az ÚR azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házatokba, és titeket is csapással sújtsa.

Az Úrral együtt jött ez a pusztító, akit sokan a halál angyalának hívnak. Érdekes, hogy a Sátánt hívják pusztítónak a Jelenések Könyvében. Az a meggyőződésem, hogy a Sátán az emberek elpusztítását tűzte ki célul, de Isten korlátozza az ő lehetőségeit, és így a Sátán csak az Isten által megállapított határok között tud működni.

Gyakran elkövetjük azt a hibát, hogy a Sátánt Isten ellentétének gondoljuk. De ez egyáltalán nem így van. Ő inkább Mihály vagy Gábrriel ellentéte, akik Isten angyalai. Az igaz, hogy Isten ellensége, de nem az ellentéte, mert az Sátán hatalma és fennhatósága igen korlátozott, és csak az Isten által megengedett határok között mozoghat. Ha nem lenne Isten védő keze, akkor a Sátán már rég mindnyájunkat elpusztított volna.

Isten megengedte neki, hogy Egyiptomban elpusztítsa az elsőszülötteket, de ahol a vér az ajtókon volt, ott nem engedte meg a pusztítónak, hogy megölje őket.

Őrizzétek meg ezt az ígét. Örökre szóló rendelkezés ez nektek és fiaitoknak. Amikor bementek arra a földre, amelyet az ÚR ad nektek, ahogyan megígérte, akkor is tartsátok meg ezt a szertartást. És ha majd megkérdezik tőletek a fiaitok, hogy mit jelent ez a szertartás, akkor így feleljétek: Az ÚR páskaáldozata ez, mert kihagyta Izráel fiainak a házaikat Egyiptomban, amikor megverte Egyiptomot, de a mi házaikat megkímélte. Ekkor mélyen meghajolt a nép, és leborult. Azután elmentek, és úgy cselekedtek Izráel fiai, ahogyan az ÚR parancsolta Mózesnek és Áronnak: úgy jártak el.

Az ünnep célja az volt, hogy emlékezzenek arra, hogy mit tett Isten, de ugyanakkor ezzel a gyerekek fejében is kérdést akart létrehozni. Isten gyakran kérdésekre ösztönzi a gyerekeket. Észrevettétek már, hogy milyen sokat kérdeznek? Ennek az a célja, hogy tanulhassanak. Isten azért ad kérdéseket az ő elméjünkbe, hogy alkalmat teremtsen számunkra Isten dolgainak megtanítására, hogy ezáltal tudatába kerülhessenek Isten jelenlétének és Isten dolgainak.

Honnan származnak a fák? Miért színesek a virágok? Hogy tud repülni a légy? Milyen nagy Isten? Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket teremt Isten a kicsik fejében, amelyek lehetőséget adnak arra, hogy megértsék a végtelen Istent, és hogy szerető kapcsolatba kerüljenek vele.

Történt azután éjjelkor, hogy megölt az ÚR minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, a trónján ülő fáraó elsőszülöttjét csakúgy, mint a tömlőcben levő foglyok elsőszülöttjét, és az állatok minden elsőszülöttjét.

Azon az éjszakán fölkelt a fáraó és összes szolgája, meg valamennyi egyiptomi, és nagy jajveszékélés támadt Egyiptomban, hiszen nem volt ház, ahol ne lett volna halott.

A fáraó még éjszaka hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt, menjetek és tiszteljétek az URat, ahogyan kívántátok.

Vigyétek juhaitokat és marháitokat is, ahogyan kívántátok, csak menjetek!

Korábban mindig kompromisszumot ajánlott, de most csak annyit akar, hogy tűnjenek már el mindennel együtt, majd azt mondja, hogy:

Kérjétek áldást rám is!

Érdekes, hogy bármilyen hitetlen is lehet egy ember, mégis örül, ha érte imádkoznak, amikor bajban van.

Az egyiptomiak is erőltették, hogy sürgősen bocsássa el a népet az országból, mert ezt mondták: Így mindnyájan meghalunk!

A nép köntösébe kötve, teknőstül vette vállára a kovásztalan tésztát, és Izráel fiai Mózes beszéde szerint cselekedtek, mert ezüst és arany ékszereket, meg ruhákat is kértek az egyiptomiaktól.

Az ÚR ugyanis jóindulatot támasztott a nép iránt az egyiptomiakban, s ezért hajlottak a kérésre. Így menekültek el Egyiptomból.

Útnak indultak tehát Izráel fiai Ramszeszből Szukkót felé, mintegy hatszázezer gyalogos férfi a családtagokon kívül.

Számítások szerint kb. 1,5-2 millió ember volt gyerekekkel együtt.

Sok keverék nép is ment velük, meg juhok, marhák, igen nagyszámú jószág.

Úgy tűnik, hogy ez a keverék népből álló sokaság mindig ott van az Isten népe körül, de ezek mindig a gyenge pontot jelentik. Később ez a keverék nép sodorta bajba őket. A 4Mózesben olvashatjuk, hogy a „keverék nép vágyódni kezdett az egyiptomi dolgok iránt”, és panaszkodni kezdtek Mózesnek.

A keverék nép mindig egészségtelen a testen belül, de mindig ott van akkor, amikor Isten hatalmas munkát végez, az izgalmak a tetőfokra hágnak, és a Lélek dicső munkája hatalmas csodákat végez. Ezek a keverékek nem kötelezték el igazán életüket Istennek, és így nem egészen Isten népe, hanem csak keverékek. Élvezik az izgalmakat, élveznek ide tartozni, érdekes dolognak tartják Isten munkáját, de a szívüket nem kötelezik el igazán mellette.

Az Egyiptomból magukkal hozott tésztából kovásztalan lepényeket sütöttek, hiszen nem volt benne kovász, mivel az egyiptomiak kergették őket. Nem késlekedhettek tehát, és útravalót sem tudtak készíteni maguknak.

Izráel fiai négyszázharminc esztendeig laktak Egyiptomban.

Isten ezt előre megmondta Ábrahámnak az 1Mózesben.

A négyszázharmincadik esztendő végén, éppen ezen a napon vonult ki az ÚR egész serege Egyiptomból.

Érdekes, hogy napra pontosan négyszázharminc év volt.

Virrasztott az ÚR azon az éjszakán, amikor kihozta őket Egyiptomból. Ez az éjszaka az ÚRÉ volt. Virrasszon ezen Izráel minden fia nemzedékről nemzedékre!

Ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Ez a páskára vonatkozó rendelkezés: Az idegenek közül senki sem ehet belőle.

Emlékeztek, hogy Pál is figyelmeztetett arra, hogy hitetlenek ne járuljanak az Úr asztalához, mert „aki méltatlanul eszi és issza, az ítéletet eszik és iszik a saját testére.” Az úrvacsora nem a nagyközönségnek szól, hanem a Krisztus testének, Isten családjának.

De bárki pénzen vásárolt szolgája ehet abból, ha körülmetélték.

Zsellér és napszámos nem ehet belőle.

Abban a házban kell megenni, a házból nem szabad kivinni a húst, és a csontját sem szabad eltörni.

Nem törhették el a bárány csontját, és Jézusnak, aki az Áldozati Bárány volt, ezért nem törték el a lábat, mint a másik két fogolynak, hogy meggyorsítsák a halálát, mert áldozati báránynak nem lehetett törött csontja.

Ha jövevény tartózkodik nálad, és el akarja készíteni az ÚR páskáját, metéltesse körül magát minden férfi, és csak akkor foghat hozzá annak elkészítéséhez. Így olyan lesz, mint az ország szülöttje. A körülmetéletlenek közül azonban senki sem ehet belőle.

Ha valakit a zsidó hitre kereszteltek, akkor három dolog volt szükséges: keresztelkedés, körülmetélkedés és a páskavacsora elfogyasztása. Mindaddig, amíg e három dolgot nem tette meg, addig nem számított zsidó hitre tértnek.

Ez a törvény egyformán vonatkozik bennszülöttre és jövevényre, aki közöttetek tartózkodik.

Izráel fiai mindnyájan úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek és Áronnak: úgy jártak el.

Ugyanazon a napon ki is hozta az ÚR Egyiptom földjéről Izráel fiait seregestől.

2 MÓZES 13-15. FEJEZET

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Nekem szentelj Izráel fiai közül minden elsőszülöttet, amely megnyitja anyja méhét; akár ember, akár állat, enyém az.

Az egyiptomi elsőszülöttek mind elpusztultak, és Isten most azt kéri az izraeliektől, hogy az ő elsőszülöttjeiket is szenteljék neki.

Mózes ezt mondta a népnek: Megemlékezzél erről a napról, amelyen kijöttél Egyiptomból, a szolgaság házából, mert erős kézzel hozott ki onnan benneteket az ÚR. Ezért nem szabad kovászosat enni.

Ma, Ábáb havában vonultok ki.

És ha majd bevisz az ÚR a kánaániak, hettiták, emóriak, hivviek és jebúsiak földjére, mert megesküdött atyáidnak, hogy neked adja a tejjel és mézzel folyó földet, akkor ebben a hónapban végezd el ezt a szertartást.

Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, a hetedik napon pedig tarts ünnepet az ÚRnak.

Kovásztalan kenyeret kell enned hét napon át, és ne lássanak nálad kovászos kenyeret. Még csak kovászt se lássanak sehol a határodban.

És mondd el fiaidnak azon a napon: Amiatt történik ez, amit az ÚR cselekedett velünk, amikor kijöttünk Egyiptomból.

Legyen ez jelül a kezeden és emlékeztetőül a homlokodon, hogy az ÚR törvénye a szádban legyen. Mert erős kézzel hozott ki az ÚR Egyiptomból.

Tartsd meg ezt a rendelkezést a megszabott időben évről évre.

Amikor bevisz az ÚR a kánaániak földjére, ahogyan megesküdött neked és őseidnek, hogy neked adja,

akkor add át az ÚRnak mindazt, ami megnyitja anyja méhét. Minden állatodnak az elsőszülöttje, ha hím, az ÚRÉ.

A szamár elsőszülöttjét juhon váltsd meg. Ha nem váltod meg, szegd a nyakát. Minden ember elsőszülött fiát váltsd meg.

És ha majd megkérdezi egykor a fiad, hogy mit jelent ez, akkor mondd el neki: Erős kézzel hozott ki bennünket az ÚR Egyiptomból, a szolgaság házából.

Az elsőszülött gyereket vagy állatot tehát az Úrnak kellett szentelni, vagy meg kellett váltani. Ha nem váltottad meg, ha nem vásároltad meg az elsőszülött szamarat az Úrtól, akkor meg kellett ölni azt.

Mert amikor a fáraó makacs volt, és nem bocsátott el bennünket, megölt az ÚR minden elsőszülöttet Egyiptomban, az ember elsőszülöttjét csakúgy, mint az állat elsőszülöttjét. Ezért áldozok véresáldozatul az ÚRnak minden hímet, amely megnyitja anyja méhét, és ezért váltok meg minden elsőszülött fiút.

Legyen ez jelül a kezeden és emlékeztetőül a homlokodon, mert erős kézzel hozott ki bennünket az ÚR Egyiptomból.

A Siratófalnál imádkozó rabbikon látható, hogy egy-egy kis dobozt erősítenek kendők segítségével a kezükre és a homlokukra, és ezekben a dobozokban a Tízparancsolat egy-egy másolata található. Az alapgondolat az, hogy Isten akaratát szeretnék tenni cselekedeteikkel és gondolataikkal is.

Amikor elbocsátotta a fáraó a népet, nem vezette őket Isten a filiszteusok országa felé, bár az közel volt, mert úgy gondolta Isten, hogy hátha megbánja a nép a dolgot, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba.

Ezért kerülő útra vezette Isten a népet a Vörös-tenger pusztája felé. Hadirendben vonultak el Izráel fiai Egyiptomból.

József tetemét is magával vitte Mózes, mert ünnepélyesen megeskette ő Izráel fiait: Bizonyosan gondja lesz rátok Istennek, és akkor vigyétek el innen az én tetememet is magatokkal!

Érdekes, hogy a legrövidebb út a tengerparton vezet Egyiptomból Kánaánba. Ezen az úton kb. egy hét alatt juthattak volna el oda, de Isten tudta, hogy nincsenek még harcra felkészülve, az Istenbe vetett hitük még nem volt elég erős. Ha a filiszteusok harcolni kezdtek volna ellenük, akkor a félelem eluralkodott volna a szívükön, és vissza akartak volna térni Egyiptomba.

A pusztai megtapasztalások tehát azért voltak fontosak, hogy tapasztalatot szerezzenek az Istenbe vetett hitben és hogy megtapasztalhassák Isten erejét, hogy amikor végül eljutnak az Ígéret földjére, akkor bízzanak Isten ígéretében, aki a kezükbe fogja adni azt. A pusztai megtapasztalások elsősorban arról szólnak, hogy Isten bármely szükségletüket be tudta tölteni, és hogy Isten minden szükségletükre elegendő volt, megválaszolván imáikat, kéréseiket.

Azután fölkerekedtek Szukkótból, és tábort ütöttek Étámban, a puszta szélén.

Az ÚR pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel meg tűzoszlopban, hogy világítson nekik, és éjjel-nappal

Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.

Ki kellett jussanak onnan, így egy ideig éjjel-nappal mentek. Nappal a felhő, éjszaka a tűzoszlop vezette őket.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Szólj Izráel fiaihoz, hogy forduljanak meg, és verjenek tábort Pí-Hahírót előtt, Migdól és a tenger között, Baal-Cáfón előtt. Vele szemben táborozzanak a tengernél.

Hátha azt gondolja a fáraó, hogy eltévedtek Izráel fiai ezen a földön, körülzártá őket a puszta!

Én pedig megkeményítem a fáraó szívét, hogy üldözőbe vegye őket, és megmutatom dicsőségemet a fáraón és egész haderején. Akkor megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az ÚR. És így cselekedtek.

Amikor jelentették Egyiptom királyának, hogy elmenekült a nép, megváltozott a fáraónak és szolgálóinak indulata a nép iránt, és ezt mondták: Mit tettünk?! Elbocsátottuk Izráelt a szolgálatunkból!

Befogatott a fáraó a harci kocsjába, és maga mellé vette a hadseregét.

Maga mellé vett hatszáz válogatott harci kocsit, az összes egyiptomi harci kocsit. Három ember volt mindegyiken.

Az ÚR megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait, Izráel fiai pedig hatalmas kéz segítségével vonultak ki.

Az egyiptomiak tehát üldözték őket - a fáraó minden lova, harci kocsjája, lovasa és hadereje - és utolérték őket, amikor a tenger mellett táboroztak Pí-Hahírónál, Baal-Cáfónnal szemben.

A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz.

Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?!

Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk az egyiptomiakat?! Mert jobb nekünk, ha az egyiptomiakat szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg!

Az Úr Izrael gyermekeit egy völgybe vezette a Vörös-tenger felé, a völgy mindkét oldalán hatalmas hegyvonulatok. Mögöttük pedig már látható az egyiptomi hadsereg porfelhője, amint lezárja a völgyet hátulról. A fáraó pedig nevetett a markába, amikor látta, hogy merre mentek, mert azt gondolta, hogy semmit sem tudnak erről a területről, hisz egy olyan csapdába mentek be, amiből nincs menekvés.

Az emberek pedig kiabáltak Mózesrel, hiszen nagy butaságnak tűnt, hogy idevezette őket. És ez még csak a kezdet, mert az emberek zúgolódása Mózes ellen csak fokozódni fog a későbbiekben. Gyakran szoktuk irigyelni a vezetőket, de érdemes végigkövetni Mózes történetét, és megvizsgálni, hogy van-e alapja irigységünknek.

De Mózes így felelt a népnek: Ne féljete! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg ma az ÚR benneteket! Mert ahogyan ma látjátok az egyiptomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket.

Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!

Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám?

Mózes megnyugtatta az embereket, és aztán maga kezdett kiáltani Istenhez.

Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak.

Megvan a maga ideje az imádságnak is, meg a cselekvésnek is. Van amikor eljön az idő, hogy felálljunk az imádságból, és ideje elindulni.

Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén.

Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain.

Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain.

Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögójük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögójük állt.

Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka.

Mózes kinyújtotta kezét a tenger felé, az ÚR pedig egész éjjel visszafelé hajtotta a tengert erős keleti széllel, és szárazzá tette a tengert, úgyhogy a víz kettévált.

Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, és a víz jobbról-balról falként állt.

Sokan azt mondják erre: „Ugyan már, nem hiszem el!” Csak sajnálni tudom őket. Mekkora lehet az ő Istenük? Sajnálom azokat, akik Isten helyett kell, hogy magyarázkodjanak, és ilyeneket mondanak, hogy ez csak egy kis tó volt, amely nem is volt olyan mély, csak legfeljebb egy méter mély, amelyen könnyű volt átgázolni. Ez egyáltalán nem volt nagy csoda. De milyen hatalmas csoda volt az, hogy Isten a teljes egyiptomi hadsereget mindenestül bele tudta fullasztani egy kis pocsolyába!

Így vagy úgy ezzel a történettel kapcsolatban szembe kell, hogy nézzünk a csodával. Nincs menekvés, mert ez benne van. Én inkább úgy hiszem el, ahogy az le van írva, mert Isten mondta ezt. Az Ő célja most az volt, hogy megmutassa Izrael gyermekeinek, hogy akkor is utat tud mutatni, amikor zsákutcába kerülnek.

Nézzük csak meg még egyszer. Egyértelműen csapdába kerültek, mert Isten szándékosan vezette őket ebbe a csapdába, azért, hogy megmutassa az Ő erejét, amint majd kimentí őket onnan akkor, amikor már nincs menekési út. Hisz Isten akkor is utat tud törni, amikor már az út végére értünk.

Életünk során Isten gyakran vezet lehetetlen helyzetekbe, ahol mindkét oldalon hegyek tornyosulnak, mögöttünk lohol az ellenség, és azt mondjuk, hogy „jobb lett volna, ha soha nem is indulok el, és szolgaságban halok meg, minthogy itt halljak meg a pusztaságban. Innen nincs kiút, semmi remény kijutni innen.” Isten szándékosan vezet minket ezekre a teljesen reménytelen helyekre azért, hogy megmutathassa, hogy olyan erőtartalékai vannak, amelyekről mi semmit sem tudtunk, és akkor is ki tud menteni minket, amikor mi nem látunk kiutat.

Csodálatos Isten vezetése alatt élni, mert Isten soha nem vezet olyan helyre, ahonnan később ne vezetne ki. A kísértésből mindig elkészíti a szabadulás útját. Nem látok kiutat, be vagyok kerítve, nem tudom, hogy hová forduljak, nagyon

sötét a kép. Jobbra nézek, balra nézek, hátra nézek, nincs kiút. De ne csüggedj: Nézz fel! Amikor körbenézve reménytelenséget láatsz, próbálj felfele nézni.

a víz jobbról-balról falként állt.

Az egyiptomiak üldözöbe vették őket, és bement utánuk a tenger közepébe a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa is.

A hajnali őrségváltás idején rátekintett az ÚR a tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát.

Akadályozta a harci kocsik kerekeit, és nehezen vonszolták azokat. Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az ÚR harcol értük Egyiptom ellen!

Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tenger felé, és a víz visszatér az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra.

Mózes kinyújtotta a kezét a tenger felé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az ÚR az egyiptomiakat a tenger közepébe.

Visszatért a víz, és elborította a harci kocsikat és lovasokat, a fáraó egész haderejét, amely utánuk ment a tengerbe. Egy sem maradt meg közülük.

Izráel fiai viszont szárazon mentek át a tenger közepén, és a víz falként állt jobbról és balról.

Így szabadította meg az ÚR azon a napon Izráelt Egyiptom hatalmából. És látta Izráel az egyiptomiakat holtan a tenger partján.

Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek.

Isten elkezd építeni az izraeliek hitét, és elkezd azt a munkát bennük, amely felkészíti őket, hogy majd beléphessenek majd az Ígéret földjére.

Isten mindannyitok számára elkészítette azt az életet, amely tele van győzelmekkel Jézus Krisztusban. Nagyon sok áldott megtapasztalás van ebben, amikor vele járunk. De Isten először szándékosan vezet a pusztaságon keresztül, hogy megtanítsa arra, hogy benne bízzunk. Ezek a hit leckéi, amelyek nagyon fontosak ahhoz, hogy birtokba vehessük az Isten által megígért földet.

A föld birtokba vétele hit által történik: „minden talpaltatnyi helyet, ahová lépsz, neked adtam”, mondta Isten Józsuénak. De oda kell menni, és rá kell lépni a földre.

„Az Isten mérhetetlenül gazdag és drága ígéreteit” is hit által kell sajátunkévá tenni, át kell vegyünk azt, amit Isten nekünk, gyermekeinek megígért. De mielőtt ez megtörténhetne, meg kell tanulnunk bízni Istenben, és Isten megtaníttja a hit leckéit nekünk úgy, hogy megmutatja képességeit és erejét.

A következő fejezet tulajdonképpen az Isten szabadításáról és győzelméről szóló ének:

Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az ÚRnak: Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett.

Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.

Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve.

A fáraó szekereit és hadát tengerbe vetette, válogatott harcosai a Vörös-tengerbe fúltak.

Mélység borította be őket, kőként merültek az örvénybe.

Jobbod, URam, erőtlől dicső, jobbod, URam, ellenséget zúz szét.

Nagy fenséggel söpröd el támadóidat. Ha elszabadul haragod, megemészti őket, mint a tarlót.

Haragod szelétől tornyosult a víz, gátként megálltak a futó habok. Megmerevedett a mélység a tenger szívében.

Üldözöm, elérem! - mondta az ellenség. Zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtuk. Kirántom kardomat, kezem kiirtja őket.

Ráfújtál szeleddel, a tenger elborította őket. Elmerültek, mint ólom a hatalmas vízben.

Ki olyan az istenek között, mint te vagy, URam? Ki olyan felséges, mint te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő.

Kinyújtottad jobbodat, föld nyelte el őket.

Hűségesen terelgeted e megváltott népet, erőddel vezeted szent legelődre.

Népek hallják, s megremegnek, fájdalomban vonaglanak Filisztea lakói.

Megzavarodnak majd Edóm fejedelmei, Móáb hatalmasait rettegés fogja el, kétségbe esik Kánaán minden lakosa.

Isten már a következő győzelmeikre készíti fel őket, és előrevetíti a későbbi munkálkodásait.

Az Efézus 4-ben olvashatjuk, hogy „ti vagytok az Úr keze munkája, amelyet már megígért az idők kezdete előtt”. Most is dolgozik bennetek az Isten. Mi célból? Hogy felkészítsen azokra a dolgokra, amelyeket már régen eltervezett.

Később Mózesről egy újabb éneket olvashatunk majd, amelyben leírja, hogy Isten előttük járt a pusztaságban, és előkészítette a sátortáborok helyeit, és őrizte őket, akárcsak egy sas a fiókáit, és hogy Isten végig ott volt velük a pusztaságban.

Rettentő félelem szakad rájuk, hatalmas karodtól néma kővé válnak, míg átvonul a néped, URam, míg átvonul ez a nép, amelyet szerzettél.

Beviszed, és elülteted őket tulajdon hegyeden, melyet lakhelyül készítettél, URam, a szent helyen, URam, mit kezded tett szilárddá.

Az ÚR uralkodik örökkön örökké!

Isten hatalmának, erejének és céljának elismerése ez az ének.

Amikor a fáraó lovai a harci kocsikkal és a lovasokkal együtt a tengerbe értek, visszafordította rájuk az ÚR a tenger vizét, de Izráel fiai szárazon mentek át a tenger közepén.

Ekkor Mirjám prófétanő, Áron néneje, dobot vett a kezébe, és kivonultak utána az asszonyok mind, dobolva és körtáncot járva.

Mirjám így énekelt előttük: Énekeljete az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett!

A zsidók tele vannak életkedvvel és nagyon kifejezően tudják kimutatni örömeiket. Nagyon szeretnek énekelni és táncolni, hatalmas ünnepeket ülnek.

A lelki szemeim előtt látom ezt a képet is, amint Mózes az Úrnak kezd énekelni, és a nővére, Mirjám vezetésével minden asszony jön és táncol az Úr előtt, aki hatalmas győzelmet adott nekik.

Semmi rossz sincs abban, ha egy kissé elragadnak az érzelmek, amikor végiggondoljuk, hogy mi mindent tett Isten értünk. Amikor elmegyünk egy focimeccsre és látjuk, hogy egy fickó kacsának öltözik, és minden embert tapsra, lábdobogásra ösztönöz, akkor mindenki ezt mondja, hogy ő egy igazi szurkoló. De ha a templomban valaki megkockáztatja, hogy mosolyog, akkor már fanatikusnak bélyegzik, mert egy kis érzelmet árul el azért, amit Isten végzett.

Semmi rossz sincs abban, ha érzelmeinkkel is eláruljuk, hogy mennyire örülünk Isten munkájának. Ugyanakkor nem hiszek az érzelmközpontúságban, ahol az érzelmeket hajhásszák az emberek, csak pusztán érzelmi tapasztalatokért.

Mégis úgy gondolom, hogy Istennek tetszik, ha izgalomba jövünk, amikor látjuk az Ő munkálkodását.

Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet.

Megérkeztek Márába, de nem tudták meginni a vizet Márában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Márának.

Ekkor zúgolódní kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk?

Alig valamivel korábban még táncoltak Isten győzelmének és erejének elismeréseként, és milyen hamar elfelejtik Isten munkálkodását. Szomjan fogunk halni! Adj inni, Mózes!

Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket.

Ismét tanultak valamit Istenről. Isten képes az életünk keserű tapasztalataiba is édességet csempészni. A mi esetünkben a fa, Jézus Krisztus keresztye, amely a keserűt is édessé tudja változtatni.

Ezt mondta: Ha engedelmesen hallgatsz Istenednek, az ÚRnak szavára, és azt teszed, amit ő helyesnek tart, figyelsz parancsolataira, és megtartod minden rendelkezését, akkor nem bocsátok rád egyet sem azok közül a bajok közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam. Mert én, az ÚR, vagyok a te gyógyítód.

Ez egy feltételes ígélet, amely elmélyíti az Istennel való kapcsolatukat.

Van egy nagyon érdekes könyv, amelyben egy orvos diabetikus szempontból elemzi azokat a törvényeket, amelyeket Isten adott Mózesnek. Megállapítja, hogy ha valaki megtartaná ezeket a törvényeket, akkor sokkal egészségesebb életet élne, mint a mostani átlagemberek, és egyetlen ilyen betegség sem érintené őt.

Mózes törvényeit olvasva észre fogjuk venni, hogy sokszor foglalkozik az egészséggel és az egészséges életmóddal. Isten azt akarja, hogy egészségesek legyünk, és ezért adta az erre vonatkozó szabályokat.

Azután elértek Élímbé. Ott tizenkét vízforrás volt és hetven pálmafa. Ott ütöttek táborát a víz mellett.

Elhozta Isten őket erre a helyre, ahol felfrissülhetnek Őbenne, miközben ismerkednek vele és módszereivel, hogy felkészüljenek azokra a dolgokra, amelyek az Ígélet földjére való útjuk során érni fogja őket.

Adja Isten, hogy a ti életetekben is győzelmet hozzon az Úr a már-már elveszni látszó csatákban, hogy akkor mutasson utat nektek, amikor úgy néz ki, hogy zsákutcába kerültetek. Legyen az Úr keze az életetek felett, miközben Ő tanít titeket az Ő kegyelme és szeretetének munkálkodásán keresztül, felkészítvén titeket a jövőre, és azokra a dolgokra, amelyeket a ti tulajdonotokba szeretne adni. Isten erősítsen titeket és használja életeteket tanúbizonyságként Jézus nevében.

2 MÓZES 16-18. FEJEZET

Azután útnak indultak Élímből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Élím és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek Egyiptomból.

És zúgolódní kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában.

Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok?

Ez a vád minden alapot nélkülözött, de az emberek gyakran igen kegyetlenek tudnak lenni, főleg, ha éhesek. Ezek az emberek is éhesek voltak, és hamar elfelejtették az egyiptomi nyomorúságot és szolgaságot. Ugyanez történik gyakran azzal az emberrel is, aki a bűn és a világ fogságából kezd kifele menni, és az otthagyt dolgok mindig szebbnek tűnnek most, mint akkor, amikor benne volt.

Hajlamosak vagyunk elfelejteni a bűn ürességét és a bűn fogságának nyomorát, fájalmát és szenvedését, és csak a tele hasunkra emlékezünk. Az izraeliek is erre emlékeztek, és ezért mondták, hogy jobb lett volna tele hassal meghalni ott, mint éhenhalni itt a pusztában.

De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem.

Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek.

Ekkor azt mondta Mózes és Áron Izráel fiainak: Ma este megtudjátok, hogy az ÚR hozott ki benneteket Egyiptom országából.

Reggel pedig meglátjátok az ÚR dicsőségét, mert meghallotta, hogy zúgolódtok az ÚR ellen. Mik vagyunk mi, hogy ellenünk zúgolódtok?

Az emberek Mózes és Áron ellen zúgolódtak, de ők azt mondták, hogy nem ellenünk, hanem Isten ellen zúgolódtok, mert Isten hozott titeket erre a helyre, nem mi. Nekünk is fontos lenne meglátni ezt az igazságot, amikor hajlamosak vagyunk panaszkodni az életünk körülményei ellen. Ki juttatott ide engem? Minden panaszom valójában Isten ellen szól, mert Isten juttatott engem ide, kivéve, ha engedetlen voltam vele szemben, és Isten ellen panaszkodni igen súlyos dolog.

Még ezt is mondta Mózes: Majd ad az ÚR ennetek este húst, reggel pedig kenyeret jóllakásig, mert meghallotta zúgolódásotokat, ahogyan zúgolódtatok ellene. Mik vagyunk mi? Nem ellenünk zúgolódtok ti, hanem az ÚR ellen!

Áronnak pedig azt mondta Mózes: Mondd meg Izráel fiai egész közösségének: Járuljatok az ÚR elé, mert meghallotta zúgolódásotokat!

Amikor azután Áron Izráel egész közösségéhez beszélt, és a pusztá felé fordultak, az ÚR dicsősége megjelent a felhőben.

Bámulatos látvány lehetett, hogy abban a felhőben, amely vezette őket, hirtelen megjelent az Úr dicsősége. Nem tudjuk, hogy hogyan, miképpen jelent meg az Úr dicsősége, de bizonyára igen látványos megmutatkozás volt. Nemsokára ismét megláthatjuk mi is az Úr dicsőségét a felhőkben, amikor Jézus eljön teljes dicsőségben a felhőkön.

Azután így szólt Mózeshez az ÚR:

Meghallottam Izráel fiainak a zúgolódását. Ezért így szólj hozzájuk: Estére húst esztek, reggel pedig kenyérral laktok jól, és akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR vagyok a ti Istenetek.

Így történt, hogy még azon az estén fürjek szálltak oda, és ellepték a tábort. Reggel pedig harmat hullott a táborra körös-körül.

Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát, mintha apró dara lett volna a földön.

Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik, hogy ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nekik eledelül.

Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni, fejenként egy ómert vegyetek lélekszám szerint; annyit szedjete, ahányan egy sátorban vagytok!

Izráel fiai így cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet.

Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni.

Mózes azt mondta nekik, hogy senki se hagyjon belőle másnapra.

De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes.

Az emberek nem hallgattak Mózesre, és nem állták ki az Isten által állított tesztet.

Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón süttött a nap, megoldadt.

A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek.

Ő azt felelte nekik: Ez az, amiről az ÚR beszélt, hogy a nyugalom ideje lesz holnap, az ÚR szent szombatja. Süssétek meg, amit sütni akartok, és főzzétek meg, amit főzni akartok, és tegyétek félre magatoknak mindazt, ami fölösleg, hogy megmaradjon másnapra.

A hatodik napon megtarthatták másnapra a mannát, és ennek ellenére nem lett kukacos és nem бүdösödött meg. Érdekes, hogy a nyugalom napját már ekkor bevezették és gyakorolták, még mielőtt ezt parancsba foglalta volna Isten.

A mannából süttöttek vagy főztek és másnapra is hagytak belőle.

Félre is tették másnapra Mózes parancsa szerint, és nem бүdösödött meg, féreg sem volt benne.

Akkor ezt mondta Mózes: Egyétek meg ezt ma, mert ma az ÚR szombatja van. Ma nem találtok mannát a mezőn.

Hat napon szedjétek, de a hetedik napon szombat van. Akkor nem lesz.

Mégis voltak olyanok, akik a hetedik napon is kimentek a nép közül, hogy szedjenek, de nem találtak.

Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Meddig nem akarjátok még megtartani parancsolataimat és törvényeimet?

Láthatjátok, hogy az ÚR adta nektek a szombat napját. Ezért ad ő a hatodik napon két napra való ételmezt. Maradjon mindenki otthon a hetedik napon, senki se mozduljon ki a helyéről!

A hetedik nap a nyugalom napja volt, és itt szó szerint az áll, hogy mindenki maradjon az ágyában ezen a napon. A mi elképzelésünk szerint ugye, a hetedik nap a szent nap, amikor templomba megyünk, és ott Istent dicsőítjük. Valójában a szombat nem igazán dicsőítő nap volt, hanem pihenőnap, amikor a testünk lehetőséget kaphat a pihenésre, felépülésre.

Ezért pihent a nép a hetedik napon.

Izráel háza manának nevezte el azt. Olyan fehér volt, mint a koriandermag, íze pedig olyan, mint a mézeskalácsé.

Mózes azt mondta, hogy ezt a parancsot adta az ÚR: Egy teljes ómernyi őrizetek meg belőle a jövőző nemzedékeknek, hogy lássák: milyen kenyérral tápláltalak benneteket a pusztában, amikor kihoztalak benneteket Egyiptomból.

Áronnak pedig azt mondta Mózes, hogy vegyen egy edényt, tegyen bele egy teljes ómernyi manát, és helyezze el az ÚR színe előtt, hogy megőriztessék a jövőző nemzedékeknek.

Oda is helyezte azt Áron megőrzésre a bizonyosság ládája elé, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Izráel fiai negyven évig ették a manát, míg csak lakott földre nem értek. Manát ettek mindaddig, amíg el nem érték Kánaán földjének a határát. - Az ómer pedig az éfának a tizedrésze.

Nem tudjuk, hogy mennyi volt egy ómer, és az éfát sem ismerjük.

Ezután útnak indult Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztából, és ment táborhelyről táborhelyre az ÚR parancsa szerint. Táborútottak Refídímben, de nem volt ivóvíze a népnek.

A nép ismét perbe szállt Mózesrel, és azt mondta: Adj nekünk vizet, hogy ihassunk! Mózes pedig így felelt nekik: Miért szálltok perbe velem? Miért kísértitek az URat?

A nép zúgolódását Mózes Isten kísértésnek nevezi. Az Új testamentumban figyelmeztetést olvashatunk arról, hogy az izraeliek azért buktak el a pusztában, mert kísértették Istent.

De a nép szomjazott a vízre, ezért tovább zúgolódott a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Azért hoztál föl bennünket Egyiptomból, hogy most szomjúsággal ölj meg minket gyermekeinkkel és jószágunkkal együtt?!

Ekkor segítségért kiáltott Mózes az ÚRhoz. Ezt mondta: Mit csináljak ezzel a néppel? Kis híja, hogy meg nem köveznek!

Mózesnek egyáltalán nem volt könnyű feladata vezetőként.

De az ÚR így szólt Mózeshez: Menj végig a nép előtt, és végy magadhoz néhányat Izráel vénei közül, vedd kezvedbe botodat is, amellyel a Nílusra ütöttél, és menj!

Én majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt.

Azután elnevezte azt a helyet Masszának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, mert így kísértették az URat: Közöttünk van-e az ÚR vagy sem?

Isten megígérte, hogy minden szükségletünket betölti az Ő gazdagsága és dicsősége szerint. Ha kivette őket, akkor biztosan gondoskodni is fog róluk, de ők először éhség miatt, aztán szomjúság miatt kezdtek panaszkodni. Mindkettő alapvető szükséglet, főleg a pusztaság közepén.

Fontos megjegyeznünk, hogy annak ellenére, hogy Mózes haragudott az emberekre, nincs semmiféle utalás sincs arra, hogy Isten is haragudott volna rájuk, mert a szükségleteik természetesen voltak. Persze a vádaskodásaik helytelenek voltak, de Isten elfogadta a természetes szükségleteiket és nem neheztelt rájuk úgy, mint Mózes.

Isten azt mondja Mózesnek, hogy fogja a botját, üssön a sziklára és víz fog fakadni belőle. Az Újszövetségben olvashatjuk, hogy ezek mind jelképek voltak. Ez nem jelenti azt, hogy mitológiát olvasunk, mert ezek történelmi tények, de minden elemnek megvan a maga szimbolikus megfelelése.

Pál szerint a szikla, amire ráütött, Krisztus volt.

Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”

Ez a Szent Sátor ünnepe volt, amelynek során Isten megtartó erejét ünnepelték, amellyel atyáikat megtartotta a negyven éves pusztai vándorlás során. E megtartás része volt a sziklából történt vízfakasztás is.

A Szent Sátor ünnepe alatt a papok lementek a silói medencéhez a vizeskorsókkal, megtöltötték azokat, majd feljöttek a Templom-hegyi lépcsőkhöz, ahol zsidók százezrei gyűltek össze és énekeltek. A papok a nép szeme láttára kiöntötték a korsókból vizet, hogy emlékeztessék őket, hogy Isten az atyáiknak a sziklából fakasztott vizet a pusztában.

Jézus a páska ünnepet saját magára alkalmazta, és azt mondta, hogy ez a kenyér az én testem, amely értetek töretik meg, ez a pohár az én vérem, amely kiontatik a bűnök bocsánatára. Itt a Szent Sátor ünnepén, az utolsó napon már nem mentek le a medencéhez, hogy vizet hozzanak és kiöntsék az emberek előtt, mert ez azt jelképezte, hogy már bejutottak az Ígéret földjére és nincs szükség tovább arra, hogy Isten a sziklából fakasszon nekik vizet. Ezen a napon

Jézus a Templom-hegyen állva elkiáltotta magát: „*Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!*

Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”

Pál tehát azt mondja, hogy Jézus a szikla, Akiből az élő víz folyik. Azon a földön a víz nagyon nagy becsben van, az emberek majdnem állandóan szomjaztak akkoriban, és így sokkal nagyobb jelentősége van e gondolatnak, hogy Krisztus az élő víz, mint nekünk, akik csak a csapot kell megengedjük, hogy csillapíthassuk szomjunkat.

Krisztus tehát számunkra is az a szikla, amelyből a mi életünk vize is folyik. Ezért, amikor később az emberek ismét szomjúságukkal jöttek Mózeshez, Mózes haragosan mondta Istennek, hogy „nem bírom már, hogy az emberek ismét panaszkodnak”, akkor Isten azt mondta neki, hogy menj, és szólj a sziklához, és víz fog fakadni belőle”.

Mózes kiment az emberek elé haragosan, és azt mondta, hogy „ismét rá kell üssek erre a sziklára, hogy vizet adjak nektek” és rácsapott a sziklára a botjával, és víz fakadt belőle. De Isten magához hívta Mózeset és azt mondta neki: „Mózes, ez egy hatalmas hiba volt. Azt mondtam, hogy beszélj a sziklához, és te engedetlen voltál, és nem képviseltél megfelelően az emberek előtt. Ezért nem mehatsz be az Ígéret földjére.”

Miért? Mert megtört a jelkép. A sziklára ütve víz fakad, Jézusra ütöttek és élet fakadt belőle számunkra. De ha már egyszer ráütöttek a sziklára, akkor nincs arra szükség, hogy ismét ráüssenek, mert Krisztus egyszer halt meg. Mi tehát már nem kell ráüssünk a sziklára, hogy vizet kapjunk, csak hit által kell kérjük azt, beszélünk kell a sziklához és víz fog fakadni belőle.

Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben.

Amálék Ézsau unokája volt, aki az ő testi vágyából született mag volt. Ezért a Szentírásban Amálék mindig a testi magot, a testi életet, a testi vágyat jelképezi. Van lelki leszarmazott és testi leszarmazott, van a lényemnek lelki oldala, és van testi oldala is. Ezek ketten mindig harcban állnak egymással, és Isten minden gyermeke tudja, hogy mit jelent a testével harcban állni.

Amálék a testet jelképezi tehát, és itt Isten gyermekei, a lelki mag jön, hogy elfoglalja a földet, de a test az első, amely azonnal meg akarja állítani, hogy megkapják azt, amit Isten nekik ígért. A test az egyik legnagyobb akadály abban, hogy Isten teljes ígését megkaphassuk az életünk során. A test mindig harcol a lélek ellen, és Isten áldásainak útjában áll.

Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz.

Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére.

A Lélek magvai birtokba akarják venni a földet és a test meg akarja állítani őket abban, hogy birtokba vehessék azt, amit Isten nekik ígért. A mi életünkben is Isten ígéreteinek birtokbavétele előtt tornyosuló legnagyobb akadály a testünk, amely mindig a lélek ellen küzd.

És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb.

De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig.

Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel.

Józsué görögül Jézus, azaz Jehova a szabadulás.

Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben

Mózes már ebben az időben leírta a történeteket, és később összeállította és megírta az Ószövetség első öt könyvét.

Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól!

Találkoztatok-e amálékiakkal mostanában? Isten kiirtotta őket úgy, ahogy megmondta.

Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”.

És így szólt: Mivel kezét emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre.

Emlékezték, hogy később Isten egy olyan parancsolatot adott, amelyet sokan nehezen tudnak megérteni, és ezért sok kritikus vádolta a Bibliát és Istent is. Amikor Saul volt Izrael királya, Isten azt a parancsot adta neki Sámuelen keresztül, hogy menjen, és irtsa ki az amálékiakat. Azt mondta, hogy még egy állatot se hagyjanak életben közülük, sem pedig férfiakat, nőket vagy gyerekeket.

Amikor viszont megértjük, hogy az amálékiak a testet jelképezik, akkor be kell lássuk, hogy a testünkkel nem köthetünk semmiféle kompromisszumot. Isten a testedre egyetlen megoldást adott: feszítsd meg a Lélek által!

Saul nem hajtotta végre Isten parancsát teljesen és Isten megharagudott rá és azt mondta: „Mivel megtagadtad Isten uralmát saját magadra nézve és nem

engedelmeskedtél neki, ezért Isten elveszi tőled a királyságot”, és ennek következtében megfosztotta Sault a trónjától.

Később Izrael történetében találkozunk egy emberrel, aki amáléki létére majdnem kiirtotta Isten gyermekeit, mivel Saul nem engedelmeskedett Istennek, és nem irtotta ki őket. Eszter volt a királynő, és az ő nagybátyja Mordokaj megtagadta az engedelmességet a gonosz Hámánnak, aki erre annyira felbőszült, hogy elment a királyhoz és aláíratott egy rendeletet, amelynek értelmében a királyság minden zsidóját ki kell irtani egy bizonyos napon. Hámán amáléki volt, és mivel Saul nem pusztította el teljesen a testet, az visszavágott, és majdnem kiirtotta Isten népét.

Istennek nincs reformprogramja, hanem az egyetlen megoldása a testtel kapcsolatban: feszítsd meg! Hiába próbálsz kényeztetni a testedet, életben tartani a legjobb részét, és azt mondani, hogy azt a részt Istennek adod, akárcsak Saul. Ő azt mondta, hogy azért tartotta meg a jó részt, hogy az Úrnak áldozza, de az Úr azt válaszolta, hogy „jobb engedelmeskedni, mint áldozatot hozni.”

Jetró, Midján papja, Mózes apósa meghallotta

Az eredeti héber szó szerint Jetró lehetett az apósa, de ugyanezzel a névvel lehetett a sógora is. A lényeg az, hogy Midján papja volt.

Jetró, Midján papja, Mózes apósa meghallotta mindazt, amit Isten tett Mózesrel és népével, Izráellel: hogy hogyan hozta ki az ÚR Egyiptomból Izráelt. Fogta tehát Jetró, Mózes apósa, Cippórát, Mózes feleségét, akit az hazaküldött, meg a két fiát.

Emlékeztek, hogy amikor Isten először hívta Mózeset, hogy hozza ki Izrael gyermekeit Egyiptomból, és Mózes útban Egyiptom felé találkozott Istennel, aki majdnem megölte őt, és Cipóra, aki tudta, hogy mi történik, gyorsan körülmetélte a fiúkat és véren szerzett vőlegénynek mondta Mózeset. Mózes ekkor valószínű, hogy visszaküldte Cipórát az apjához, és így ő és fiai nem voltak vele Egyiptomban.

Ezek közül az egyiket Gérsómnak nevezte el, mert ezt mondta: Jövevény voltam idegen földön.

A másikat Elíezernek nevezte, mert úgymond: atyám Istene segítségemre volt, és megmentett a fáraó fegyverétől.

Elment tehát Jetró, Mózes apósa, annak fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, az Isten hegyéhez, ahol az táborozott.

Előre megüzente Mózesnek: Én, Jetró, az apósod megyek hozzád a feleségeddel és két fiával.

Ekkor Mózes kiment az apósa elé, leborult előtte, megcsókolta, és békességet kívánva egymásnak bementek a sátorba.

Mózes elbeszélte apósának mindazt, amit az ÚR a fáraóval és Egyiptommal cselekedett Izráelért; mindazt a sok gyötrelmet is, ami útközben érte őket, de azt is, hogyan mentette meg őket az ÚR.

És örült Jetró, hogy annyi jót cselekedett az ÚR Izráellel, amikor megmentette őket az egyiptomiak kezéből.

Azután így szólt Jetró: Áldott az ÚR, aki megmentett benneteket az egyiptomiak és a fáraó kezéből, aki megmentette a népet Egyiptom hatalmából!

Most már tudom, hogy nagyobb az ÚR minden istennél, és azért történt mindaz velük, mert dölőfösek voltak.

Mózes apósa, Jetró azután égőáldozatot és véresáldozatot vitt Istennek.

Jetró pap volt, de nem izraeli, és ennek ellenére oltárt épített és Istennek áldozott. Látható, hogy az izraelieken kívül mások is ismerték, és tisztelték Istent abban az időben.

Áron pedig és Izráel vénei bementek Mózes apósához, hogy együtt egyenek vele Isten színe előtt.

Másnap Mózes leült, hogy bíraskodjék a nép között. Ott állt a nép Mózes előtt reggeltől estig.

Az emberek minden apró-cseprő dolgaikkal Mózeshez jöttek, hogy tegyen köztük igazságot.

Mózes apósa látta, hogy mi mindent végez a nép között, ezért azt mondta: Miért így végzed munkádat a nép között? Miért egyedül bíraskodsz, és miért kell az egész népnek reggeltől estig előtted állnia?

Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent.

Mert ha valamilyen ügyük van, hozzám jönnek, és én igazságot teszek ember és embertársa között, és tudtul adom nekik az Isten rendelkezéseit és utasításait.

Ekkor azt mondta Mózesnek az apósa: Nem jól csinálod a dolgot.

Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked ez, nem tudod egyedül elvégezni.

Most azért hallgass a szavamra, tanácsot adok neked, és Isten is veled lesz.

Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé!

Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük.

De szemelj ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölik a megvesztegetést, és tedd őket elöljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött.

Jetró figyelmezteti Mózeset, hogy ezzel a sok munkával teljesen kifárasztja magát és a népet is. Inkább válasszon ki embereket a bíraskodásra, akiket ő megtanít Isten rendeleteire, és ők lesznek a végrehajtók. Amivel pedig ők nem bírtak, ott Mózes lett a legfelsőbb bíróság, és ezeket megoldotta.

Gyakran megtörténik, hogy amikor Mózeshez hasonló erőskezű vezető van valahol, akkor ellepi őt a munka, és még olyan ügyekkel is kell foglalkozzon, amely nem a vezetés dolga lenne. Végül annyi apró, lényegtelen ügyel kezd foglalkozni, hogy a fontos ügyekre már nem is jut ideje.

Az életben fontossági sorrendet kell felállítani, meg kell határozzuk a legfontosabb dolgokat, mert könnyen elcsúszhatunk a lényegtelen dolgok felé, és nem jut erőnk és időnk a fontos dolgokra. A Sátán szereti elfárasztani, lestrapálni az embereket olyan apróságokban, amelyek végül semmit sem számítanak.

Én szeretek gépeket szerelni, de Murphy törvénye szerint, ami elromolhat az el is romlik. Néha úgy gondolom, hogy ezt a csavart csak egy kicsit jobban meghúzom, hogy jó legyen, de ezzel elrontom az anyát. Aztán ne is beszéljünk arról, hogy mennyi időbe kerül, amíg valahogy ezt az anyát kibányászom a motorból. Másfél órával később még mindig ott vagyok, csak azért, mert azt az egy csavart egy kicsit jobban meg akartam húzni! Mennyi elpazarolt idő! Fontossági sorrendre van szükség ahhoz, hogy ne pazaroljuk el az időnk azzal, amit valaki más sokkal könnyebben meg tudott volna oldani.

A korai egyházban is ezzel kellett szembenézzenek. Minden döntést az apostolok kellett meghozzanak. A gyülekezetnek volt egy segélyprogramja, és a görög kultúrát követő özvegyek úgy érezték, hogy a zsidó özvegyek többet kapnak, mint ők. Ezért panasszal fordultak az apostolok felé, és ekkor az apostolok elhatározták, hogy kijelölnek olyan istenfélő embereket, akik ezekkel az ügyekkel foglalkozni tudnak, mert „nem jó, ha Isten dolgai helyett asztalterítéssel foglalkoznak.”

Milyen sok lelkipásztornak kell ma is „asztalterítéssel” foglalkozni ahelyett, hogy Isten munkájával foglalatoskodhatna. Olyan elvárásokat támasztanak velük szemben, amelyek teljesítése nem lenne az ő dolguk. Ha egy kis gyülekezet fiatal lelkipásztora vagy akkor tudod csak meg igazán, hogy mi mindent tudnak kérni az emberek tőled.

Gyakran megtörtént, hogy olyan sok apró ügyet kellett intézzek az embereknek, hogy nem volt időm Isten Igéjére és az imádkozásra, és ezért az emberek szenvedtek.

El tudjátok képzelni, hogy amikor nagy gyülekezetről van szó, milyen nagyok az elvárások. Sokszor betelefonálnak emberek és azt mondják, hogy csak Chuck-al akarnak beszélni, senki mással, mert nézték a műsorát, és ha ő eljön, akkor még megtérhet az ember a halála előtt. Hasonló hívások jönnek százával, és ha mindegyikhez ki akarsz menni, akkor nem lenne időd Isten Igéjére és az imádságra.

Ilyenkor csak azt lehet csinálni, amire Isten elhívott, ami a legfontosabb. Krisztus testén belül Isten az embereket különböző szolgálatokra hívta el, és vannak olyanok, akiket tanácsadásra kent fel, másokat a segítség szolgálatára, vagy a

kormányzás szolgálatára, és áldott az a gyülekezet, amelyen belül megvannak a különböző elhívások, hogy ne egyetlen emberre zúduljon az a sok elvárás.

Mózes apósa megoldást kínált neki, hogy jusson ideje Istenre is. Nagyon érdekes számomra, hogy milyen elvárásokat támasztottak az emberekkel szemben: istenfélők, hűségesek, akik gyűlölik a megvesztegetést. Ha ilyen emberekre teszel szert, akkor majdnem akármivel megbízhatod őket.

Vannak olyan emberek, egyes pásztorok, akik egyáltalán nem veszik számításba Istent, és nem jut eszükbe, hogy egy nap Isten előtt kell majd elszámoljanak mindennel. Isten Igéjének tanítójaként igen kényes helyzetben vagyunk, mert egy nap el kell majd számoljunk Isten előtt. Ezért tartom magam a lehető legjobban Isten Igéjéhez. Amikor a Biblia valamiről beszél, akkor én is beszélek, és amikor hallgat, akkor én is megpróbálok csendben maradni.

Ezek tegyenek igazságot a nép között minden időben. Minden nagyobb ügyet vigyenek te eléd, minden kisebb ügyben pedig tegyenek igazságot ők. Így könnyítenek terhedén, mert veled együtt hordozzák.

Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békeességben mehet vissza a helyére.

Mózes hallgatott apósa szavára, és mindent úgy tett, ahogyan mondta neki.

Választott Mózes egész Izráelből derék férfiakat, és a nép előljáróivá tette őket ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött.

Ezek tettek igazságot a nép között minden időben. A nehéz ügyeket Mózes elé vitték, de minden kisebb dologban ők tettek igazságot.

Azután Mózes elbocsátotta apósát, az pedig elment a maga földjére.

Minden bizonnyal Mózes felesége és gyermekei Mózessel maradtak, amikor az apósa hazatért.

2 MÓZES 19-20. FEJEZET

A harmadik hónapban, azután hogy Izráel fiai kijöttek Egyiptomból, ugyanazon a napon megérkeztek a Sínai-pusztába.

Refidímből útnak indulva megérkeztek a Sínai-pusztába, és táborot ütöttek a pusztában. Ott táborozott Izráel a hegyel szemben.

Mózes fölment Istenhez, az ÚR pedig így kiáltott hozzá a hegyről: Így szólj Jákób házához, és ezt hirdesd Izráel fiainak:

Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket.

Isten azt mondta Mózesnek, hogy először ismétlje el, hogy mit tett Ő eddig a népért: kihozta őket az Egyiptomból, sasszárnyakon hozta magához. Most pedig a jelen és a jövő:

Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld.

Papok királysága és szent nép lesztek. Ezeket az igéket kell elmondanod Izráel fiainak.

A pap volt az az ember, aki Isten előtt az embereket, és az emberek előtt pedig Istent képviselte. Mivel Izrael papok királysága lesz, ezért őket arra választotta ki Isten, hogy ők képviseljék Istent a világ előtt. Isten olyan embereket keres, akik Őt képviselik.

Azután lejött Mózes, összehívta a nép véneit, és előadta nekik mindazokat az igéket, amelyeket az ÚR parancsolt neki.

Az egész nép egy akarattal felelte: Megtesszük mindazt, amit az ÚR mondott.

Milyen elhamarkodott válasz!

Mózes megvitte a nép válaszát az ÚRnak.

Itt Mózes volt a pap, azaz ő képviselte Isten előtt a népet, és a nép előtt Istent.

A mi főpapunk Krisztus lett, mivel Ő képvisel minket az Atyánál, és Ő képviseli az Atyát előttünk. „Egyetlen közbenjáró van Isten és ember között: Jézus Krisztus, az Ember.”

Itt viszont Mózes a közbenjáró, és az Ószövetségben mindig ez volt a papok dolga.

Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek: Íme, elmegyek hozzád sűrű felhőben, hogy hallja a nép, amikor beszélek veled, és neked is higgyenek mindenkor. És elmondta Mózes a nép válaszát az ÚRnak.

Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Menj a néphez, és rendeld el, hogy ma és holnap szenteljék meg magukat, és mossák ki a felsőruhájukat.

A ruhák megmosása szimbolikus jelentőséggel bír, az emberek Isten előtt kellett megtisztítsák magukat: szívüket, eszüket, életüket. A megszentelés azt jelenti, hogy elkülöníteni magukat egy bizonyos célra, azaz Isten céljára.

Legyenek készen harmadnapra, mert a harmadik napon leszáll az ÚR az egész nép szeme láttára a Sínai-hegyre.

És vonj határt a nép körül, és mondd: Őrizkedjétek fölmenni a hegyre, még a szélét se érintsétek! Meg kell halnia mindenkinek, aki érinti azt.

Nem szabad kézzel hozzányúlni az ilyenhez, hanem meg kell kövezni, vagy nyíllal lelőni; akár állat, akár ember az, nem maradhat életben. Majd csak ha a kürt hosszan zeng, akkor szabad fölmenni a hegyre.

Akkor lejött Mózes a hegyről a néphez, elrendelte, hogy a nép szentelje meg magát, és mossák ki felsőruhájukat.

Majd ezt mondta a népnek: Legyetek készen harmadnapra! Asszonyhoz ne közeledjete!

A harmadik napon virradatkor pedig mennydörgés, villámlás és sűrű felhő támadt a hegyen, és igen erős kürtzengés. Ekkor megrémült az egész nép a táborban.

El tudjátok képzelni, hogy milyen lehetett, amikor Isten ilyen módon mutatta meg magát az embereknek? Lejött a felhő a Sínai-hegyre, hatalmas kürtzengéssel, tűz és villámlás és mennydörgés!

Mózes pedig kivezette a népet a táborból Isten elé, és ők megálltak a hegy lábánál.

A Sínai-hegy egészen füstbe borult, mert leszállt rá tűzben az ÚR. Füstje úgy szállt föl, mint a kemence füstje, és az egész hegy nagyon regett.

A kürt zengése egyre erősebben hangzott. Mózes beszélt, és az Isten mennydörgésben felelt neki.

Leszállt tehát az ÚR a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára, és fölhívta az ÚR Mózes a hegy csúcsára. Mózes fölment.

Az ÚR így szólt Mózeshez: Menj le, és intsd meg a népet, hogy ne törjön előre azért, hogy lássa az URat, mert akkor sokan elesnek közülük.

Még a papok is, akik különben közeledhetnek az ÚRhoz, szenteljék meg magukat, hogy rájuk ne rontson az ÚR!

A 22.-ik vers azt sugallja, hogy egyes papok azt gondolhatták, hogy ők nem kell megszenteljék magukat, mert ez csak a többi emberre vonatkozik. A Zsidókhoz írt levélben olvashatjuk, hogy ezen a napon néhány pap meg is halt, és Mózes ezért kellett elmondja nekik, hogy ők sem kivételek.

Az emberek sokszor azt gondolják, hogy „én olyan szent vagyok, fölötte állok minden szabálynak, és Istennek különleges megállapodása van velem”, de ez nem így van. A Zsidó 12:25-ben ezt olvassuk:

Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól! Mert ha azok nem menekültek meg, akik elutasították azt, aki a földön adott kijelentést, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk.

Az ő hangja akkor csak a földet rendítette meg, most azonban ezt ígéri: „Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is.”

Nyilván ez azokra a papokra is vonatkozik, akik itt álltak a Sínai-hegynél a néppel.

Mózes azt felelte az ÚRnak: Nem jöhet föl a nép a Sínai-hegyre, hiszen te intettél így bennünket: Vonj határt a hegy körül, és tartsd szentnek azt!

De az ÚR ezt mondta neki: Indulj, menj le, és jöjj fel Áronnal együtt! De a papok és a nép ne törjön előre, és ne jöjjenek föl az ÚRhoz, hogy rájuk ne rontson. Mózes tehát lement a néphez, és ezt megmondta nekik.

Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket:

Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.

Ne legyen más istened rajtam kívül!

Először is: „Én vagyok Jehova, a te Istened.” A Jehova szó azt jelenti, hogy „a valamivé váló”, amelyen keresztül Isten kifejezi azt, hogy mivé szeretne válni a népéért. Isten azzá szeretne válni, amire neked éppen szükséged van.

A „Ne legyen más istened rajtam kívül”, azt jelenti, hogy egyetlen más Istent sem tisztelhetsz, és nem szolgálhatsz, Ő kell legyen az életed kizárólagos Istene.

Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak.

Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiakat is harmad- és negyedízig, ha gyűlölnék engem.

De irgalmasan bánok ezerízig azokkal, akik szeretnek engem, és megtartják parancsolataimat.

Semmiféle szobrot vagy faragott képmást nem lehet csinálni, és ez mindenre vonatkozik, ami a mennyben vagy a földön és a vízben van, beleértve az angyalokat is.

Az embereknek mindig, minden kultúrában volt istentudata, és gyakran követték el azt a bűnt, hogy saját isteneiket csinálták maguknak. Amikor egy ember istent készít magának akkor általában így kezdi: „Ha én isten lennék, akkor én ilyen lennék, ezt cselekedném, így reagálnék, stb...”

A görögök is létrehozták a saját isteneiket, és a görög mitológiából megismerhetjük az istenről alkotott elképzeléseiket, amely tulajdonképpen őket magukat mutatja be istenként. Ha egy fickó szerelmes volt egy lányba, és egy másik kérő el akarta venni tőle a lányt, akkor ha a fickó isten lenne, akkor varázserővel meg tudná őt szerezni. Így születnek meg azok az istenek, amelyek beleártják magukat az emberek szerelmi életébe, és istenként a saját előnyükre használhatják hatalmukat. Ez az alapja a görög mitológiának: az emberek saját isteneiket hozták létre.

Amikor az ember alkot istent magának, akkor az isten magához az emberhez lesz hasonló, saját magának kivetítése lesz, tehát az ember gyakran egyszerűen önmagát imádjá. Általában, ha valaki elutasítja az igaz, élő Istent, akkor az ő istene saját magának kivetítése lesz. Ezért vagyok óvatos azokkal, akik így kezdik mondanivalójukat: „Nem tudom, hogy Isten miért tesz ilyen dolgot...” Tulajdonképpen azt mondják, hogy „ha én lennék Isten, akkor én nem tennék

ilyent, tudnám én ezt ennél jobban is csinálni.” Ez az ember közel van ahhoz, hogy saját istent készítsen magának.

„Ha én lennék Isten, akkor ezt csinálnám”..., és ha nem úgy reagál Isten, ahogy én tenném, akkor megharagszom és azt mondom, hogy „nem értem, hogy engedhet meg Isten egy ilyen dolgot...”, mintha Isten nagy hibát követett volna el ezzel kapcsolatban. „Mert ha én lennék Isten, akkor ezt sokkal jobban csináltam volna...”

Ha te volnál az Isten, akkor nem szeretnék sokáig itt lenni ebben a világegyetemben...

Amikor Jób és barátai Istenről beszélgettek, és arról, hogy milyen volt Isten és mit csinált, tulajdonképpen csak saját elképzeléseiket próbálták Isten szájába adni. Amikor Isten ezek után megjelent, azt mondta Jóbnak, hogy kapja össze magát, mert fel fog tenni neki néhány kérdést: „Hol voltál akkor, amikor megvettem a Föld alapjait?”

Össze tudod-e kötni a Fiastyúk szálait? A Kaszás-csillag köteleit meg tudod-e oldani?

De Jób azt mondta, hogy tedd csak a dolgodat, Uram, mert fogalmam sincs róla. Valóban elég bajunk van a saját életünk vezetésével, nemhogy magát az univerzumot tudnánk elvezetni.

Az ember magához hasonló istent alkot, de legtöbbször ez az isten még nála is sokkal alacsonyabbrendű. Dávid szerint:

A pogányok bálványai ezüsből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai.

*Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak,
van fülük, de nem hallanak, lehelet sincs szájukban.*

Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak.

Az ember olyanná válik mint az istene, és ha egy alacsonyabbrendű istenben hisz, akkor le fog alacsonyodni hozzá. Ha az istened nem lát, hamarosan te sem fogod látni Isten dolgait, ha a te istened nem hall, akkor nemsokára te is meg fogsz süketülni, és nem fogod hallani Isten hangját: olyan érzéketlenné fogsz válni, mint a te istened.

Isten tehát szigorúan megtiltotta, hogy bármiféle szobrot vagy képet készítsenek róla. Ennek fényében, vajon miért van az egyháznak annyi Jézus szobra, képe. Mit akar az ember jelképezni, amikor egy bálványt készít magának? Azt, hogy elveszítette istentudatát, és ezért szüksége van egy emlékeztetőre.

Ha folyamatosan Isten tudatában élek, akkor semmiféle kegytárgyra sincs szükségem ahhoz, hogy Istenre emlékeztessen. A kegytárgy elkészítése nemcsak az istentudat elvesztését, hanem e tudat visszaszerzésének óhaját is jelenti.

Az emberek sok mindenből képesek bálványt készíteni maguknak. Például, bálványozni kezdik azt a helyet, ahol ültek a templomban, amikor rádöbrentek Isten jelenlétére. Milyen gyönyörű is volt az az élmény, gondolják magukban. Menjünk vissza oda és ismételjük meg. És visszatérnek oda, mert azt hiszik, hogy istentudatuk egy helyhez kötött.

Ébresztő, barátom! Valamit elvesztettél! Pál apostol azt mondta, hogy benne élünk, mozgunk, benne létezünk, Isten itt van! Isten veled van, csak az Ő jelenlétének tudatát vesztetted el, és ezért keresel valamit, ami emlékeztetni tud arra a múltbeli élményre. De Isten új élményeket tartogat számodra, és nem akarja, hogy a múltban élj, hanem mindennapos kapcsolatban szeretne veled lenni, hogy naponta megtapasztalhasd szeretetét és kegyelmét.

Ne mondd ki hiába Istenednek, az ÚRnak a nevét, mert nem hagyja az ÚR büntetés nélkül, ha valaki hiába mondja ki a nevét!

Ez sokkal többet jelent annál, minthogy az Isten nevét csúnya szövegkörnyezetben használjuk. Hát akkor mit jelent? Azt, hogy ha Jehova nevét használod, akkor Őt helyezted életed központjába, Őt tartod életed irányítójának. Ha viszont nem adod meg neki a lehetőséget, hogy irányítsa az életedet, akkor hiába mondd ki az Ő nevét.

Gyakran mondogatjuk, hogy „Uram, Uram!” De Jézus azt mondta, hogy „miért mondjátok, hogy 'Uram, Uram, és nem teszitek azt, amit én parancsolok.’” Ha nem engedelmességteljeskedtek neki, akkor hiába használjátok az Ő nevét. Ezért a legnagyobb istenkáromlás nem a csúnya beszéd Isten nevét használva, hanem az, amikor egyesek szavakban és külső tettekben Istent vallják meg, de valójában Istennek nincs helye életükben a hétköznapijaink során. Ha csak „vasárnapi” kapcsolatod van Istennel, akkor az Ő nevét hiába veszed magadra. Ez a legnagyobb istenkáromlás.

*Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt!
Hat napon át dolgozz, és végezd mindenféle munkádat!*

Ha ötnapos munkahét szerinti élsz, akkor nem tartod be a törvényt.

De a hetedik nap a te Istenednek, az ÚRnak nyugalomnapja. Semmiféle munkát ne végezz azon, se te, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálód, se állatod, se a kapuidon belül tartózkodó jövevény.

Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megpihent. Azért megáldotta és megszentelte az ÚR a nyugalom napját.

Sokan manapság szeretnek nagy ügyet csinálni a szünnapból, és abból, hogy miért vasárnap imádjuk Istent. Szerintük ezt szombaton kellene megtenni, és

még azt is képesek kimondani, hogy a vasárnapi istentisztelet az antikrisztus jele.

Azt szeretném először is mondani, hogy én minden nap tisztelem és imádom Istent, mert szerintem a hét minden napja megfelelő arra, hogy Istent dicsőítsük. Szerintem Isten az ember miatt állapította meg a 6+1-es formát. A szombat az emberért van és nem az ember a szombatért. Isten az ember testének pihentetése miatt rendelte el az egynapos szabadidőt, és szerintem egészségesebbek és hosszabb életűek lennénk, ha heti egy napot ágyban töltenénk, és nem csinálnánk semmit. Én nagyon szeretném megtenni ezt.

Ezt a törvényt Isten az izraeli nép számára adta, amint ez a 2Mózes 31:16-17-ben olvasható:

Tartsák meg Izráel fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre örök szövetségül.

Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megpihent.

Érdekes, hogy Jézust folyamatosan vádolták a szombat nap törvényével kapcsolatban, és ez volt a legnagyobb nézetkülönbség Jézus és a farizeusok között. Amikor a búzamezőkön mentek keresztül, Jézus megengedte a tanítványainak, hogy megtisztítsák a búzát és egyenek belőle szombaton. A farizeusok a sok szombatra vonatkozó értelmezési szabályukkal valóban nagyon megszigorították ezt a törvényt. Így, ahelyett, hogy egy pihenőnap lett volna, inkább a rabság napja lett, mert olyan nehéz volt betartani azt a sok szigorúságot, hogy állandó félelemben éltek az emberek, hogy nehogyszegjék a szabályokat.

A korai egyházban, amikor a jeruzsálemi gyülekezet figyelmét felhívták arra, hogy a pogányból lett keresztény gyülekezetek nem tartják be Mózes törvényeit, elhatározták, hogy nem is fogják megkövetelni tőlük a mózesi törvények betartását, csak egyes részeit, amelyek a bálványokkal és a húsevással kapcsolatosak. Semmit sem említettek viszont a szombat napról, ami a gyülekezetet illeti.

A törvényt nem azért adta Isten, hogy szentté tegye az embert. A legnagyobb félreértés a törvénnyel kapcsolatban az, hogy ha megtartom a törvényt, akkor szentté válok. Ha az üdvösség a törvény által volna, akkor Krisztus hiába halt volna meg. De a megigazulás még akkor sem lehet a törvény által, ha sikerülne azt betartani, mert a megigazulás Krisztusba vetett hitből van.

Isten népének szövetsége a törvénnyel szembeni engedelmisségen alapult. De ez a régi szövetség elbukott az ember gyengesége miatt, mert az ember képtelen volt betartani a törvényt, és ezért Isten egy új szövetséget hozott létre, amely nem az ember, hanem Isten hűségén alapul. Az Ő hűsége alapján tartja

meg a szövetséget velünk, és ez a szövetség örökérvényű, mert Isten állni fogja a szavát. Nekem tehát csak azt kell elhiggyem, hogy Isten állni fogja a szavát.

Akkor ez az jelenti, hogy semmi közöm a törvényhez, és úgy élhetek, ahogy akarok, megszeghetem bármelyik törvényt? Isten ments, hisz „mi akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetünk abban ezután is?” Ez viszont azt jelenti, hogy Isten nekem adja a Szentlélek új erejét, amely képessé tesz arra, hogy azzá váljak, akivé Isten akarja”.

Az ötödik parancsolatot egyesek az első táblára helyezik, mert azt mondják, hogy az anyát és az apát mindig felsőbbrendűként kell kezelni, akárcsak Istent. Nem vitatkozom ezzel, hisz semmi különbség nincs a két változat között, mert mindenképpen része a tízparancsolatnak.

Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked!

Ne ölj!

Ne paráználkoddj!

Ne lopj!

Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!

Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánd felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóját, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a felebarátodé!

A „ne kívánd” részre mondta Pál apostol, hogy ez a törvény elbukatta őt. „Nem tudtam, hogy a kívánság bűn, mindaddig, amíg ezt nem olvastam a törvényben. Amikor ezt a törvényt megmutatta nekem a Lélek, akkor halottá váltam, ez megölt engem.”

Pál mindent megtett, amire képes volt, hogy a törvény szerint igazzá váljon, és amikor a filippieknek leírta a farizeusi életét azt mondta, hogy: *a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.*

De amikor rájött, hogy a törvény lelki síkon mozog, akkor teljesen elbukott, meghalt.

A törvényt tehát lélekben kell értelmezni, és ez volt Krisztus tanításának alapja is. Mit is jelent akkor valójában az, hogy „Ne ölj”? Azt, hogy nem gyűlölhethetünk senkit sem, mert a gyűlölet a gyilkosság melegágya. Így anélkül, hogy valaha valakit is megérintenél, mégis megszegheted a „Ne ölj” törvényt úgy, hogy gyűlölet és ellenségeskedés van benned iránta.

A törvény célja az volt, hogy Jézus Krisztus felé vonjon minket azáltal, hogy rádöbbenünk lelki csődünkre, és rájövünk, hogy semmiféleképpen nem tudjuk megfizetni tartozásunkat.

Az egész nép szemtanúja volt a mennydörgésnek és villámlásnak, a kürtzengésnek és a hegy füstölgésének. Látva mindezt, a nép reszketni kezdett, és távolabbra állt.

És azt mondták Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk rád, de Isten ne beszéljen velünk, mert akkor meghalunk!

Mózes azonban így felelt a népnek: Ne féljétek, mert azért jött Isten, hogy próbára tegyen benneteket, és hogy őt féljétek mindig, és ne vétkezzetek!

Isten kegyelmének szavai ezek. „Azt mondtátok, hogy az ő népe akartok lenni, ezért eljött, hogy próbára tegyen benneteket, hogy őt féljétek és tiszteljétek és ne vétkezzetek.” Ezért adta a törvényt, hogy tudtukra adja, hogy mi a megfelelő kapcsolat alapja Vele és az emberekkel. Mert ha nincs meg a megfelelő kapcsolat Istennel, akkor nincs értelme továbblépni, és az emberekkel való megfelelő kapcsolatról beszélni.

Ezért történt az, hogy amikor a gazdag ifjú odament Jézushoz és megkérdezte, hogy „Jó Mester, mit kell tegyek az üdvösségért?” Jézus először is megkérdezte, hogy „miért hívsz jónak, mert csak egy jó van, az Isten.” Mit mondott ezzel Jézus neki? Vagy azt, hogy „én nem vagyok jó”, vagy azt, hogy „én Isten vagyok.” Szeretné megmutatni az ifjúnak, hogy felismerte az igazságot Jézussal kapcsolatban: hogy Ő az Isten.

‘Mit kell tegyek, hogy örök életem legyen?’ – kérdezte az ifjú. ‘Tartsd meg a törvényeket.’ ‘Melyeket, Uram?’ És melyeket mondta az Úr? A törvény első tábláját, az Istennel való kapcsolatot. Miért? Mert ha ezt nem tartja be, akkor semmi értelme továbblépni a másodikra. Ha nincs megfelelő kapcsolatot Istennel, akkor nem lesz megfelelő kapcsolatot embertársaiddal.

Miután az ifjú azt felelte, hogy megtartotta a törvényt ifjúsága óta, Jézus azt mondta, hogy „add el minden vagyonedat, add a pénzt a szegényeknek, kövess engem, és kincsed lesz a mennyországban.” Mit tett Jézus? Rámutatott az ifjú kijelentésének hibájára.

Az első parancsolat: „Ne legyenek idegen isteneid rajtam kívül”. Ezt a törvényt szegte meg, mert a vagyona volt az istene, és ez fontosabb volt neki, mint Isten tisztelete és követése.

Vigyázzatok, hogy mit mondtok, mert Jézus meg fogja próbálni a hiteteket. Sok mindent csak félvállról veszünk, amikor Istennel kapcsolatban nyilatkozunk. „Oh, Istenem, mindenem amim van, a tiéd.” Remek, akkor ezt és ezt kérem tőled... Oh, Uram, hát nem egészen így gondoltam, tudod, hogy ez csak jelképes beszéd volt... Üres szavakat adunk az Úrnak, és bűnösök vagyunk ezzel kapcsolatban.

Isten felsorolta tehát a bűnöket és azért adta törvényt, hogy ne vétkezzenek.

A nép tehát távolabbra állt, Mózes viszont közelebb ment a sötét felhőhöz, ahol az Isten volt.

Akkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Ti láttátok, hogy a mennyből beszéltem veletek.

Ne készítsetek azért ezüstisteneket; aranyisteneket se készítsetek magatoknak. Földből csinálj nekem oltárt, és azon áldozd égőáldozatodat és békeáldozatodat, juhodat és marhádat.

Figyeljük csak meg, hogy az Úr még azt sem akarja, hogy cifra oltárokat építsenek neki.

Elmegyek hozzád, és megáldalak minden szent helyen, ahol emlékezetessé teszem a nevemet.

Ha pedig kőoltárt csinálsz nekem, ne faragott kőből építsd, mert ha vésővel nyúlsz hozzá, megszentelteleníted.

Isten nem akar semmiféle figyelem elvonó dolgot, még egy dicső, cifra oltárt sem. Nem akarja, hogy az ember saját keze munkáját dicsőítse. Istenem, segíts minket a mai egyházban, mert oly sok helyen az emberek cifra munkáját, a túldíszített oltárokat, a hatalmas épületeket kell csodálnunk, és Istennek nem lehet ezekkel a kedvében járni. Isten azt mondja, hogy légy egyszerű: 'Építsd földből az oltárt, ez megfelel nekem, és ha kövekből építed, akkor ne faragd ki azokat, hagyd csak természetesen'.

Nem az emberek keze munkáját kell dicsérjünk, hogy pl. milyen gyönyörű szentélyt, aranyoltárt építettek az emberi kezek. Nagyon sok helyen Isten dicsőítésétől elvonja a figyelmedet az építészei remekmű, az épület gazdagsága, és ezek miatt nem veszed észre Istent. Egyedül Istené lehet a dicsőség. Isten irgalmazzon annak az embernek, aki saját magára akarja vonni a figyelmet, miközben Isten szolgálatát végzi.

Lépcsőkön se menj föl az oltárhoz, hogy ki ne lássék közben a szemérmed.

Más szóval ne menj fel lépcsőkön az oltárhoz, hogy a csupasz lábadra irányuljon a figyelem. Isten nem akarja, hogy bármi másra figyelj, csak Őrá. A szíved és a lelked rá kell irányuljon, és ezért mi is megpróbálunk minden figyelem elvonó dolgot a minimumra csökkenteni itt a gyülekezetben. Semmi olyat nem akarunk, ami emberekre irányítaná a figyelmet, inkább az Isten Igéjére és Istenre magára akarunk figyelni. „Isten őrizze, hogy bárki dicsőséget akarjon az Ő jelenlétében.”

A dicsőítő zenészeinkkel is a legnagyobb problémánk az, hogy bármilyen feltűnő tárgy, öltözet és mozdulat azonnal elvonja a figyelmet arról amit énekelnek. És abban a pillanatban, amikor ez megtörténik Istent fosztjuk meg attól, ami az Ővé! És Isten rajtam fogja számon kérni mindezt. Nagyon fontos, hogy megtartsuk a kényes egyensúlyt, és úgy végezzünk mindent, hogy ne én, hanem Krisztus látsszon mindenekben. Ha ez teljesül, akkor a szolgálatom Isten által elfogadott és áldott lesz.

Ha viszont másra irányítjuk a figyelmet, akkor az embereket megfosztjuk Isten áldásaitól, ami egy nagy tragédia.

Istenem köszönjük a törvényedet, és gyönyörködünk azokban, egyetértünk velük, és szeretnénk betölteni a törvényeidet. Adj erőt, Urunk, hogy azok legyünk, akiké Te akarsz formálni, hogy azt tegyük, amit gyerekeidként meg kell tegyünk.

2 MÓZES 21-22. FEJEZET

Ezek azok a jogszabályok, amelyeket eléjük kell tárnod:

A jogszabályokat azoknak a bírának adta Isten, akiket a nép kisebb ügyeinek megítélésére nevezett ki Mózes, és ő maga már csak a nagyobb ügyekkel foglalkozott.

Ezeket tehát nem szó szerinti értelemben kell venni, hanem ezek irányadó jogszabályok arra nézve, hogy hogyan bíraskodjanak a bírák. Az Írásokban szó van Isten törvényeiről, rendeleteiről, jogszabályairól. A rendeletek különböznek a jogszabályoktól, és ezek különböznek a törvénytől.

Érdekesség, hogy a 6.-ik versben és a következő fejezet 8.-ik és 9.-ik versében a bírák szó eredetiben „elohim”, amely szó szerint „istenek”-et jelent. A bírákat azért hívja isteneknek, mert Isten helyett mondják ki az Ő ítéletét az emberekre. János evangéliumában olvashatjuk, hogy a farizeusok Jézussal vitatkoztak amikor Ő kijelentette, hogy „mielőtt Ábrahám volt, én vagyok”, és ezért meg akarták kövezni Őt:

Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Sok jó cselekedetet vittem véghez elöttetek az én Atyám nevében: ezek közül melyik cselekedetem miatt köveztek meg engem?”

A zsidók így feleltek neki: „Nem jó cselekedetért kövezünk meg téged, hanem káromlásért, és azért, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.”

Jézus így válaszolt: „Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok?”

Ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten igéje szólt, márpedig az Írást nem lehet érvénytelenné tenni,

akkor, akit az Atya megszentelt, és elküldött a világba, arról ti azt mondjátok: Káromlást szólsz, mert azt mondtam: az Isten Fia vagyok?!

Jézus erre a részre utalt itt a 2Mózesben, ahol a bírákat „isteneknek” nevezik. De ez semmiképpen sem jelenti azt, hogy olyanok voltak, mint az örök Isten, aki a mennyet és földet teremtette. Csak azt jelentette, hogy bíraskodásuk során Isten helyett ítélték meg az emberek dolgait, és így az emberek élete is a kezükben volt.

Az „elohim” szó az Ószövetségben sokféle isten megjelölésére használatos, nemcsak egyedül az Élő Istenre, aki a mennyet és a földet teremtette. A Biblia ír arról, hogy az embereknek sokféle istenük lehet, amelyek közül egy sem a

valóságos Élő Isten, mégis istenek, mert az emberek életének irányítói. Dávid azt mondta, hogy a „pogányok istenei hiábavalóak”, és itt is az „elohim” szót használta.

Isten kihívása ezek felé az istenek felé, hogy ha isteneknek mondják magukat, akkor bizonyítsák be úgy, hogy valamit jelentsenek ki előre, ami meg fog történni.

János evangéliumának előbb idézett részét a mormonok arra használták, hogy az emberek istenné válásának tanítását megteremtsék. Azt tanítják, hogy ha egy hű mormon vagy, a házasságot a mormon templomban kötötted, eleget tettél a különböző szertartásoknak, megfelelő alsóneműt viselsz, akkor te is isten leszel. A feleségeddel együtt egy bolygót fogtok örökölni, és ott a ti saját kis világotokat alapozhatjátok meg, és más emberek, akik egyébként jó keresztények voltak, de nem tartottak be minden mormon tradíciót, azok lesznek a ti angyalaitok, és szolgálni fognak titeket. Ezen a bolygón tehát istenek lesztek és ott megteremthetitek az élet alapjait az utódaitok segítségével.

Brigham Young ezt a koncepciót egy lépéssel visszafejlesztette, és ez sok mormont felbőszített. Azt állította, hogy Ádám egy jó mormon volt, aki istenné vált és elhozta a földre az egyik csillagrendi feleségét, Évát. Nekik megszülettek a gyerekeik, elkezdtek benépesíteni a földet, és így Ádám a mi egyetlen istenünk.

Egy egész gondolatrendszert építettek fel így az Újtestamentum egyetlen versére, ahelyett, hogy megnézték volna, hogy valójában mire is utalt ez a vers. Az isteni szintre való emelkedés vágya volt az, amely az emberiség problémáinak kezdetét jelentette, előtte pedig az angyaloknál is ugyanez történt. A Sátán bukásáról olvashatunk Ézsaiás 14-ben, és láthatjuk hogy az ő akarata az Isten akarata ellen fordult, és kijelentette, hogy „olyan leszek, mint a Magasságos”.

Shakespeare tollából olvashatjuk: „Oh, Cromwell, menekülj a nagyravágyástól, mert e bűn miatt buktak el az angyalok is: Olyan leszek, mint Isten.” Amikor Ádám és Éva a paradicsomban megkísértetett a Sától, hogy egyenek az Isten által tiltott gyümölcsből, mi volt a kísértés reklámja? „Ha eszel belőle, olyan bölcs leszel, mint Isten.” Az Istennel felérő bölcsesség vágyát használta fel arra, hogy Évát elbuktassa az Édenkertben.

A bírakat azért nevezik itt istennek, hogy ők felfogják feladatuk súlyát, hisz az emberek élete függött tőlük. Soha nem szeretnék bíró lenni emiatt, mert nem lenne egy nyugodt pillanatom. Attól rettegnék, hogy rossz döntést fogok hozni, hisz tudatában lennék annak, hogy egy ember élete, jövője az én kezemben van. Teljesen tönkretenne engem, ha egy embert 5 évre börtönbe csukatnék egy olyan bűnesetért, amit el sem követett.

Soha nem lennék bíró. Sajnos, akik az emberek felett bírászkodnak, valóban úgy viselkednek, mintha valójában istenek lennének, és el is várják, hogy ennek megfelelően hajbókoljanak nekik az emberek. Amikor bemész a tárgyalóterembe akkor elvárják, hogy mindenki felálljon, meghajoljon a tekintélyük előtt, járuljon eléjük, és sokuknak hihetetlenül taszító a hozzáállásuk. Ehelyett inkább tudatába kellene kerüljenek annak a hatalmas felelősségnek, amely nekik adatott, és a nagy büszkeségük helyett inkább hatalmas alázat kellene beléjük költözzön.

A teljes 21.-ik és 22.-ik fejezet a bírakkal és a jogszabályokkal foglalkozik:

Ha héber rabszolgát vásárolsz, hat évig szolgáljon, de a hetedikben menjen el szabadon váltságdíj nélkül.

Ha egyedül jött, egyedül is menjen el. Ha felesége van, menjen vele a felesége is.

Ismét találkozunk a 6+1-es mintával, „hat napon át munkálkodj, a hetediken pihenj”. A héber szolga is 6 évet kellett szolgáljon, és a hetediken szabaddá vált. A 6+1-es minta nemcsak napokban, hanem hónapokban és években is megtalálható. A zsidó naptár 7.-ik hónapja szent hónap volt, amikor az engesztelő áldozat és az ünnep is megtartott.

Hat évig vethettek magot a földbe, a hetedik évben pedig parlagon kellett hagyni a földet, és csak azt eheték, ami magától termett, nem vethettek azért, hogy adjanak egy év pihenést a földnek. Ezt nem tartották be, és Isten később ezért megbüntette őket. 490 évig voltak a földön anélkül, hogy pihenő évet adtak volna neki, Isten pedig azt mondta, hogy 70 pihenő évvel tartoztok a földnek, ezért aztán 70 évig maradtok Babilonban, hogy a föld megkapja a pihenő éveit.

Az a véleményem, hogy a minta a jövőre is vonatkozik. Hisz a föld 6 ezer éve a Sátán fogságában van, és a 7.-ik évezred lesz az újjáéledés ideje, a szabadságé, amikor majd visszatérünk Istenhez. Ezért a jelenkor nagyon izgalmasnak ígérkezik, mert nagyon-nagyon közel kerültünk már a 7.-ik évezred kezdetéhez.

Pontosan nem tudjuk, hogy hány évvel Krisztus előtt bukott el Ádám. Kb. 4000 évvel Krisztus előtt történt meg, hogy Ádám ezt az egész rendszert átadta a Sátánnak. A Sátánnak már kb. 6000 éves uralma van itt a földön, és nagyon várjuk már azt a dicsőséges 7.-ik ezredévet, amikor az ember és a föld megszabadul és visszaáll az eredeti rend, és Krisztussal fogunk uralkodni a földön Isten ezeréves királyságában.

A szabadulás napja nagyon közel van! Erről szól a Jelenések könyvének 5.-ik fejezete, ahol Jézus elveszi a hétpecsétetes tekercset, amely a föld tulajdonlevele, és birtokba veszi azt, amit saját vérén váltott meg, majd a 19.-ik fejezetben visszatér, hogy megalapítsa Isten királyságát a földön.

Ha az ura adott neki feleséget, és az fiúkat vagy leányokat szült neki, az asszony legyen az uráé gyermekeivel együtt, a férfi pedig menjen el egyedül.

A rabszolgának semmiféle tulajdonjoga nem volt, tehát ha eladtak valakit rabszolgának és közben az ura egy másik rabszolganőt hozzáadott feleségül, és gyerekeitek születtek, a 7.-ik évben szabad lehettél, de nem vihetted magaddal a feleséged és a gyerekeidet, mert a nő az urad tulajdonában volt, és a kapcsolatotok gyümölcse is az ő tulajdona maradt. Nagyon kegyetlenül hangzik, és igen nehéz számunkra ezt felfogni.

De ha a rabszolga határozottan azt mondja, hogy szereti az urát, feleségét és gyermekeit, és nem akar felszabadulni, akkor vigye őt ura a bírák elé, állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélfához, és fúrja át az úr a fülét egy árral, és legyen örökös rabszolgája.

Miután kifúrták a fülét, általában egy arany fülbevalót tettek bele, ami azt jelentette, hogy rabszolga saját választásából.

Érdekes az a prófécia Jézus Krisztusról, amely így szól: „Átszúrta a fületem.” Jelképesen Krisztus füle is ki van lyukasztva, mert Ő a saját választásából alárendelte magát az Atya akaratának:

Ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Tehát saját akaratából vette fel szolgálai formáját.

Átvitt értelemben az én fülem is ki van lyukasztva, mert boldogan fogadom el a Chuck, Jézus Krisztus rabszolgája címet. Ez a saját választásom, nem kényszerből szolgálom Őt, hanem én akarok az ő szolgája lenni, azt akarom, hogy minden, ami vagyok, és minden amim van az Övé legyen. Nem akarok saját tulajdont, mert amim van, az csak az átlukasztott fülem.

Az Újtestamentum levelei így kezdődnek: „Pál. Jézus Krisztus rabszolgája, Péter, Jézus Krisztus rabszolgája, Júdás, Jézus Krisztus rabszolgája”. Nagyon szerették ezt a megszólítást, és szerintem sem történhetne velünk jobb annál, minthogy Jézus Krisztus rabszolgáivá legyünk saját választásunk alapján. Én szeretem Őt, Ő az én Uram, mert soha senki nem bánt velem olyan jól, mint Ő, sohasem volt ilyen jó dolgom, ezért szeretem szolgálni Őt. Ez az életem választása, amely visszavonhatatlan. Ha egyszer átlukasztották a füled, akkor ez egy életre szóló választás volt.

Ha valaki a leányát adja el rabszolgának, az ne úgy menjen el, ahogyan a rabszolgák szoktak elmenni.

Ha nem tetszik az urának, és nem veszi feleségül, engedje meg, hogy kiváltsák. De ahhoz nincs joga, hogy idegen népnek adja el, mert akkor hűtlenül bánik vele.

Abban az időben a férfiak megvásárolták a feleségeiket, és azok olyanok voltak mint a szolgák vagy a rabszolgák.

Ha pedig fiának adja feleségül, a leányokra vonatkozó jogszabály szerint járjon el vele.

Ha még egy másikat is vesz neki, amannak az ételét, ruházatát és házastársi jogát ne csorbítsa meg.

Mert ha nem így bánik vele e három dologban, akkor pénzbeli váltság nélkül mehet el.

Tragikus dolog, de abban az időben a nőknek igen kevés joguk volt, viszont azóta hatalmas változás történt. Miért? Jézus Krisztusnak köszönhetően. A nőket még mindig iszonyatosan elnyomják egyes kultúrákban. Nézzétek csak meg a beduin nőket, és közben adjatok hálát, hogy Jézus Krisztus megszabadított titeket attól az élettől.

Jézus Krisztus kijelentette, hogy mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, és Krisztusban nincs sem férfi, sem nő, azaz a különbségek eltöröltettek. Krisztus az, Aki egyforma talajra állított minket, és megszüntette a férfiak felsőbbrendűségét. Mi mindnyájan egyek vagyunk a Krisztus Jézusban. A keresztény etika adta meg a lehetőséget a nőnek, hogy a férfikkal egy szintre kerüljenek, de ez egyetlen olyan kultúrában sincs így, ahol a keresztény evangéliumnak nem volt elég erős hatása.

Ha valaki úgy megüt valakit, hogy az belehal, akkor halállal kell bűnhődnie.

De ha nem szándékosan ölt, hanem Isten akaratából esett a kezébe, akkor kijelölök olyan helyet, ahová elmenekülhet.

Ha az emberölés nem volt szándékos, vagy előre eltervezett, Isten menekvés helyeket, azaz mentsvárat jelölt ki, és ide menekülhettek a tettesek a bosszúállás elől. Ha például te megölted volna a bátyámat, akkor nekem kötelességem lett volna bosszút állni, és megölni téged. Ha tehát ez csak egy véletlen baleset volt, és én emiatt meg akartalak volna ölni, akkor te a mentsvárukba menekülve biztonságban lehettél volna, egészen addig, amíg ott maradsz.

Ha pedig valaki szántszándékkal tör a felebarátjára, és orvul öli meg, az ilyet oltáromtól is vidd el, és haljon meg.

Ha valaki megveri apját vagy anyját, halállal bűnhődjék.

Ha valaki embert rabol el, akár eladta már, akár még nála van, halállal bűnhődjék.

Ha valaki apját vagy anyját gyalázza, az halállal bűnhődjék.

Ha férfiak összevesznek, és az egyik úgy megüti a másikat kövel, vagy az öklével, hogy az nem hal meg ugyan, de ágyának esik:

ha fölkel, és botra támaszkodva kint tud járni, maradjon büntetlen, aki megütötte. Csupán a fekvés idejére adjon kártérítést, és gyógyíttassa meg.

Ha valaki rabszolgáját vagy rabnőjét úgy üti meg bottal, hogy az meghal a keze között, annak bűnhődnie kell.

De ha egy-két napig még életben marad, ne bűnhődjék az ura, hiszen a saját pénzéről van szó.

Ha férfiak verekednek, és úgy meglöknek egy terhes asszonyt, hogy az idő előtt megszül, de nagyobb szerencsétlenség nem történik, akkor bírságot kell fizetni aszerint, ahogyan az asszony férje megszabja, és bírák előtt kell azt megadni.

Ha viszont nagyobb szerencsétlenség történt, akkor életet kell adni életért.

Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért, égetést égetésért, sebet sebért, kék foltot kék foltért.

Az emberek kezdték félreértelmezni ezt a törvényt, és azt tartották, hogy ha valaki szemem üt, akkor neked jogod és kötelességed visszaütni: azaz szemet szemért, fogat fogért. Az Úr itt valójában nem arról beszél, hogy kötelező megfizetni a rosszat rosszal, hanem korlátozza a büntetések lehetőségét, mert a bűnös emberi természetünk szeretne sokkal nagyobb büntetést adni annak, aki velünk szemben bünt követ el.

Amikor én és az öcsém gyerekek voltunk, állandóan verekedtünk, és amikor ő eltalált egyszer, mi volt a szándékom? Az, hogy én is eltaláljam, de egy kicsit jobban, mint ő engem. Gyakran csak játékból kezdődött az egész, de a végén már véresen komollyá vált a dolog. Ilyen az emberi természet, és ezen szabályok szándéka az volt, hogy ezt korlátozza: szemet szemért, nem egy szemért két szemet, vagy fogat fogért, de nem három fogat egy fogért.

De az emberek a büntetéseket kötelezettségként kezdték alkalmazni, és Jézus ezért mondta, hogy „ha egy ember arcul üt, fordítsd neki oda a másik felét is”, ne keresd a bosszúállást. Krisztus egy teljesen új megközelítést alkalmazott, megmutatván, hogy nem vagyunk kötelesek megütni a másikat, ha ő megütött minket. Jobb, ha megbocsátunk, és túllépünk az egészen. Ezáltal Krisztus azt mutatta meg, hogy a törvény szándéka az ember bosszúállásának kordában tartása volt, de a farizeusok mindezt félreértelmezték.

Ha valaki úgy megüti rabszolgájának vagy rabnőjének a szemét, hogy megvakul, akkor bocsássa szabadon a szeméért.

Ha pedig a fogát üti ki valaki a rabszolgájának vagy rabnőjének, akkor bocsássa szabadon a fogáért.

Ha egy ökör felöklel egy férfit vagy egy asszonyt, úgyhogy belehal, akkor agyon kell verni kövel azt az ökröt, és a húsát nem szabad megenni. Az ökör gazdája azonban ártatlan.

De ha az ökör azelőtt is öklelős volt, és erre figyelmeztették a gazdáját, mégsem vigyázott rá, és ezért ölt meg egy férfit vagy egy asszonyt, akkor agyon kell verni az ökröt kövel, és a gazdájának is meg kell halnia.

Ha váltságdíjat vetnek ki rá, akkor annyit kell fizetnie élete váltságául, amennyit csak kivetnek rá.

Akár fiút, akár leányt öklel föl, e szerint a jogszabály szerint kell eljárni ellene.

Ha rabszolgát öklel föl az ökör vagy rabnőt, akkor adjanak urának harminc ezüstpénzt, de az ökröt verjék agyon kövel.

Érdekes, hogy Júdás Iskáriótes annyi ezüstpénzért adta el Jézust, mint amennyit egy ökör által felöklelt rabszolgáért kellett adni.

Ha valaki nyitva hagy egy kutat, vagy ha valaki kutat ás, és nem fedi be, és emiatt ökör vagy szamár esik bele, akkor a kút tulajdonosa fizessen kártérítést. Térítse meg az állat árát a gazdájának, és a döglött állat legyen az övé.

Ha valakinek az ökre felökleli egy másik ember ökrét, és az megdöglik, akkor adják el az élő ökröt, és annak az árát meg a döglött állatot is felezzék meg.

De ha tudták, hogy az ökör azelőtt is öklelős volt, és a gazdája mégsem vigyázott rá, akkor ökröt kell adnia kártérítésül az ökörért, a döglött állat pedig legyen az övé.

Ha valaki ökröt vagy bárányt lop, és levágja vagy eladja, akkor öt marhát adjon kártérítésül az ökörért, és négy juhot egy bárányért.

Abban az időben az ártatlan fél megkapta, ami őt illette, de azóta valami igencsak elromlott az igazságszolgáltatásban, mert manapság a bűnösök jogaira fektetjük a hangsúlyt és nem az áldozat jogaira. Lassan már nem is lehet igazságszolgáltatásnak nevezni ezt a rendszert, mert igen kevés a valódi igazság szolgáltatása.

Ha a tolvajt betörésen érik, és úgy megverik, hogy meghal, nem számít vérontásnak.

De ha ez napvilágnál történik, akkor vérontásnak számít. A tolvajnak kártérítést kell fizetnie, s ha nincs neki miből, akkor el kell adni őt a lopott jószág miatt.

Ha élve találják meg nála a lopott jószágot, akár ökör, akár szamár, akár juh az, kétszeresen kell megtérítenie.

Ha valaki mezőt vagy szőlőt legeltet le úgy, hogy ráengedte az állatját, és az a más mezején legelt, az térítse meg a kárt mezeje vagy szőlője legjavából.

Más szóval, ha a juhaidat ráengedted az én búzamezőmre, akkor elmehetek a te meződre, és abból a legjavát levághatom magamnak.

Ha tűz üt ki, és belekap a sövénybe, úgyhogy elégnek a gabonakeresztek, a lábon álló gabona, vagy a mező, akkor fizessen teljes kártérítést az, aki a tüzet okozta.

Ha valaki pénzt vagy értéktárgyakat ad át embertársának megőrzésre, és ellopják azt annak az embernek a házából, ha megtalálják a tolvajt, kétszeresen térítse meg.

De ha nem találják meg a tolvajt, akkor a ház gazdáját állítsák a bírák elé, hogy nem nyújtotta-e ki a kezét embertársának a tulajdonáért.

Minden hűtlen kezelés dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, bármilyen elveszett dolog az, amiről valaki azt mondja, hogy az övé, kettejük

ügye kerüljön a bírák elé, és akit a bírák bűnösnek ítélnék, adjon kétszeres kártérítést a felebarátjának.

Ha valaki szamarat, ökröt, bárányt vagy bármilyen állatot ad át megőrzésre embertársának, és az megdöglik vagy megsérül, vagy elhajtják úgy, hogy senki sem látta,

akkor az ÚRra tett eskü döntsön kettőjük között, hogy nem nyújtotta-e ki kezét embertársának a tulajdonáért. Ezt fogadja el az állat gazdája, és nem kell kártérítést fizetni.

Más szóval, ha a rám bízott ökrödnek valami baja esett, de én megesküszöm előtted az Istenre, hogy nem én okoztam a bajt, akkor ezt az esküt el kell fogadnod.

De ha valóban ellopták tőle, akkor kártérítést kell adni a gazdának.

Ha viszont vadállat tépte szét, hozzon bizonyítékot, és akkor nem kell a széttépettet megtérítenie.

Ha valaki kölcsönként felebarátjától egy állatot, és az megsérült vagy megdögölt, amikor gazdája nem volt ott, akkor kártérítést kell neki fizetni.

Ha kölcsönkértem a lovadat, és agyonhajtottam a nagy melegben, akkor meg kellett fizessem neked az árát.

De ha a gazdája jelen volt, akkor nem kell neki megtéríteni. Csak ha bérelt állat volt, akkor kell gazdájának megkapnia a bért.

Ha valaki elcsábít egy szűzleányt, aki még nincs eljegyezve, és vele hál, akkor jegyajándékkal jegyezze el magának feleségül.

De ha az apja semmiképpen sem akarja hozzáadni, akkor annyi pénzt kell fizetni, amennyi a hajadonok jegyajándéka szokott lenni.

Néhány fővesztéssel járó bűn felsorolása kezdődik itt:

Varázsló asszonyt ne hagyj életben!

Mindenkit meg kell ölni, aki állattal közösül.

Aki isteneknek áldozik, és nem egyedül az ÚRnak, azt ki kell irtani.

A jövevényhez ne légy kegyetlen, és ne sanyargasd őt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban.

Ne nyomorgassátok az özvegyeket és árvákat!

Ha mégis nyomorgatjátok őket, és hozzám kiáltanak segítségért, bizony meghallgatom kiáltásukat.

A következő néhány esetben, pedig Isten felsorolja, hogy Ő maga hogyan fogja megvédeni a gyengéket és a szegényeket. Ezért legyetek óvatosak, és ne használjátok ki azt a személyt, aki már amúgy is hátrányos helyzetben van!

Tragikus, hogy a sarlatánok olyan emberekért „imádkoznak”, akik már akkorra szomorú állapotba kerültek, és kihasználják őket. De Isten meghallja az elnyomottak kiáltásait, és nagy bajba fognak kerülni az ilyenek egy napon.

*Ne nyomorgassátok az özvegyeket és árvákat!
Ha mégis nyomorgatjátok őket, és hozzám kiáltanak segítségért, bizony meghallgatom kiáltásukat.
Fölgerjed haragom, és fegyverrel öllek meg benneteket, és majd a ti feleségeitek lesznek özvegyekké, és gyermekeitek árvákká.
Ha pénzt adsz kölcsön a népemből való szegény embernek, ne légy neki uzsorása, ne vessetek ki rá uzsorát!
Ha zálogba vetted embertársad felsőruháját, naplementéig add vissza neki!*

Abban az időben nem volt takaró, és csak a ruhák tartották éjszaka a meleget, ebbe burkolózva aludtak az emberek.

Mert egyetlen takarója, testének ruhája az. Miben háljon? Bizony, ha hozzám kiált segítségért, meghallgatom, mert én kegyelmes vagyok.

Isten nagyon kegyelmes a szegényekkel és az elnyomottakkal, a füle meghallja kiáltásaikat. Ha te vagy az, aki elnyomod őket, akkor nagyon vigyázz! Nagyon szeretem Istent, hogy ennyire szívén viseli az árvák sorsát. Szeretem őt, mert kegyelmes!

A bírákat ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd!

Az Újszövetség azt tanítja, hogy imádkozzatok a vezetőkért, és ez a mi kötelességünk és felelősségünk is. Nem szeretnék bíró lenni, de államelnök sem lennék, sőt a kormány tagjaként sem szeretnék dolgozni. Örülök, hogy az Úr rabszolgája vagyok.

Ne késsél adni abból, amiből bőséged és felesleged van! Elsőszülött fiadat add nekem!

Emlékezzetek, hogy Egyiptomban meghaltak az elsőszülöttek, és azóta Isten az elsőszülötteket magának kérte. Az elsőszülött fiad az Istené volt, és ha szeretted volna megtartani, akkor meg kellett váltasad Tőle. Igaz volt ez az állatokra is, az elsőszülöttek mind Istené voltak.

*Így cselekedj marháddal és juhoddal: Hét napig legyen az anyjával, a nyolcadik napon add nekem!
Legyetek szentek előttem! A mezőn széttépett állat húsát ne egyétek meg, hanem dobjátok oda a kutyáknak!*

2 MÓZES 23-25. FEJEZET

Hazug hírt ne terjessz! Ne fogj össze a bűnössel, nehogy az erőszak mellett tanúskodj.

Ne állj a rosszat akaró többség mellé, és ne vallj peres ügyében a többséggel tartva, nehogy elferdítsd az igazságot.

A nincstelennek se kedvez peres ügyében!

A szegényekről szól a 6.-ik vers is:

A szegény ember igazságát ne ferdítsd el peres ügyében!

Tehát ne kedvez, de ne is légy vele igazságtalan csak azért, mert szegény. Más szóval a pénzügyi helyzete nem befolyásolhatja az ítéletet.

Ha ráakadsz ellenséged eltévedt marhájára vagy szamarára, hajtsd vissza hozzá!

Ha látod, hogy összeroskad terhe alatt annak a szamara, aki gyűlöl téged, ne hagyd magára, hanem segíts rajta!

Ne menj el segítség nélkül még egy arra rászoruló állat mellett sem. Isten azt akarja, hogy légy kedves az állatokkal szemben, még akkor is, ha annak gazdája gyűlöl téged.

A hamis ügytől maradj távol, az ártatlant és igazat ne öld meg, mert én nem adok igazat a bűnösnek!

Vesztegetésre szánt ajándékot ne fogadj el, mert az ilyen ajándék vakká teszi a világosan látókat, és az igaz beszédet is elcsavarja.

A bírák semmiféle ajándékot sem fogadhattak el, nehogy részrehajlók legyenek emiatt.

Ne sanyargasd a jövevényt, hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mert ti is jövevények voltatok Egyiptomban.

Hat éven át vedd be a földedet, és takarítsd be termését!

A hetedikben azonban hagyd parlagon, hagyd magára, hadd egyenek róla néped szegényei! Ami pedig még rajta marad, egye meg a mezei vad. Így cselekedj szőlőddel és olajfáiddal is!

Más szóval, a hetedik év a szegények éve, elvihetik azt, ami a földön magától terem.

Hat napon át végezd munkádat, de a hetedik napon nyugodjál, hogy pihenjen az ökröd és szamarad, és lélegzethez jusson szolgálód fia és a jövevény.

Tartsátok meg mindazt, amit mondtam nektek! Más istenek nevét ne is említsétek, hallani se lehessen a szátokból!

Háromszor szentelj nekem ünnepet évenként!

Tartsd meg a kovásztalan kenyerek ünnepét! Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, ahogyan megparancsoltam neked, az Ábíb hónap megszabott idején, mert akkor jöttél ki Egyiptomból. Üres kézzel senki se jelenjék meg előttem!

Azután az aratás ünnepét, amikor meződ vetésének első termését takarítod be. És a betakarítás ünnepét az esztendő végén, amikor a termést betakarítod a mezőről.

Évenként háromszor jelenjék meg minden férfi az ÚRisten színe előtt!

Ne áldozd az áldozati vért kovászos étellel együtt, és ne maradjon meg az ünnepi áldozat kövérje másnap reggelre!

Földed első termésének a javát vidd el Istenednek, az ÚRnak házába! Ne főzz gödölyét anyjának tejében!

Ez utóbbi kis mondatból a zsidók képesek voltak kiötlöni azt az értelmezést, hogy sohasem szabad tejterméket enni hússal együtt.

De mit tilt meg ez az igevers? Azt, hogy ha levágsz egy kis kecskegidát, akkor ne főzd meg a húsát a saját anyja tejében. A zsidók viszont azt mondják, hogy húsos ételt még sajttal sem esznek, mert nem lehet tudni, hogy esetleg az a hús és az a tej egy helyről származhat, és a gyomrodban lehet, hogy a gödölye főni kezd majd az anyja tejében. Ma is betartják ezt még azok a zsidók is, akik nem hisznek Istenben, és kóser ételt esznek.

Jézus mondta, hogy a farizeusok „kiszűrik a bogarakat és lenyelik a tevét”. Miért szűrték ki a bogarakat? Mert nem ehettek semmi olyat, amiből nem engedték ki teljesen a vért.

Ha elmentek kocogni, és véletlenül berepült a szájukba egy bogár, és lenyelték, akkor még a torkukon is ledugják az ujjukat, hogy visszahozzák a bogarat, mert ha megeszik, és tudják, hogy vér volt benne, akkor megszegették a törvényt.

Másrészt pedig „lenyelték a tevét”, mert más területeken olyan módon értelmezték az Írásokat, hogy megtehessék az általuk óhajtott szörnyű dolgaikat. Hiányzott belőlük az igazság, és a kegyelmesség.

Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem.

Szerintem ez az angyal Jézus Krisztus.

Vigyázz magadra előtte, és hallgass a szavára! Ne szegülj ellene, mert nem bocsátja meg hitszegésedet, hiszen az én nevem van jelen benne.

De ha engedelmesen hallgatsz a szavára, és teljesíted mindazt, amit parancsolok, akkor ellensége leszek ellenségeidnek és szorongatója szorongatóidnak.

Mert az én angyalom előtted megy, és bevisz az emóriak, hettiták, perizziek, kánaániak, hivviek és jebúsziai közé, és kiirtom őket.

Emlékeztek, hogy, amikor Józsua Jerikó közelében találkozott a seregek angyalával, azt kérdezte, hogy „Velünk vagy, vagy ellenünk?” Az angyal azt válaszolta, hogy az „Úr seregének vezéréként jöttem.” Sok bibliakutató szerint ez az angyal maga Jézus Krisztus volt.

Ne borulj le isteneik előtt, ne szolgálj azokat, és ne cselekedj úgy, ahogyan ők cselekszenek! Sőt rontsd le azokat, és törd össze szent oszlopaikat!

Ha Isteneteket, az URat szolgáljátok, akkor megáld kenyérrel és vízzel. És eltávolítom tőled a bajokat.

Nem vetél el, sem meddő nem lesz senki a földeden. Napjaid számát teljessé teszem.

Rémületet küldök előtted, és megzavarok minden népet, amely közé mégy. Minden ellenségedet megfutamítom.

Rettenetes félelmet küldök előtted, amely kiűzi előled a hivvieket, kánaániakat és hettitákat.

De nem egy év alatt űzöm ki előled, hogy ne legyen pusztává a föld, és ne szaporodjék el károdra a mezei vad.

Apránként űzöm ki előled, amíg megszorodsz, és birtokba tudod venni az országot.

Ezek az áldások, amelyeket valóra fogok váltani, ha engem szolgáltok. Ebben megtalálhatjuk azt is, hogy minek alapján ad győzelmet Isten az életünkben. Ezek a hivviek, jebusziak és a többiek a testünkben lakozó „óriásokat” jelképezik.

Az Ígéret földjére jönni, annyit tesz, mint a Lélekkel való életet élni. Ez a Lélek győzelme, amikor kijövünk a pusztaságból, a „egyszer fent, máskor lent” típusú keresztény életből, és megérkezünk egy gyönyörű, győzedelmes életbe Jézus Krisztusban. Isten győzelmet ígért a harag, a félelem, a düh fölött, és minden olyan terület fölött, amely a testünkben fogva tart. De ezek a győzelmek apránként és egyenként jönnek, „nem egy év alatt űzöm ki őket”. Isten nem ad azonnali tökéletességet, hanem folyamatosan növekedhetünk Megváltónk bölcsességében és kegyelmében.

Kiszabom határod a Vörös-tengertől a filiszteusok tengeréig

Ez a Földközi-tenger.

és a pusztától az Eufrátesz folyóig. Mert kezetekbe adom az ország lakosait, és kiűzöd őket magad elől.

Ne köss szövetséget se velük, se isteneikkel!

Nemsokára olvashatjuk majd, hogy megszegik ezt a rendeletet és szövetséget kötnek a gibeóniakkal, és ennek az engedetlenségnek következményei is lettek.

Ne lakjanak országodban, hogy vétekbe ne vigyenek téged ellenem! Mert ha azoknak isteneit szolgálod, bizony törbe ejtenek téged.

És ez így is lett.

Azután így szólt Mózeshez: Jöjj fel az ÚRhoz te és Áron, Nádáb és Abíhú, meg Izráel vénei közül hetvenen, és boruljatok le tőle távol!

Csak Mózes közeledjék az ÚRhoz, azok ne közeledjenek, a nép se jöjjön fel vele!

Akkor elment Mózes, és elmondta a népnek az ÚR minden ígését és rendelkezését. Az egész nép pedig egyhangúlag így felelt: Megtesszük mindazt, amit elrendelt az ÚR.

Könnyelmű ígéret! Mózes elmondja az összes szabályt, amit az Úr mond, és ők lazán rávágják, hogy mindent meg fogunk tenni, amit Ő kér. De nem az számít, amit mondok, hanem, amit cselekszek.

Akkor leírta Mózes az ÚR összes ígését, és korán reggel oltárt épített a hegy lábánál, és tizenkét szent oszlopot állított fel Izráel tizenkét törzse szerint.

Azután odarendelt néhány izráeli ifjút, hogy mutassanak be égőáldozatot, és vágjanak le bikákat békeáldozatul az ÚRnak.

Mózes pedig fogta a vér felét, tálakba töltötte, a vér másik felét pedig az oltárra hintette.

Majd fogta a szövetség könyvét, és felolvasta a nép előtt. Azok ezt mondták: Engedelmesen megtesszük mindazt, amit az ÚR rendelt.

Azután fogta Mózes a vért, ráhintette a népre, és ezt mondta: Annak a szövetségnek a vére ez, amelyet az ÚR kötött veletek mindezeknek az ígéseknek az alapján.

A nép vérrel való meghintése, azaz a vérszövetség a Zsidó levélben ismét említésre kerül, amelynek lényege, hogy a vér kiontása nélkül semmi sem lehetett megszentelve. És ugyanígy az Újszövetség is vér által, Jézus Krisztus vére által szenteltetett meg. Ez volt az Ószövetség, amely nem működött, és az Új eltörölte azt. Miért? Mert az Ószövetség az emberek cselekedetein és hűségén alapult. De az emberek nem voltak hűségesek, és ezért az Isten egy Új Szövetséget kötött, amely ezúttal az Ő hűségén nyugszik. Ezért ez a Szövetség örök érvényű, nem szakadhat meg, mert Isten sohasem fog elbukni. Hálás vagyok Istennek, hogy Krisztuson keresztül egy Új szövetséget kötött velem, amely sohasem törik meg. Biztos vagyok benne, hogy Isten mindent meg fog cselekedni azokból, amit Jézus Krisztuson keresztül megígért.

Majd fölment Mózes és Áron, Nádáb és Abíhú, meg Izráel vénei közül hetvenen.

Látták Izráel Istenét: Lába alatt zafírkőféle volt, olyan tiszta, mint maga az ég.

Látták Istent, látták az előtte levő tükörsima tengert, amelyet János a Jelenések könyvében kristálytengerként ír le.

Micsoda??? Hogyan láthatták Istent? Mert János evangéliumában az áll, hogy *Istent soha senki sem látta: az egyszülött Fíú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.*

Akkor mit jelenthet az, hogy látták Istent? Nem tudom. De a János evangéliumi vers összhangban van azzal a másik kijelentéssel, hogy „Nem láthatod Istent, mert utána nem élhetsz többé.” Ezért azt gondolom, hogy Mózesék Istent egy vízióban láthattak és nem a valóságban, akárcsak Ézsaiás, Ezékiel, és a többi próféták.

Izráel fiainak ezekre a vezetőire nem emelt kezét. Bár látták az Istent, ettek és ittak.

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre és maradj itt, mert át akarom adni neked a kötáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen azokat.

Elindult tehát Mózes és szolgálja, Józsué. Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyére,

ezt mondta a véneknek: Maradjatok itt, amíg visszatérünk hozzátok! Áron és Húr itt lesz veletek. Akinek vitás ügye lesz, forduljon hozzájuk.

Amikor fölment Mózes a hegyre, felhő borította be a hegyet,

mert az ÚR dicsősége ereszkedett rá a Sínai-hegyre. Már hat napja borította be azt a felhő, és a hetedik napon kiáltott Isten Mózesnek a felhő közepéből.

Az ÚR dicsőségének látványa olyannak tűnt Izráel fiai szemében, mintha emésztő tűz lett volna a hegy csúcsán.

Mózes azonban bement a felhő közepébe, egészen fölment a hegyre, és ott maradt Mózes a hegyen negyven nap és negyven éjjel.

És amíg ott volt, az Úr elmondta neki, hogy minként építsék meg a Szent Sátorat, amelybe majd Isten lejön és találkozik Izrael gyermekeivel. Isten pontos leírást adott nekik a Sátorral és minden berendezésével kapcsolatban. Érdekes, hogy amikor Isten megosztja ezeket, akkor nem magával a Sátorral kezdi, hanem a berendezésekkel.

Ekkor így szólt az ÚR Mózeshez:

Mondd meg Izráel fiainak, hogy gyűjtsenek részemre felajánlást minden embertől, akit arra indít a szíve. Gyűjtsétek össze a nekem szánt felajánlásokat!

Ilyen felajánlást gyűjtsetek össze tőlük: Aranyat, ezüstöt és rezet,

kék és piros bíbort, karmazsin fonalat, lenvásznat és kecskeszőrt,

vörösre festett kosbőrt, delfinbőrt és akácfát,

lámpaolajat, balzsamot a felkenéshez való olajhoz és a jó illatú füstöléshez;

ónixköveket és foglalatba való drágaköveket az éfódhoz és hósenhez.

Készítsenek nekem szentélyt, hogy köztük lakjam!

Egészen úgy készítsétek el, ahogyan megmutatom neked a hajlék mintáját és az egész fölszerelés mintáját!

Az emberek adakoztak, de a követelmény az volt, hogy önszántukból, szívük szerint kellett adjanak. Mit mond az Újszövetség az adakozásról?

Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”.

Az adakozás sohasem fakadhat nyomás hatására, nem szabad az embereket becsapni azért, hogy adjanak. Miért? Mert az Isten nem akarja, hogy morgolódjál azért, amit neki adsz. Ha valakinek a nyomására adsz, akkor később hajlamos vagy a megbánásra, és úgy adsz, mintha a fogadat húznák. Ez nagyon felbőszíti Istent, mert nem akarja, hogy így adj neki. Ha nem tudsz jókedvűen adakozni, akkor ne is adj, mert azért sohasem fog megjutalmazni.

Egészen úgy készítsétek el, ahogyan megmutatom neked a hajlék mintáját és az egész fölszerelés mintáját!

Miért kellett ilyen pontosan betartani ezzel kapcsolatban Isten utasítását? Mert a Szent Sátor a mennyország modellje. Isten azért készítette el velük mindezt, hogy az embereknek legyen fogalmuk, hogy hogyan néz ki Isten trónusa és az a hely, ahol majd Istennel találkoznak.

Legelőször is a Szövetség ládáját kellett elkészítsék:

Készítsenek egy két és fél könyök hosszú, másfél könyök széles és másfél könyök magas ládát akácfából!

Hozzávetőlegesen 1,1 méter hosszú, 66 centi széles és 66 centi magas láda volt. A láda tetejét nevezték a kegyelem trónusának, és a ládába kellett helyezték az a két kőtáblát, amelyekre Isten rávéste a Tízparancsolatot, egy manával teli kancsót, amellyel Isten életben tartotta őket a pusztaságban, és Áron botját.

A láda két oldalára faragták ki a kerúbokat, kiterjesztett szárnyakkal. Ezékiel első és tizedik fejezetében és a Jelenések könyvének 4.-ik fejezetében olvashatunk arról a mennyei képről, amelynek ez a földi Sátor volt a képmása.

Azután készítettess egy két könyök hosszú, egy könyök széles és másfél könyök magas asztalt akácfából!

Hossza kb. 88 centi, szélessége 44 és magassága 66 centi volt, és az asztal tetejét aranyozott szegély díszítette. Ez az asztal a külső teremnek a bútorzatához tartozott.

Ha beléptünk a sátorba, akkor először egy terembe léptünk, amely kb. 4 és fél méter széles és 9 méter hosszú volt. Ez volt a Szent hely, amelyet egy függöny

választott el a Szentek Szentjétől, ahová egyedül a főpap mehetett be egy évben egyszer.

A láda oldalára aranykarikákat erősítettek és tartófákat fűztek rajtuk keresztül, hogy azok segítségével hordozhassák, mert nem érhetett senki a Szövetség ládájához. Az asztalra is ugyanilyen karikákat erősítettek, és szintén a tartófák segítségével hordozhatták azt, hogy ne kelljen hozzáérniük.

Ezen az asztalon mindig 12 kenyér kellett legyen, és hetente egyszer cserélték ezeket, amelyek valójában Izrael 12 törzsét jelképezték.

Amikor a pap belépett a szent helyre, akkor a jobbán ott állt ez az asztal a kenyerekkel, és a balján pedig egy aranyból készült gyertyatartó volt, amelynek a közepéből 6 gyertyatartó ág formálódott ki. A tetejükön levő kis kelyhekbe pedig olajat öntöttek és ezeknek állandóan égniük kellett. A papok egyik munkája volt, hogy naponta megtöltsék a gyertyatartókat olajjal, hogy állandóan égjenek, mert ez adta a sátor fényét. Ez a fény egy jelkép is volt, mert Isten azt szerette volna, ha Izrael fiai a világ világosságai lettek volna.

Mi azért helyeztünk el egy gyertyatartót itt a gyülekezetben, mert a gyertyatartó az Újszövetségben Krisztus jelenlétét jelképezi az Ő gyülekezetében. A jelenések első fejezetében János hátrafordult, hogy lássa, hogy ki szól hozzá, és akkor látta Krisztust, aki a 7 arany gyertyatartó között haladt, és hét csillagot tartott a jobb kezében. Az Úr azt mondta, hogy a 7 gyertyatartó a 7 gyülekezet, és Krisztus jár közöttük. Ezért a gyertyatartó egy gyönyörű jelképe annak, hogy az Élő Krisztus az Ő egyházában lakozik.

Hálásak vagyunk Krisztus keresztyéért, de nem szolgálunk halott Istent, hanem egy Élő Megváltót, aki él, és itt van gyülekezetének jelenlétében. Nem halottként gondolunk rá, a keresztre feszítve, hanem élőként, aki közöttünk él, mozog, és minden szükségletünket betölti.

A 40.-ik versben:

Ügyelj, hogy arra a mintára készítesd, amit a hegyen láttál!

Ismét hangsúlyozza, hogy pontosan úgy készítsék el, mint ahogy mondta, mert a Zsidó levélben is olvashatjuk, hogy a Szent Sátor valóban a mennyei dolgok mintája volt. Így már egy kicsit megtudtunk arról, hogy milyen lesz Isten trónusa és környezete a mennyben.

2 MÓZES 26-29. FEJEZET

Az előző fejezetben Isten a Szent Sátorban levő bútorokkal kapcsolatos információkról szól: a szövetség ládájának, a lámpatartónak, az asztalnak és a tömjénező oltárnak a megépítéséről beszél Isten.

Ebben a fejezetben elkezdődik magának a Szent Sátornak a megépítése. Legelőször a sátor tetején található függönyről, azaz sátorlapról kapunk információkat. Három rétegből készül a sátor. Az első:

sodrott lenfonálból, kék és piros bíborból és karmazsin fonálból művészi módon beleszőtt kerúbokkal készítesd azokat!

Egy-egy sátorlap hossza huszonnyolc könyök legyen, egy-egy sátorlap szélessége pedig négy könyök. Egyforma legyen a mérete mindegyik sátorlapnak.

Amikor belépsz a sátorba és felnézel, akkor látni fogod azokat a kerubokat, amelyeket ebbe a lencsözetbe beleszőttek. Ne feledjétek, hogy ez a mennyszék modellje, és a menny tele van angyalokkal.

Öt sátorlap legyen egymással összefűzve, a másik öt sátorlap is legyen egymással összefűzve.

Azután készítesd kék bíbor-hurkokat az egyik sátorlap szegélyén az összefűzésnél. Ugyanílyeneket készítesd a másik sátorlap szegélyén is, azon a végén, ahol összefűzik.

Készítesd ötven hurkot az egyik sátorlapon, és ötven hurkot készítesd annak a sátorlapnak a szegélyén is, amelyet hozzáfűznek. Egymással szemben legyenek a hurkok.

Készítesd ötven aranykapcsot is, és ezekkel a kapcsokkal fűzesd egymáshoz a sátorlapokat! Így lesz a hajlék egésze.

Így lehet majd szétszedni és összerakni ezeket a lapokat, hogy a sátrat könnyen lehessen hordozni, hiszen mindig vitték magukkal, amikor vándoroltak. A teljes függöny túl nagy lenne egyben, és ezért készül öt különböző sátorlapból.

Ezt a sátrat azért készítették, hogy az emberek itt találkozhassanak Istennel. Valahol a történelem során az a téves elképzelés alakult ki, hogy a templom Isten háza, de ez nem így van, mert Isten nem lakozik emberi kéz alkotta házakban. Amikor Salamon felépíttette a templomot, akkor rájött, hogy valójában nem építhetnek házat Istennek, mert a mennyek sem tudják befogadni Őt. Ez tehát egy olyan hely, ahol találkozhatunk Istennel.

Istennel bárhol és bármikor találkozhatunk, de amikor együtt akarunk találkozni vele, hogy együtt legyünk közösségben, akkor jól jön egy ilyen épület. Ha a Hawaii szigeteken lalnánk, akkor nem lenne szükségünk épületre, mert a tengerparti fák alatt találkozhatnánk az Úrral. Ez az épület, ahol mi vagyunk most, egy találkozóhely Istennel, ez az ő egyháza, mert itt vagyunk, de holnap reggel csak egy üres épület lesz, mert nem lesz senki benne. Az egyház ti vagytok.

A Szent Sátor is az Istennel való találkozóhely volt, viszont akkor nekik nem volt még ott Jézus Krisztus, és ezért nem találkozhattak Istennel bárhol, mert Isten szent, és ha találkoztak volna vele, akkor lehet, hogy „megsülnek” a bűneik és az Ő szentsége miatt. Az Ószövetség ideje alatt nem merészkedett senki arra, hogy Istennel találkozzon csak úgy. Ezért volt szükségük egy helyre és egy szertartásra, amely segítségével találkozhattak vele, de nem közvetlenül, hanem a papokon keresztül. A pap járult Isten elé értetted, és utána eljött hozzád Istent képviselve.

Ez a Sátor egészen Dávid idejéig volt érvényben, majd Salamon templomépítése után vonták ki azt a forgalomból.

Tehát ez első nagy függöny lenből készült és összesen 18 méter hosszú és több mint 12 méter magas volt. A következő függöny kecskeszörből készült, és egy kicsit nagyobb volt, mint az első:

Azután készíttess sátorlapokat kecskeszörből, sátornak a hajlék fölé, tizenegy ilyen sátorlapot készíttess.

Egy sátorlap hossza harminc könyök legyen, a sátorlap szélessége pedig négy könyök legyen. Egyforma mérete legyen a tizenegy sátorlapnak.

Fűzess össze öt sátorlapot külön, és hat sátorlapot is külön. A hatodik sátorlap pedig lógjon le a sátor elején.

Készíttess ötven hurkot az egyik sátorlapnak arra a végére, ahol összefűzik, és ötven hurkot a másik sátorlapnak arra a szélére is, ahol összefűzik.

Készíttess ötven rézkapcsot, és akaszd a kapcsokat a hurkokba. Így fűzd össze a sátrat, hogy egész legyen!

A kecskeszőr használata az állat halálát vonta maga után, és ezért azonnal az áldozatra és a bűnért való ítéletre kell gondoljunk. Ha ítéletről van szó, akkor a használatos fém mindig réz kell legyen, mert a réz jelképezi az ítéletet. A teljes függöny hossza kb. 19 méter hosszú és 13 és fél méter széles, és teljesen eltakarja az első függönyt.

A harmadik függöny:

Készíttess még egy takarót a sátorra vörösre festett koszbörből, és arra még egy takarót delfinbörből.

Ez az eső elleni védelmet jelentette.

Készíttess a hajlékhoz deszkákat is akácfából, felállítva.

A deszka hossza tíz könyök legyen, a deszka szélessége pedig másfél könyök. Mindegyik deszkának két csapja legyen, amelyek összekötik egyiket a másikkal. Így készíttesd el a hajlék mindegyik deszkáját!

Készíttesd el a hajlék deszkáit: húsz deszkát a déli oldalra, dél felé.

Készíttess negyven ezüstitalpat a húsz deszka alá, két talpat mindegyik deszka alá, a két csapnak megfelelően. Minden egyes deszka alatt két talp legyen a két csapnak megfelelően.

A hajlék másik oldalára, az északi végére is tégy húsz deszkát.

Ezeknek is legyen negyven ezüstitalpa, két talp legyen az egyik deszka alatt és két talp legyen a másik deszka alatt is.

A Sátor teljes hossza kb. 19 méter volt és szélessége kb. 4 és fél méter. Ezeket a deszkalapokat ezüstitalpra fektették, és ezek fölé helyezték a 3 függönnyt, azaz sátorlapot.

A továbbiakban leírja, hogy hogyan kell felállítani az egészet négyszög alakzatban. A sátorban levő helységek méretei tehát: a külső terem 9x4,5m , a szentek szentje 4,5x4,5x4,5m, amely teljesen sötét volt, kivéve Isten jelenlétének fényét, de ide csak egyedül a főpap mehetett be.

Készíttess reteszeket is akácfából: ötöt a hajlék egyik oldalának a deszkáihoz, öt reteszt a hajlék másik oldalának a deszkáihoz, és öt reteszt a hajlék oldalának deszkáihoz a nyugati végén.

A reteszek középen legyenek a deszkák között, rögzítve azokat egyik végétől a másik végéig.

A belső termék elválasztására függönnyeket használtak. Egyes történelmi források, nem tudjuk, hogy ezek valóban megbízhatók-e vagy sem, a szentek szentje kárpitfüggönyének vastagságát kb. 44 centire becsülték. Ez a függöny szakadt ketté tetőtől talpig akkor, amikor Jézust keresztre feszítették, amely azt jelentette, hogy Jézus Krisztuson keresztül Isten megnyitotta az utat minden ember előtt, hogy szabadon jöjjön hozzá. Ettől kezdve nemcsak a főpap járulhatott Isten elé, hanem mindnyájan eléje mehetünk, mert a templom kárpitja kettéhasadt.

Azután készíttess kárpitot kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, művészi módon beleszőtt kerúbokkal készíttesd azokat!

Tedd ezt négy arannyal bevont akácfa oszlopra, amelyeknek aranykampóik legyenek, négy talpa pedig ezüstből legyen!

Akaszd a kárpitot horgokra, vidd be a bizonyság ládáját a kárpit mögé, és a kárpit válassza el a szentélyt a szentek szentjétől!

Azután tedd rá a fedelet a bizonyság ládájára a szentek szentjében!

Az asztalt helyezd el a kárpiton kívül, a lámpatartót pedig az asztallal szemben a hajlék déli oldalán. Az asztalt tedd az északi oldalra!

Készíttess függönyt a sátor bejáratára kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, művészi módon kihímezve.

Készíttess a függönyhöz öt akácfa oszlopot, és vond be azokat arannyal. Kampói aranyból legyenek, és öntess azokhoz öt réztalpat!

El tudjuk hát képzelni az egészet: ez egy sátor, amelynek falait aranyozott deszkák alkotják körös körül, és amikor be akarunk lépni a sátorba, akkor először az első függönyön kell belépünk, amely egy 4 és fél méter magas terembe vezet, és ennek tetején láthatjuk a lenből készült sátortetőt a kerubokkal. A jobb oldalon az asztal, a bal oldalon a lámpatartó, és előttünk egy újabb függöny kerubokkal. Ha a második függöny mögé lépünk, akkor ott egy arany dobozt láthatunk egy arany fedővel a tetején és arany kerub szobrocskákkal, amelyek kiterjesztik szárnyaikat.

A sátoron kívül egy 22x45 méter területű udvart alakítottak ki, körbekerítve 2,25m magas függönyökkel, azaz szőnyegekkel. Ez lett a külső udvar.

Ebben az udvarban

Készíttess oltárt akácfából, öt könyök hosszúra és öt könyök szélesre: négyzet alakú legyen az oltár, a magassága pedig legyen három könyök.

Készíttess szarvakat a négy sarkára, vele egy darabból legyenek a szarvak, és vond be rézzel!

A továbbiakban leírja a berendezés többi elemeit, majd magának a külső udvar kialakításának az elemeit.

A 20.-ik versben

Te pedig parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak neked olajbogyóból ütött tiszta olajat a mécstartóhoz, hogy mindig tehessenek rá égő mécseset.

A kijelentés sátrában a kárpiton kívül, amely a bizonyosság ládája előtt van, gondozzák azt Áron és fiai estétől reggelig az ÚR színe előtt. Örök rendelkezés legyen ez nemzedékről nemzedékre Izráel fiainál!

A fény sohasem hunyhatott ki, Áron fiainak dolga volt, hogy állandóan pótolják az elégett olívaolajat.

A történelem során emlékszünk, hogy amikor Sámuel kisgyerek volt, az anyukája elvitte őt Éli paphoz, mert az Úrnak szentelte őt. Egy este Sámuel hallotta, hogy szólítja valaki és befutott Élihez, és megkérdezte, hogy miért hívta, mire Éli azt válaszolta, hogy ő nem szól. Másodszor is hallotta, de Éli ismét visszaküldte az ágyába. A következő alkalommal Éli azt mondta, hogy ha szólítja valaki, akkor csak válaszolja azt, hogy „Beszélj, Uram, hallgatja a te szolgád”. Az Úr azt mondta akkor Sámuelnek, hogy a lámpaolaj ki fog fogyni, mert valaki

elmulasztotta a munkáját megfelelően végezni. Így kezdődött Sámuel életében az Úrral való közvetlen kapcsolat.

Jóval később történt, hogy Antiókusz Epifánész megszenteltelenítette a templomot és egy disznót áldozott az oltáron, és a vérért szétszórta a templomban, majd egy Zeusz szobrot állíttatott fel a templomban. Júdás Makabeus annyira felbőszült ezen a szentségtörésen, hogy összegyűjtött néhány izraelit és hatalmas túlerővel szemben legyőzték a szíriai hadsereget, Antiókusz embereit.

Ezek után újraszentelték a templomot, de csak egy napra való olajuk volt a lámpákba. Az olívaolaj megszentelésére 7 nap szükségeltetett, és tudták, hogy nem lesz elég olaj ahhoz, hogy a lámpák égve maradjanak. A történet szerint ennek ellenére csoda segítségével a lámpák nyolc napig égtek, amíg végül a nyolcadik napon betölthették az utánpótlást. A zsidó Hannuka ünnep, amely során meggyújtják a gyertyákat, 8 napig egyenként mindig eggyel többet, pontosan erre az olajjal kapcsolatos csodatételre emlékeznek.

A 28.-ik fejezet a papokkal foglalkozik.

Te pedig hívasd magadhoz Izráel fiai közül testvéredet, Áront, fiaival együtt! Ők legyenek a papjaim: Áron, valamint Nádáb, Abíhú, Eleázár és Ítámár, Áron fiai! Csináltass szent ruhákat testvérednek, Áronnak, hogy méltóságteljes és ékes legyen!

Beszélg minden hozzáértő emberrel, akinek művészi képességet adtam, és készítsék el Áron ruháját, hogy papommá szentelhető legyen!

Ezeket a ruhákat kell elkészíteniük: a hősent, éfódot, palástot, mintás köntöst, süveget és övet. Készítsenek szent ruhákat testvérednek, Áronnak és fiainak a papi szolgálathoz.

Aranyat, kék és piros bíbort, karmazsin fonalat és lenfonalat használjanak hozzá. Az éfódot aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból művészi szövessel készítsétek!

Két egymáshoz érő vállrésze legyen a két végén, hogy összekapcsolható legyen. A rajta levő övet, amellyel megkötik, ugyanúgy, ugyanabból készítsék: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból.

Azután fogj két ónixkövet és vésd rájuk Izráel fiainak a nevét.

Amikor a pap Isten elé járult, akkor ezekre a kövekre vésve mindig a vállán hordozta Izrael 12 törzsének nevét.

Hatnak a nevét az egyik kőre, a másik hatnak a nevét a másik kőre, születésük szerint.

Vésnöki munkával, ahogyan a pecsétgyűrűt vésik, úgy véssed a két kőre Izráel fiainak a nevét. Körös-körül aranyfogalattal készíttessd azokat!

Azután tedd a két követ az éfód vállrészeire, az Izráel fiaira emlékeztető kövekkül. Hordozza Áron a nevüket a két vállrészen emlékeztetőül az ÚR előtt.

*Készíttess aranyfoglatokat is,
és két színarany láncot. Fonottan készíttess azokat zsinór módjára, és illeszd rá
a sodrott láncokat a foglatokra!*

A hósen egy réz mellvértszerű darab volt.

*Azután készíttess hósent művészi munkával a döntések közlésére! Úgy
készíttess, ahogyan az éfódot készítették: aranyból, kék és piros bíborból,
karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból készíttess el!*

*Négyzet alakú legyen, kétrét hajtva, egy arasz hosszú és egy arasz széles
legyen.*

*Foglalj abba foglatba illő drágaköveket, négy sor követ ebben a sorrendben:
rubin, topáz és smaragd, ez az első sor.*

A második sor: karbunkulus, zafír és jáspis.

A harmadik sor: opál, agát és ametiszt.

A negyedik sor: krizolit, ónix és nefrit. Aranyfoglatokba legyenek erősítve.

*A köveken tehát Izráel fiainak a nevei legyenek, a tizenkét névnek megfelelően.
Pecsétgyűrű módjára legyen vésve, és mind a tizenkét törzsnek a neve rajta
legyen.*

A tizenkét törzs nevét tehát nemcsak a vállán hordozta a pap, hanem egy láncra
fűzve a szíve fölött is.

29.-ik vers:

*Hordozza Áron Izráel fiainak a neveit a szíve fölött a döntések közlésére való
hósenen, amikor bemegy a szentélybe. Állandó emlékeztető legyen ez az ÚR
színe előtt!*

*Azután tedd a döntések közlésére való hósenba az urímot és tummímot!
Legyenek azok Áron szíve fölött, amikor bemegy az ÚR elé. Hordozza Áron
mindig a szíve fölött a döntéseket, amelyeket Isten színe előtt fog adni Izráel
fiainak!*

Mi az urím és a tummím? A szavak jelentése: világosság és tökéletesség.
Pontosan nem tudjuk, mert a Biblia nem mondja el, hogy mik ezek. Amikor az
emberek eljöttek a paphoz, hogy megtudakolják Isten akaratát, akkor az urím és
a tummím segített a papnak ebben.

Például, amikor Dávid tudni akarta, hogy menjenek-e harcolni, előbb elment a
paphoz, és megkérte, hogy kérdezze meg az Urat, hogy menjenek-e harcolni. A
pap az urím és a tummím segítségével megkérdezte Istent, és azt mondta: „Igen,
menjetek.” És további útmutatásokat kaptak ezzel kapcsolatban.

Egyesek szerint a urím és a tummím kövek voltak: egy fekete és egy fehér kő, és
amikor az Urat kérdezte, akkor a pap benyúlt és kivette az egyiket: ha a fehéret

vette ki, akkor Isten azt mondta, hogy igen, ha a feketét vette ki, akkor pedig nemet mondott.

Az Újszövetségben a tanítványok is hasonló vezetést használtak, amikor Júdás Iskariótes helyett választani akartak valakit. Sorsvetéssel döntötték el, és ez egy gyakori módszer volt arra, hogy az emberek megtudják Isten akaratát. Emlékeztek, hogy Saul is sorsvetést használt, amikor meg akarta tudni, hogy ki nem engedelmeskedett a parancsának. Azt mondta, hogy két részre osztjuk Izraelt: „az egyik felén én és Jonatán, a másikon pedig mindenki más, és sorsot vetünk.” És a sorsvetés Saulra és Jonatánra esett, és ekkor Saul azt kérdezte: „Mit tettél, Jonatán?”

Mindnyájan szeretnénk, ha Isten vezetne minket, és szeretnénk biztosan tudni, hogy Ő vezet minket. Emlékeztek, amikor Gedeon kitette a gyapjút, és mondta az Úrnak, hogy „ha valóban ezt akarod, Uram, akkor add, hogy a föld száraz legyen és a gyapjú vizes.” Aztán legközelebb pedig azt mondta az Úrnak, hogy a gyapjú legyen száraz és a föld vizes. Meg akart bizonyosodni, hogy nehogy valami természeti jelenség áldozata legyen, amely szerint lehet, hogy a gyapjú mindig vizes lesz az éjszaka folyamán. Biztos akart lenni, hogy az Úr vezeti.

Mi is szeretnénk egy módszert, amely segítségével biztosan tudnánk, hogy az Úr vezet minket. De ezek úgy hangzanak, mintha pénzfeldobással döntenék el dolgokat, és ezt nem ajánlhatom senkinek: „ha fej, akkor megyek, ha írás, akkor maradok.”

A probléma az, hogy gyakran nem adjuk meg Isten számára az összes lehetőségéből való választást: „Uram, ki legyen Júdás helyett, kit választasz: Mátyást vagy Barsabást?” Helytelen volt e kettő között vetni sorsot, mert Istennek egy harmadik választása volt, akit akkor még egy ellenséges zsidó zelótának ismertek: a tarsusi Saul.

Gyakran mi is csak ezt mondjuk az Úrnak: Uram, ez vagy az legyen? De lehet, hogy Isten akarata ettől vagy attól teljes különböző dolog. Sajnálom, de nincs egy biztos út az igenre vagy a nemre: ezért hitben kell járnunk.

Én a napot úgy kezdem, hogy ezt mondom: „Istenem, az életem a tiéd, te vezess a mai napon is, neked adom ezt a napot, teljesítsd a te akaratodat az életemben.” És ezután már nem marad más hátra, csak az, hogy bízzak Istenben, hogy ezt meg is fogja tenni. A nap során történő dolgokat úgy fogadom, hogy azok az Úrtól jöttek az Ő Szentlelkének vezetésén keresztül. Az életem Isten akaratának kinyilatkoztatása lesz, ha alárendelem magam neki. *Minden utadon gondolj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.*

Azért szoktunk bajba kerülni, mert meggondolatlanul beleugrunk dolgokba, mert olyan jó üzletnek tűnnek. Arra gondolunk, hogy nem kell megkérdeznünk az Urat ezzel kapcsolatban, mert ez teljesen egyértelmű. És ekkor kerülünk bajba.

A hitben való járás sohasem könnyű, hisz sokkal jobban szeretnénk, hogyha egyértelmű igent, vagy nemet kapnánk mindig. Nagyon zavaros is lehet, mert ha valamit csinálni akarunk, de állandó akadályokba ütközünk, akkor ez vajon azt jelenti, hogy Isten mondja a nemet, vagy a Sátán akar megakadályozni abban, hogy Isten munkáját végezzem.

Én is szeretném, ha valamiféle egyértelmű módszer állna rendelkezésemre abban, hogy meglássam Isten akaratát, de sajnos nincs ilyen módszerem. Én is ugyanabban a cipőben járok, mint ti: imádkozom, Istenbe vetem a bizalmamat, aztán lépek, és végül reménykedem, hogy a megfelelő dolgot tettem. És bízom Istenben, hogy mivel Ő ismeri a szívem őszinteségét, ha rossz lépést tettem, akkor az őszinteségem miatt elnézi nekem a hibát, és segít, hogy kijavítsam azt.

Tehát nem tudjuk pontosan, hogy mi lehetett az urím és a tummím. Viszont meg vagyok győződve, hogy tudom azt, hogy mi nem volt: tudom, hogy nem az volt, amit Joseph Smith mondott. Állítása szerint az aranytáblák mellett megtalálta azt a csodaszemüveget is, amelynek segítségével el tudta olvasni a táblákra vésett hieroglifákat. De az urím és a tummím nem csodaszemüveg volt.

*Azután készítesd el az éfód palástját, az egészet kék bíborból!
Legyen a közepén nyakkivágás, és a kivágáson körös-körül szövött szegélye legyen, mint a mellvért nyílásának, hogy ne szakadjon be.
Készítesd a szegélyre gránátalmákat kék és piros bíborból, karmazsin fonálból körös-körül a szegélyére, közéjük pedig aranycsengettyűket körös-körül.
Aranycsengettyű meg gránátalma váltakozzék a palást szegélyén körös-körül.
Ezt viselje Áron szolgálat közben, hogy hallható legyen a csengés, amikor bemegy a szentélybe az ÚR színe elé, és amikor kijön onnan, hogy meg ne haljon.*

Az aranycsengettyűk és a gránátalma azért volt a paláston, mert amikor bement a főpap a szentek szentjébe, ahová senki más nem léphetett be, akkor mindennek rendbe kellett lennie, hanem a főpap halállal lakolhatott.

A papoknak nagyon kockázatos munkájuk van, és erre nagyon hamar rá is jöttek. Már a legelső napon, amikor elkezdtek a papi szolgálatukat, ketten meg is haltak: Nádáb és Abihu, mert amikor minden készen állt az áldozati oltáron, akkor a mennyből lejövő tűz meggyújtotta a fát és az elkezdett égni. Áron két fia pedig annyira fellelkesült, hogy megragadták a füstölőjüket és hamis tűzzel áldoztak Istennek, és az oltárról kicsapott a láng, és elégette őket.

Tehát a főpap is könnyen meghalhatott a szentek szentjében, és a kívülállók onnan tudhatták ezt, hogy a csengettyűk már nem szóltak többé. Ezért aztán még mielőtt bement a szentek szentjébe, egy kötelet kötöttek a lábára, hogy ha a csengettyűk elhallgatnak, akkor kihúzták őt onnan.

Készíttess homlokdísz színaranyból, és véssd rá úgy, ahogyan a pecsétgyűrűbe szoktak véssni: Az ÚRnak szentelt!

Fűzd ezt kék bíbor-zsinórra és legyen a süvegen, a süveg elején.

Legyen Áron homlokán és hordozza Áron a szent dolgokban elkövetett bűnök terhét, amelyeket Izráel fiai a különféle szent ajándékokkal kapcsolatban követnek el. Legyen mindig a homlokán, hogy kedvesek legyenek ők az ÚR előtt. A köntöst lenből szövésd meg mintásra, és a süveget is lenből készíttessd! Az övet pedig művészi hímzéssel készíttessd!

Áron fiainak is készíttess köntösöket, nekik is készíttess öveket, ékes és díszes papi süvegeket is készíttess nekik.

Öltöztess föl azokba testvéredet, Áront, meg a fiait. Majd kend föl őket, avasd fel tisztükbe, és szenteld föl őket, hogy papjaimmá legyenek.

Készíttess nekik gyolcsnadrágot, hogy eltakarják mezítelenségüket: csípőtől a combig érjenek.

Legyenek ezek Áronon és fiain, hogy bűnbe ne essenek és meg ne haljanak, amikor bemennek a kijelentés sátrába, vagy, amikor az oltárhoz mennek és szolgálnak a szentélyben. Örök rendelkezés ez neki és utódainak.

Minden köntöst lenből és nem gyapjúból készítettek, mert a gyapjú izzadtságot okozhat, és Isten nem akarta, hogy a neki szentelt munkában izzadjanak az emberek. Nagyon érdekes ez annak a fényében, hogy manapság mennyit izzadnak az emberek Isten munkáját végezve. Isten ezt nem akarta, mert Isten azt akarja, hogy a neki szánt szolgálatunk tőle származzon, és akkor annak nem lesz izzadtságzaga.

A 29.-ik fejezetben olvashatunk a pap és az áldozat felszenteléséről.

Így cselekedj velük, amikor fölszenteled őket, hogy papjaim legyenek: Végy egy bikaborjút és két hibátlan kost,

továbbá kovásztalan kenyereket, olajjal gyúrt kovásztalan lepényeket és olajjal megkent kovásztalan lángosokat; ezeket finom búzalisztból készítsd el!

Tedd egy kosárba, és kosarastul vidd oda. A bikát és a két kost is vezesd oda!

Áront és a fiait is rendeld a kijelentés sátrának bejáratához, és mosdass meg őket.

Azután fogd a ruhákat és add rá Áronra a köntöst, az éfód palástját, az éfódot és a hősent, és övezd fel őt az éfód övével.

Tedd a fejére a süveget, és a szent fejdíszet illeszd a süvegre.

Aztán vedd a felkenésre való olajat, öntsd a fejére, és kend fel őt!

Fiait is rendeld oda, és öltöztess fel őket köntösükbe!

Csatolj övet rájuk, Áronra és fiaira, tégy a fejükre papi süveget, és legyen övük a papi szolgálat örök rendelkezés szerint. Így avasd fel Áront és fiait!

Azután vezettesd a bikát a kijelentés sátra elé, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a bika fejére.

Azután vágd le a bikát az ÚR színe előtt, a kijelentés sátrának bejáratánál.

Végy a bika vérből, és kend meg ujjaddal az oltár szarvait, a többi vért pedig öntsd az oltár alá!

*A kövérjéből vedd mindazt, ami a beleket borítja, meg a májon levő hárttyát és a két vesét, a rajtuk levő kövérjével együtt, és füstölögtesd el az oltáron!
A bika húsát, bőrét és ganéját égesd el a táboron kívül! Vétekáldozat lesz ez.*

Az Áron felkenetéséhez használt olaj Isten kenetét jelképezi, utána pedig, mivel az emberekért szolgál az Úr előtt, először az ő bűneivel kellett foglalkozni. Ezért az első egy bűnáldozat volt Áron bűneiért: Áron és fiai kezüket a bika fejére kellett tegyék. Ez egy jelképes dolog volt, amely azt jelentette, hogy az ő bűnük átszállt a bikára, és amikor a bikának elvágta a torkát, akkor az az ő bűneikért halt meg. Mindez az emberek tudatába idézte a bűn szörnyűségét.

A bűn halált okoz. Amikor látom az állat halálát, a vérontást, akkor felfogom, hogy az én bűneimet hordozta el, és az én bűneim miatt kellett meghaljon. A vért az ujjukkal az oltár 4 rézszarvára kenték és a zsírt és a vesét elégették az oltáron. A többi részt pedig ki kellett vinni a táboron kívülre, és el kellett égetni, mert ez egy bűnáldozat volt. Később megtudjuk azt is, hogy ezért volt Jézus keresztre feszítése Jeruzsálem határain kívül.

*Fogd az egyik kos, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a kos fejére.
Azután vágd le a kos, fogd fel a vérét és hintsd körös-körül az oltárra!
Vagdald darabokra a kos, mosd meg a belső részeket, meg a lábszárakat, és tedd rá a darabokra és a fejre!
Azután füstölögtesd el az egész kos az oltáron! Égőáldozat lesz ez az ÚRnak, kedves illatú tűzáldozat az ÚRnak.
Fogd a másik kos is, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a kos fejére!
Azután vágd le a kos, végy a vérből, és kend meg azzal Áron fülcimpáját, valamint fiai jobb fülcimpáját, jobb kezük hüvelykujját és jobb lábuk nagyujját. A vért pedig öntsd körös-körül az oltárra!
Azután végy az oltáron levő vérből, meg a felkenésre való olajból, hintsd Áronra és ruhájára, meg a fiaira és fiai ruhájára! Így lesz szent ő és a ruhája, meg fiai és fiainak a ruhája.
Majd vedd a kos kövérjét, a farkát és a beleket borító kövérjét, a májon levő hárttyát, meg a két vesét a rajtuk levő kövérjével együtt és a jobb combot, mert felavatási kos ez.*

A felavatási kos vérét Áron és fiainak fülcimpájára, hüvelykujjára és lábuk ujjára tették. A felavatás azt jelentette, hogy Istennek avatom fel a fülemet, hogy halljam az Ő hangját, a kezemet, hogy az Ő munkáját végezzem és a lábamat, hogy Isten útján járjak.

*Továbbá egy kerek kenyeret és egy olajos lepényt, meg egy lángost a kovásztalan kenyerek kosarából, amely az ÚR előtt van.
Azután rakd mindezt Áronnak és fiainak a tenyerébe, és mutassák fel azokat áldozatul az ÚRnak!
Majd vedd el azokat a kezükből, és füstölögtesd el az oltáron az égőáldozatra téve, kedves illatul az ÚR előtt. Az ÚRnak szóló tűzáldozat lesz ez.*

Fogd az Áron fölavatására szánt kosnak a szegyét is, és mutasd azt be áldozatul az ÚR színe előtt! Azután legyen ez a te részed.

Így szenteld meg a felmutatott szegyet és a felajánlott combot, amelyet fölmutattak és fölajánlottak az Áron és fiai felavatására szánt kosból.

Legyen ez Ároné és fiaié örök rendelkezés szerint Izráel fiai részéről!

A papok tehát megehették az áldozatnak azt a részét.

Mert felajánlás ez, Izráel fiainak felajánlása békeáldozataikból, amelyeket az ÚRnak ajánlanak fel.

Áronnak a szentélyben használt ruhái legyenek utódaié. Azokban kenjék fel és avassák fel őket.

Azokba öltözzék hét napig az a pap, aki helyébe lép fiai közül, és majd bemegy a kijelentés sátrába, és szolgál a szentélyben.

Fogd a fölavatásra szánt kost, és főzd meg a húsát a szent helyen!

A kos húsát és a kosárban levő kenyeret egye meg Áron, fiaival együtt, a kijelentés sátrának bejáratánál.

Egyék meg azokat a darabokat, amelyekkel engesztelés történt, amikor felavatták és fölszentelték őket.

Az engesztelő áldozat nem ugyanaz az Ószövetségben és az Újszövetségben, mert az utóbbiban a szó értelme azt jelenti, hogy „eggyé lenni Istennel”. Ez csak Jézus Krisztuson keresztül lehetséges. Olvashatjuk, hogy a bikák és a kosok vére nem válthatott meg senkit a bűneiből, ezek csak előrevetített árnyékai voltak Krisztus lényegének. Ezek a dolgok mind Jézus Krisztusról tanúskodnak, akit a mi bűneinkért áldoztak fel.

Az Ószövetségi áldozatok tehát nem váltottak meg, csak engesztelések voltak, amelyek elfedték a bűnt, amit Jézus az Ő halálán keresztül törölt el teljesen.

Egyék meg azokat a darabokat, amelyekkel engesztelés történt, amikor felavatták és fölszentelték őket. De idegen ne egyék belőle, mert szent az!

Ha pedig marad valami az avatásra szánt húsból vagy kenyérből reggelre, akkor a maradékot égesd el! Nem szabad megenni, mert szent az.

Pontosan úgy tégy Áronnal és fiaival, ahogyan megparancsoltam neked: hét nap alatt végezd el felavatásukat!

Naponként készíts el egy vétékáldozatra való bikát engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, engesztelést végezve rajta. Kend fel azt, és így szenteld meg!

Hét napig végezz engesztelést az oltáron, és így szenteld föl, hogy igen szent legyen az oltár. Szent legyen mindaz, ami az oltárhoz ér!

Ha valami hozzáért az oltárhoz azt nem lehetett onnan visszavenni, mert az Istenévé vált.

Ha az életered helyezted az oltárra, akkor Istené az, és nem veheted vissza.

Ezt készítsd az oltárra: naponként mindig két egyéves bárányt.

Az egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig estefelé készítsd el. Egy tizedrész finomlisztet, egy negyed hin sajtolt olajjal gyúrva, italáldozatul pedig egy negyed hin bort kell venni az első bárányhoz. A második bárányt estefelé készítsd el: úgy készíts hozzá ételáldozatot és italáldozatot, mint reggel! Kedves illatú tűzáldozat lesz ez az ÚRnak. Állandó égőáldozat legyen ez nemzedékről nemzedékre a kijelentés sátrának bejáratánál az ÚR előtt, ahol kijelentem magam nektek, és beszélek veled. Ott fogok megjelenni Izráel fiainak, és dicsőségemmel szentelem meg azt. Megszentelem a kijelentés sátrát és az oltárt. Megszentelem Áront és fiait is, hogy papjaim legyenek. Izráel fiai között fogok lakni, és Istenük leszek. És megtudják, hogy én, az ÚR, vagyok az Istenük, aki kihoztam őket Egyiptomból, mert köztük lakozom én, az ÚR, az ő Istenük.

Ne felejtjük, hogy Mózes mindezeket az utasításokat a hegy tetején kapta az Úrtól.

2 MÓZES 30-32. FEJEZET

Azután készíttess oltárt az illatáldozat bemutatására; akácfából készíttess! Hossza egy könyök, szélessége egy könyök, tehát négyzet alakú legyen, és két könyök magas.

Ez egy kis oltár volt, amely a szentek szentjének függönye előtt foglalt helyet.

Vele egy darabból legyenek a szarvai. Vond be színarannyal a tetejét és oldalait körös-körül, valamint a szarvait is! Készíttess rá körös-körül aranszegélyt! Két aranykarikát is készíttess hozzá a szegélye alá, kétoldalt mindkét oldalára készíttess! Ezek legyenek a rudak kengyelei, hogy ezeken hordozzák az oltárt. A rudakat akácfából készíttessd, és vonasd be arannyal! Helyezd az oltárt a bizonyosság ládájánál levő kárpit elé, a bizonyzáson levő fedél elé, ahol megjelenek neked! Azon mutasson be Áron illatáldozatot reggelenként; amikor rendbe hozza a mécseseket, akkor mutassa be. Estefelé is mutassa be Áron, amikor felrakja a mécseseket. Állandó illatáldozat legyen ez az ÚR színe előtt nemzedékről nemzedékre!

Az olaj állandó utánpótlásán kívül a füstölő áldozatot is állandóan működésben kellett tartani, hogy a szentek szentjében mindig édes illat éjjen az Úrnak.

Ne mutassatok be azon idegen illatáldozatot, se égőáldozatot, se ételáldozatot; italáldozatot se öntsetek arra!

Végezzen Áron engesztelést annak a szarvain évenként egyszer. Az engesztelési vétekáldozat véréből végezzen azon engesztelést évenként egyszer nemzedékről nemzedékre! Igen szent ez az ÚR előtt.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Amikor névjegyzékbe veszed Izráel fiai közül a számba veendőket, adjon mindenki váltságdíjat magáért az ÚRnak, amikor számba veszik, hogy ne érje őket csapás a számba vétel miatt.

Mindazok, akik átesnek a számba vételen, adjanak egy fél sekelt a szent sekel szerint, amelyben húsz géra egy sekel. Fél sekel legyen az ÚRnak szóló felajánlás.

Mindenki adja meg az ÚRnak szóló felajánlást, aki átesett a számba vételen húszévestől fölfelé.

A gazdag ne adjon többet, és a nincstelen se adjon kevesebbet fél sekelnél, amikor megadjátok az ÚRnak szóló felajánlást váltságdíjul magatokért.

Amikor átveszed a váltságdíjat Izráel fiaitól, add oda azt a kijelentés sátrának a szolgálatára, hogy mint értetek adott váltságdíj emlékeztesse az URat Izráel fiaira.

Nem tartottak valódi népszámlálást, mert ezt megtiltotta nekik Isten, de évente egyszer a 20 évesnél idősebb emberek fél sekelt adtak, aztán megszámlálták a pénzt, és így tudták meg, hogy hány ember van összesen.

Azután így beszélt az ÚR Mózeshez:

Készíttess egy mosakodásra való rézmedencét, amelynek állványa is rézből legyen! Helyezd azt a kijelentés sátra és az oltár közé, és töltsd meg vízzel, hogy abban mossák meg kezüket és lábukat Áron és fiai.

Tehát, ahogy a bekerített részhez értek, ott volt ez a rézmedence, amiben kezet és lábat mostak, utána a réz oltár és utána következett maga a sátor.

Mosakodjanak meg a vízben, mielőtt bemennek a kijelentés sátrába, hogy ne haljanak meg, ha az oltárhoz járulnak, és szent szolgálatot végeznek, vagy tűzáldozatot mutatnak be az ÚRnak.

Ismét egy hatalmas kockázat számukra: ha elfelejtene megmosakodni mielőtt bemennek, akkor meghalnak. Lehet, hogy Áron fiai is ezért haltak meg, mert amikor meglátták Isten tüzét, annyira izgalomba jöttek, hogy befutottak anélkül, hogy megmosakodtak volna, és ezért elpusztultak. Az is lehet, hogy bort ittak, és ez stimulálta őket még jobban, mert miután meghaltak, Isten azt mondta Mózesnek, hogy mondja meg Áronnak, hogy sem ő, sem fiai nem ihatnak bort, amikor az Istennek áldozatot mutatnak be, mert különben meghalnak.

Mossák meg a kezüket és lábukat, hogy ne haljanak meg. Örök rendelkezés lesz ez nekik, neki és utódainak nemzedékről nemzedékre.

Majd így beszélt Mózeshez az ÚR:

Végy finom balzsamot és folyékony mirhát ötszáz pénzért, balzsamos fahéjat feleannyiért, azaz kétszázötven pénzért, balzsamos nádat is kétszázötven pénzért.

Végy kassziát is ötszáz pénzért a szent sekel szerint, és egy hin olivaolajat.

Készíts belőle felkenésre való szent olajat, vagyis fűszerezett olajkeveréket, ahogyan a kenetkeverő elkészíti. Ilyen legyen a fölkenésre való szent olaj.

Kend meg ezzel a kijelentés sátrát és a bizonyság ládáját,

az asztalt és egész fölszerelését, a lámpatartót és fölszerelését, az illatáldozati oltárt,

az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a medencét és állványát.

Így szenteld fel azokat, hogy igen szentek legyenek. Csak az érintheti, aki fel van szentelve.

Kend fel Áront és fiait is. Szenteld fel őket, hogy papjaim legyenek.

Izráel fiaihoz pedig így beszélj: Felkenésre való szent olajom lesz ez nemzedékről nemzedékre.

Más embernek a testére nem szabad azt önteni, és ilyen összetételben más hasonlót ne készítsetek. Szent az, szentnek tartsátok!

Ki kell irtani népe közül azt, aki hasonló kenetet készít, vagy illetéktelent ken meg vele.

Amikor először olvastam a Bibliát és eljutottam ide, és gondoltam, hogy nagyon érdekes lenne összeállítani ezt a fűszeres keveréket. Majd eljutottam a 32-ik versig és eldöntöttem, hogy nem fogom megcsinálni.

Azután ezt mondta Mózesnek az ÚR: Végy fűszereket, azaz illatos gyantát és szagos borostyánt, erős illatú mézgát, fűszereket és tiszta tömjént egyenlő mértékben.

Készíts belőle fűszerezett illatáldozatot, ahogyan a kenetkeverő készíti: sózva, tisztán és szentül.

Morzsold szét egy részét, és tedd a bizonyság elé a kijelentés sátrában, ahol megjelenek neked. Igen szentnek tartsátok ezt!

De ha magatoknak készítenek illatszert, ne ebben az összetételben készítsétek; tartsátok ezt az ÚRnak szentelt illatszernek!

Mindenkit ki kell irtani népe közül, aki ilyet készít, hogy azzal illatosítsa magát.

Ezt az illatszert tehát kizárólag csak az Úrnak szabadott készíteni.

Azután így beszélt Mózeshez az ÚR:

Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzséből.

Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra,

hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására,

foglalatra való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére.

Az Úr felkente Becalélt, és különböző tálumokat és képességeket adott neki. Lenyűgöző látni olyan embereket, akiknek Isten születésüktől fogva kimagasló

tehetséget adott. Vannak, akik természettől fogva kitűnő zenei képességekkel vannak megáldva, és bármilyen komolyan kezd valaki más zenét tanulni, akkor sem fogja őket utolérni tehetségükben.

Ugyanúgy egyesek nagyon könnyen tanulnak nyelveket. A King James bibliafordítás a legjobb angol fordítás. A bibliatudósok körében nagy a nyomás, hogy háttérbe szorítsák ezt a fordítást, de nagy tévedésben vannak azok, akik a másik irányzat, a Westcot és Hort által lefordított Bibliákra alapoznak. Ők hozták létre azt a szöveget, amelyek alapján minden újabb kori angol fordítás készült. Ők arra alapoztak, hogy a legősibb kézirat lenne a legjobb alap a fordításra, de ez hibás elképzelés. Ez a Sátán összeesküvése arra, hogy Isten igaz igéjétől távoltartson minket. Igaz, hogy a King James nagyon nehezen olvasható, de a Textus Receptus alapján kiadták a New King James-et, amely sokkal könnyebben érthető.

A Textus Receptus áll a legközelebb az eredeti szöveghez, és szerintem a Westcot és Hort fordítás a Sátán kísérlete arra, hogy Jézus Krisztus isteni voltát megkérdőjelezze. Az alexandriai kéziratokban szándékosan változtatták meg az eredeti szöveget, hogy elferdítsék Jézus Krisztus valódi voltát, és ebből eredt aztán a Sinai Kódex, a Vatikáni Kódex és a Vulgata is.

A valódi eredeti fordítások az aniókiai egyházból eredtek, mert ők az Írás tisztaságának megőrzését tűzték ki célul. Az elferdített szövegben 1128 olyan eltérés van, amelyek Krisztus istensége elleni lázadásnak számítanak. Egyáltalán nem tudom értékelni és tisztelni Westcot és Hort munkásságát, mert eleve abból indultak ki, hogy a King Jamesbe fektetett munka gyenge.

Egy példa: a King James egyik fordítója már öt éves korában írt és olvasott héberül. Később 45 különböző nyelven tudott beszélgetni. Született táltum. Vannak akik nyelvésznek, mások matematikusnak, művésznek születnek. Ezek az emberrel született tehetségek az Isten ajándékai. Az emberen múlik az, hogy mit tesz velük, és az a tragédia, amikor egy Istentől kapott tehetségét az ember saját nyereszkesedésre fordítja. Bármit is adott Isten számunkra, azért adta, hogy az Ő dicsőségére használjuk azt.

A nyelvtanulás a világ legnehezebb dolga volt számomra. Én küszködtem vele, de egyeseknek ez nagyon könnyen megy, mert született tehetségek. Sokáig kerestem, hogy milyen tehetséggel ajándékozott meg Isten engem, és remélem, hogy hamarosan meg is találom. Túl egyszerű és normális vagyok. De nagyon szeretek Isten által megajándékozott embereket látni. Szeretem nézni, ahogy egy igazán tehetséges művész rajzol, vagy ahogy egy tehetséges asztalos dolgozik.

Isten azt mondta, hogy felkenem Becálélt mindenféle képességgel különleges munkára. Nagyon jó látni, hogy mennyi tehetséges ember van Krisztus testében,

hisz itt nálunk a gyülekezetben is megtalálható minden elképzelhető tehetség. Valószínű, hogy semmi sincs, amit ne tudnánk megcsinálni, ha összefogunk.

A gyülekezet koncepciója bámulatos, hiszen ha minden erőforrásunkat összerakjuk, akkor hihetetlenül sok mindent meg tudunk tenni Istenért. Isten pontosan azt akarja, hogy mindnyájan hozzátegyük a saját tehetségünket, mert a test sok darabból áll, és nem minden darab csinálhatja ugyanazt a dolgot. A lábunk nem tudja megtenni azt, amire a kezünk terveztetett, a kezünk pedig nem tudja azt tenni, amit a lábunk, de mindegyikük működése alapvető a test működéséhez.

Krisztus testében Isten mindenkit egy kifejezett céllal és tervvel von be, hogy betöltsék azt a helyet, amelyet Ő jelölt ki számukra. Adjátok vissza Istennek a tehetségeket, mert mindig Istennek szolgálva fog kiteljesedni minden ember tehetsége, amikor Isten Lelke keni fel az embert az Ő munkájának végzésére. Minden, ami ennél kevesebb, nem fog tökéletesen betölteni, csak az, ha Istennek megengeditek, hogy felkenjen, és használja a tehetségeiteket az Ő dicsőségére.

Én most melléje állítom Oholiábot, Ahíszámák fiát a Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked:

a kijelentés sátrát, a bizonyosság ládáját, a rá való födelet és a sátor egész fölszerelését,

az asztalt és fölszerelését, a színarany lámpatartót és annak egész fölszerelését, az illatáldozati oltárt,

az égőáldozati oltárt és egész fölszerelését, a medencét és állványát,

meg a díszes ruhákat, Áron főpap szent ruháit és fiainak a papi ruháit,

végül a fölkenésre való olajat és az áldozati fűszerfélét a szentély számára.

Mindent úgy készítsenek, ahogyan megparancsoltam neked.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek:

Így beszélj Izráel fiaival: Tartsátok meg szombatjaimat, mert jel ez köztem és köztetek nemzedékről nemzedékre. Így tudjátok meg, hogy én, az ÚR vagyok a megszentelőtök.

Tartsátok meg a szombatot, tartsátok szentnek! Meg kell hálnia annak, aki megszentelteleníti. Ki kell irtani népe közül azt az embert, aki valamilyen munkát végez azon.

Hat napon át végezzék munkájukat, de a hetedik nap a teljes nyugalom napja, szent az az ÚR előtt. Meg kell hálnia annak, aki valamilyen munkát végez a szombat napján.

Tartsák meg Izráel fiai a szombatot, tegyék a nyugalom napjává nemzedékről nemzedékre örök szövetségül.

Örök jel ez köztem és Izráel fiai között. Mert hat nap alatt alkotta meg az ÚR az eget és a földet, a hetedik napon pedig megnyugodott és megpihent.

Amikor befejezte Isten Mózesrel való beszédét a Sínai-hegyen, átadta neki a bizonyosság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat.

A szombat napja Isten és Izrael között kötött örök szövetség. A szombat törvényét Isten nem a pogányoknak adta, és a Bibliában sehol sem ír arról, hogy bárhol egy pogánynak meg kellett volna tartani a szombatot, kivéve, ha Izraelbe települt. A pogány gyülekezetet tehát a Biblia szerint sohasem kell a szombat törvénye alá helyezni.

A korai egyházban, amikor megkísérelték a pogány gyülekezeteket a törvény alá kényszeríteni, akkor a jeruzsálemi tanács eldöntötte, hogy nem szabad a pogányokat a törvény alá helyezni, amelyet Péter a megkötözöttség igájának nevezett, és amelyet sem ők, sem atyáik sem tudtak megtartani. Az antiókiái gyülekezetnek tehát ezt írták Jeruzsálemből: „Őrizzétek meg magatokat a paráznaságtól, a megfulladt állatoktól, és ha ezeket betartjátok, minden rendben lesz. Isten áldjon titeket.” Egyetlen szó sem volt a szombat megtartásáról.

Pál apostol a Római levél 14.-ik fejezetében ezt írja:

Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében.

A Kolossében pedig azt írta:

Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold vagy szombat miatt.

Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.

Mit jelképezett a zsidó szombat? Hogy Isten azt akarta, hogy a népe megnyugodjon Őbenne. De ők sohasem nyugodtak meg Őbenne, még akkor sem, ha szombaton nem tettek semmit. Krisztus a szombat beteljesítője, hisz Ő a mi nyugalunk. Mi, akik Krisztusban vagyunk, beléptünk az Ő nyugalmaiba. Nekünk tehát állandó szombatunk van. Befejeztem a munkálkodást, beléptem Jézus Krisztus befejezett munkájának gyümölcsébe, és Isten is megpihent Jézus Krisztus befejezett munkájában. Én is meg kell pihenjek ott, ahol Isten megpihen, és tudnom kell, hogy nincs semmiféle általam végzett munka, ami megválthatna engem.

Az egyetlen, ami megmenthet: Jézus Krisztus és az Ő áldozata az én bűneimért, és én megpihenek ebben az elvégzett munkában, mert a megváltásom már megtörtént. Így léptem be én a valódi szombat nyugalmaiba, amelyet a zsidók még nem fedeztek fel, annak ellenére, hogy meggyújtják a gyertyáikat, elmondják az imáikat, és ágyban maradnak szombaton.

Milyen nagyszerű dolog ismerni Isten valódi nyugalmaát, igazi szombatját, Jézus Krisztust.

Amikor azt látta a nép, hogy Mózes késlekedik, és nem jön le a hegyről, összegyülekezett a nép Áron köré, és azt mondták neki: Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon, mert nem tudjuk, hogy mi történt azzal a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból.

Áron ezt mondta nekik: Szedjétek ki az aranyfüggőket feleségeitek, fiaitok és leányaitok füléből, és hozzátok ide hozzám!

És kiszedte az egész nép az aranyfüggőket a füléből, és odavitte Áronhoz.

Ő átvette tőlük, vésővel mintát készített, és borjúsobrot öntött.

Ne feledjük, hogy Áron a főpap. És ez egy hatalmas figyelmeztetés is lehet számunkra, hogy akik a szolgálatban vannak, nem biztos, hogy teljesen őszintén cselekszenek.

Ekkor azt mondták: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről.

Milyen hamar felejtenek az emberek! A szívem egyik legnagyobb fájdalma, hogy egyes emberek elindulnak mindenféle új és értelmetlen tanítás felé. Csak azt kívánom, hogy az igaz tanítások legalább olyan gyorsan terjedjenek, mint a hamisak. De úgy tűnik, hogy a hamis tanításoknak szárnyaik vannak. Ezek közül az egyik a jólét kultusza, amely szerint Isten azt akarja, hogy az Ő gyermekei mind jólétben és egészségben éljenek. Ha viszont nem vagy gazdag és egészséges, akkor valami baj van az Istennel való kapcsolatoddal. Ez egy igen kegyetlen és elferdített tanítás, és milyen gyorsan terjed!

Pál azt írta a galatáknak:

Ó, esztelen galaták, ki ígézett meg titeket hogy ne engedelmessédjétek az igazságnak, akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg!

Csak azt szeretném megtudni tőletek: a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelket, vagy az ige meghallásából származó hit alapján?

Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni?

Ó, ti esztelen izraeliták, hogy tudtatok ilyen hamar elfordulni az igazságtól? Isten azért von közel magához, hogy az Élő Igaz Istent imádjátok és ti pedig egy kis aranybálvány előtt borultok le, és elhiszitek, hogy ez a ti istenetek, aki kihozott Egyiptomból!

Ezt látva Áron, oltárt épített elé, majd kihirdette Áron, hogy holnap az ÚR ünnepe lesz.

Másnap tehát korán fölkeltek, égőáldozatokat áldoztak, és békeáldozatokat mutattak be. Azután leült a nép enni és inni, majd mulatozni kezdtek.

Ekkor így szólt az ÚR Mózeshez: Indulj, menj le, mert elromlott a néped, amelyet kihoztál Egyiptomból.

Isten már nem is a saját népeként említi őket.

Hamar letértek arról az útról, amelyet megparancsoltam nekik. Borjúsobrot készítettek maguknak, az előtt borulnak le, annak áldoznak, és ezt mondják: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről.

Még ezt is mondta az ÚR Mózesnek: Látom, hogy ez a nép kemény nyakú nép. És most hagyd, hogy fellángoljon ellenük haragom és végezzek velük! De téged nagy néppé teszek.

Elpusztítom őket, és téged teszek nagy néppé, Mózes, mondja az ÚR. Kezdjük előlről az egészet.

Mózes azonban esedezett Istenéhez, az ÚRhoz, és ezt mondta: Miért gerjedsz haragra, URam, néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál ki Egyiptomból?

Az előbb az Úr Mózes népének nevezte őket, Mózes viszont cserében most az Úr népének nevezi őket. Ekkor senkinek sem kellett ez a nép: sem Istennek, sem Mózesnek.

Ne mondassák az egyiptomiak: Vesztükre vitte ki őket az Isten, megölte őket a hegyek között, és eltörölte őket a föld színéről. Múlják el izzó haragod, szánd meg népedet, és ne hozz rá bajt!

Emlékezz szolgálóidra, Ábrahámra, Izsákra és Izráelre, akiknek önmagadra esküdtél, és ezt ígérted: Úgy megsokasítom utódaitokat, amennyi az égen a csillag, és örökké birtokukban lesz az az egész föld, amelyről azt mondtam, hogy utódaitoknak adom.

Az ÚR szájalomra indult, és nem hozta rá népére azt a bajt, amit mondott.

Szembekerültünk egy problémával. A 4Mózes 23:19 ezt olvashatjuk:
Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?
Akkor hát mit jelent az, hogy az Úr szájalomra indult, és meggondolta magát.

Ha elolvassuk ezt az ígérést az egyértelműen látszik, hogy Isten haragszik, kész, hogy elpusztítsa az izraelieket, és Mózes értelmes gondolatmenet alapján meggyőzi Istent, hogy ne tegyen ilyet, mert akkor az egyiptomiak ki fogják ezt használni arra, hogy Isten ellen beszéljenek. De ne felejtsük el, hogy mindezt Mózes írta le.

A probléma abból ered, hogy Isten cselekedeteit emberi szavakkal kellett leírni. De egy végtelen Isten tetteit nem lehet megfelelően jellemezni emberi nyelvezettel. Csak emiatt használjuk azt a kifejezést, hogy Isten megváltoztatta a cselekedeteit, a valóságban azonban Istennek nincs szüksége arra, hogy megbánja, amit tenni akar. Ezt csak az emberi korlátaink miatt kell így kifejezzük.

Mózes a népért esedezik ugyan, de ki helyezte ezt Mózes szívére? Ez Isten munkájának eredménye Mózesben. Mózes imájának ihlete magától Istentől jött, mert minden igaz imádság Istennel kezdődik.

Isten mindent előre tudott. Tudta, hogy Izrael gyermekei elrontják a dolgokat, előre tudta, hogy ezt az aranyborjút fogják imádni. Ezért ültette Mózes szívébe, hogy könyörögjön Izrael népéért.

Ha Isten valóban úgy döntött volna, hogy elpusztítja őket, akkor azt meg is tette volna, és semmi és senki meg nem tudta volna Őt állítani. Az a tény, hogy nem pusztultak el azt jelenti, hogy Isten a kezdetektől fogva sem szándékozott elpusztítani őket. Ezért Mózes Isten haragját írta le a néppel szemben és a megérdemelt igazságszolgáltatást, amely közeledett hozzájuk, de végül ez az igazságszolgáltatás nem következik be, és ezért emberi nyelven kellett leírja, hogy az emberek miért élhették túl ezt a hatalmas szentségtörést.

Képtelenség leírni emberi nyelven Isten cselekedeteit, hisz csak a cselekedetek következményeiből következtethetünk azokra. Amikor Pál apostol visszajött a mennyből azt mondta, hogy bűncselekmény lenne, ha megpróbálná leírni emberi nyelven azt, amit látott és hallott. Meg sem próbálta megtenni, mert az ember nem érti azt a nyelvezetet, nincsenek olyan szavak, amelyek megfelelően le tudnák írni azt a gyönyörű dicsőséget, amely ott a mennyben van.

Azután megfordult Mózes, és lement a hegyről, kezében a bizonyság két táblájával. A táblák mindkét oldalukon tele voltak írva; erről is, arról is tele voltak írva.

A táblákat Isten készítette, az írás is Isten írása volt a táblákra vésve.

Amikor Józsué meghallotta a nép hangos kiáltozását, így szólt Mózeshez: Harci láрма ez a táborban!

De ő így felelt: Nem diadalének hangja ez, nem is legyőzöttek gyászénekének hangja, dalolás hangját hallom én!

Amikor odaért a táborhoz, és meglátta a borjút meg a táncot, haragra lobbant Mózes, ledobta kezéből a táblákat, és összetörte a hegy lábánál.

Majd fogta a borjút, amelyet készítettetek, elégette, porrá zúzta, vízbe szórta, és megitta azt Izrael fiaival.

Majd ezt mondta Mózes Áronnak: Mit tett veled ez a nép, hogy ilyen nagy vétekbe vitted őket?!

Áron így felelt: Ne lobbanjon haragra az én uram! Magad is tudod, hogy milyen gonosz ez a nép.

Ezt mondták nekem: Készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon, mert nem tudjuk, mi történt azzal a Mózessel, aki fölhozott bennünket Egyiptom országából.

Ezt mondtam nekik: Kinek van aranya? Ők pedig leszedték magukról, és ideadták nekem. Én meg tűzbe dobtam, és ez a borjú lett belőle.

Amikor látta Mózes, hogy a nép elvadult, mert Áron hagyta őket elvadulni ellenségeik csúfjára,

odaállt Mózes a tábor kapujába, és azt mondta: Jöjjön hozzám, aki az ÚRÉ! Lévi fiai mind hozzágyültek.

Ő pedig ezt mondta nekik: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Kössetek mindnyájan kardot az oldalatokra, járjátok be a táborot keresztül-kasul egyik kaputól a másikig, és gyilkoljatok le testvért, barátot és rokont!

Lévi fiai Mózes parancsa szerint cselekedtek, és elesett azon a napon a népből mintegy háromezer ember.

Utána azt mondta Mózes: Most avattátok fel magatokat az ÚRnak, mivel fiatokat és testvéreteket sem kíméltétek. Áldás száll ma rátok.

Másnap így szólt Mózes a néphez: Igen nagy vétket követtetek el. Ezért fölmegek az ÚRhoz, talán engesztelést tudok szerezni vétketekért.

Visszatért tehát Mózes az ÚRhoz, és ezt mondta: Ó, jaj! Igen nagy vétket követett el ez a nép, mert aranyból csinált istent magának.

Itt közbenjáróként láthatjuk Mózeset, aki közbenjáró imádsággal fordul Isten felé. Ez az imádság arról szól, hogy nem magammal és a saját szükségleteimmel törődök, hanem a bűnös világot állítom Isten elé, hogy Ő dolgozzon abban.

Az imádságnak három formája létezik: Az első a dicsőítés, az imádat, amely elismeri, hogy Isten az Aki. Ez egy állandó dolog, amely minden nap folyamatosan része a szívemnek. Ez az én Isten tudatom, amely egybeötvöződik az Ő dicséretével és imádatával mindazért a sok jóért, sok áldásért, sok irgalomért és szeretetért, amit ad nekem. Mindazért, amit Ő számomra jelent: a világ szépségéért és az Ő jelenlétének szépségéért az életemben.

A második imafajta a kérés, amelynek során a saját szükségleteimet, kéréseimet mondom el Istennek: erőre, vezetésre, segítségre és bölcsességre van szükségem, és még sok minden másra, és azért fordulok Istenhez, hogy Ő töltsen be a szükségleteimet.

Végül pedig a közbenjáró imádság a rajtam kívülállók szükségleteit viszi Isten elé: a közösség, a nép, a világ szükségleteit. Egyetlen imádság sem teljes addig, amíg a közbenjárás területére nem ér, és nagyon nagy szükségünk van igazi közbenjárókra. A világon a legtöbb dolgot közbenjáró imádsággal lehet elérni, mert ez a színtalpak mögötti erő.

Nagyon hálás vagyok Istennek azért a 130 emberért, akik itt a gyülekezetben minden éjszaka közbenjáró imádsággal fordulnak Isten felé. Isten áldja meg ezeket az embereket, akik olyan hatalmas erőt képviselnek ebben a közösségben. Nem csoda, hogy Isten olyan hatalmas módon dolgozik közöttünk.

Mózes közbenjáró imádságának első pontja az emberek bűneinek megvallása. Ez nagyon fontos, mert bűnvallás nélkül nem létezhet megbocsátás. Ha nem vallod meg bűneidet Istennek, akkor Ő nem tudja azokat megbocsátani. Ha megpróbálsz rejtegetni, elfedni nincs megbocsátás számodra.

Gyakran megpróbáljuk szépíteni a bűneinket, hogy ne látszanak olyan csúnyának, amilyenek valójában, de egész addig, amíg ködösítünk Isten előtt,

nem fogunk elérni semmit. Csak akkor nyitod meg az ajtót Isten munkálkodása előtt, ha őszintén megvallasz mindent előtte. Ekkor valóban meg tud Ő bocsátani, és ha megvallod a bűneidet, „akkor Ő hűséges és igaz, hogy megbocsássa azokat, és megtisztítson minden vétkedtől.”

Mégis, bocsásd meg vétküket!

Itt egy hosszú szünet következett, nem jött hang a mennyből, nem érkezett meg az irgalom vagy a kegyelem hangja. Mózes várt és várt, és úgy tűnt, hogy a csend Isten elutasító válaszát jelenti.

Ezután a nagyon hosszú idő után Mózes így szólt:

Mert ha nem, akkor törölj ki engem könyvedből, amelyet írtál!

Jézus azt mondja a szárdiszi gyülekezetnek, hogy:

Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből.

Mózes azt kéri, hogy töröljék ki az ő nevét a könyvből, az Élet Könyvéből akkor, ha Isten nem bocsátja meg a nép vétkeit. Ez mutatja meg számunkra a szeretetnek egy olyan mélységét, amelyet nagyon kevesek értenek meg. Mózes képes volt azt kérni, hogy kitöröljék a nevét, ha Isten nem bocsátja meg az ő bűneiket.

Mózes hajlandó volt a bűnös emberek mellé állni, kiállni mellettük. De honnan eredt ez a szeretet? Ez nem volt természettől fogva Mózesben. Amikor Isten az égő csipkebokorból azt mondta Mózesnek, hogy menjen és vezesse ki a népet Egyiptomból, akkor Mózes nem akart menni, mert meg volt elégedve azzal, amit akkor csinált. Kifogásokat talált arra, hogy miért nem tud elmenni, de Isten minden kifogására megfelelt. Végül Mózes azt mondta: „Istenem, kérlek, küldj valaki mást, mert én nem akarok menni.”

Látható, hogy Mózes nem nagyon óhajtotta ezt a munkát, de Isten a szívébe helyezte azt az együttérző szeretetet, amit később a nép iránt érzett. Nagyon helytelen dolog, ha együttérzést akarunk kicsikarni az emberektől, mert az együttérzés Istentől kell kiinduljon. Nem mondhatod csak egyszerűen, hogy mostantól fogva mindenkit fogok szeretni. Ez nem megy, több lesz a gyűlölet a szívedben, mint előtte. Az együttérzés Isten munkája. Ne dicsérjétek ezért Mózeset, hanem dicsőítsétek Istent, aki mindezt az ő szívére helyezte.

Pál is azt mondta, hogy *Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett;*

Számomra ez nagyon nehéz, és nem mondhatom, hogy ilyen nagy az együttérzésem az emberekkel szemben. Imádkozom, hogy Isten adjon még több együttérző szeretetet a szívembe. Az a hozzáállásom, hogy „Hé, ember, ha te eszetlen akarsz lenni, ám legyen, ez a te dolgod. Tudom, hogy nem tudlak megváltoztatni, megmenteni, és ha te eldöntötted, akkor mit tudok én tenni?”

De szeretnék együttérzőbb lenni, és azt gondolom, hogy az egyház egyik legnagyobb szüksége a mai világban az, hogy együttérzőbb legyen az elveszettek irányában. Nem ülhetünk csak karba tett kézzel és szemrebbenés és együttérzés nélkül csak egyszerűen végignézzük az elveszettek szörnyű életét, anélkül, hogy ne próbálnánk meg segíteni nekik, bizonyosságot tenni előttük. Istenem, adj nekem együttértő szívet az elveszett lelkekért. Oh, Istenem add meg nekünk az elveszett lelkek iránti együttérző szeretetedet, hogy mi magunk is közbenjárók legyünk, mert minden közbenjárás titka az elveszettek iránti hatalmas teherhordozás.

Mózes egy buta kéréssel állt Isten elé, hogy törölje ki Isten az ő nevét az élet könyvéből.

Az ÚR így felelt Mózesnek: Csak azt törölöm ki könyvemből, aki vétkezett ellenem.

Azért menj, vezesd a népet, ahová parancsoltam! Íme, az én angyalom megy előtted, és majd a számonkérés napján számon kérem vétküket.

Egyszer Isten hozzám is hasonlóképpen szólt, mint Mózeshez. Az anyukám a halálán volt. Bementem a szobájába, egy ideig néztem a szenvedéseit, és megpróbáltam megérteni, hogy miért, a szívem pedig Istenhez kiáltott. Ránéztem a drága kezére, és emlékeimben felidéztem mindazt a sok sütit, kalácsot és mindent, amit azok a kezek készítettek az én gyönyörűségemre. Az is eszembe jutott, amikor ezek a kezek végigsimították a forró, beteg homlokomat, emlékeztem arra a sok szolgálatra, amelyet azok a kezek végeztek számomra: a kimosott ruháim, a bevetett ágyak, a kivasalt ingek.

Ott ültem az ágy szélén, és sírtam ezért a gyönyörű lélekért, aki az egyik legrágább ember volt a világon, akit ismertem. Amikor láttam szenvedéseit, már nem bírtam elviselni a látványt, mert azt is tudtam, hogy sem éjjel sem nappal nem tud aludni a fájdalom miatt. Az ágy lábánál az arcomra borultam Isten előtt és azt mondtam: „Uram, én nem vagyok gyógyító, és nem is követelem, hogy meggyógyítsd őt, mert ő a tied, az ő élete a tied, de Istenem, nem bírom elviselni az ő szenvedéseinek látványát. Nem vagyok hős, de mégis, Uram, vedd el tőle azt a fájdalmat, és add nekem azt ma, és boldogan viselném azt egész nap, hogy megkönnyebbülhessen legalább egy napra.

Jézus mellém állt és azt mondta: „Chuck, ez buta kérés. Én már elhordoztam az ő fájdalmát, nem szükséges, hogy te megtegyed ezt.” Én pedig ezt mondtam: „Uram, bocsáss meg ezért a buta kérésért. Tudom, hogy elhordoztad a fájdalmát, köszönöm ezt neked.” Abban a pillanatban édesanyám felsóhajtott, és azt mondta: „Elmúlt a fájdalom.” Soha többé nem volt fájdalma. Hirtelen megláttam Isten hatalmát és Jézus Krisztus erejét a rák szörnyűsége helyett, és rádöbbentem, hogy miféle semmiség lehet néhány elkorcsosodott emberi sejt az Isten hatalmával és erejével szemben Jézus Krisztusban.

Mivel emberek vagyunk, néha olyan dolgokat mondunk Istennek, amelyre Isten csak azt mondja, hogy „Ugyan, már, Mózes. Azoknak a nevét fogom kitörölni, akik vétkeznek ellenem.” Mégis a kijelentés mögötti akarat bámulatra méltó. Csodálhatjuk azt a munkát, amelyet Isten képes végezni egy ember életében, megváltoztatva egy hideg, érdeklődés nélküli, önközpontú gondolkodást egy ilyen hatalmasan együttérző szívű emberré. Ez az együttérzés csak Istentől jöhet, és én csodálom, hogy Isten milyen hatalmas munkát tud elvégezni mindnyájunk életében, megváltoztatva minket egy érdektelen állapotból egy olyan állapotba, hogy a körülöttünk levő világ szükségletei miatt könyörgünk az Ő segítségéért.

Azért menj, vezesd a népet, ahová parancsoltam! Íme, az én angyalom megy előtted, és majd a számonkérés napján számon kérem vétkeket. De megverte az ÚR a népet, mert azt a borjút csináltatta, amelyet Áron készített el.

Krisztus a mi sátrunk, Ő az a hely, ahol mi Istennel találkozunk. Nem találkozhat senki Istennel csak Jézus Krisztusban. Az ezüst a megváltást jelképezi az Írásokban, az arany a mennyország, az istenség jelképe, míg a réz az ítéleté.

Isten legyen veletek, és növelje megértésedet az elveszettekért, és legyen az Ő kenete az életeken, hogy meghalljátok az Ő hangját, végezzétek az Ő munkáját, és járjatok az Ő útjain Jézus nevében.

2 MÓZES 33-34. FEJEZET

Azután így szólt Mózeshez az ÚR: Eredj, menj el innen a néppel együtt, amelyet fölhoztál Egyiptomból, arra a földre, amelyet esküvel ígértem meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, amikor azt mondtam, hogy az ő utódaiknak adom azt.

Az előző fejezetben Mózes és az Úr vitában álltak, mert mindketten a másik „nyakába akarták varrni” a népet, mindketten úgy beszéltek róla, mintha a másik népe volna.

Nem is csoda, mert az emberek megtagadták az engedelmisséget Isten törvényeinek, aranyborjút készítettek és azt imádták. Ez a vita ebben a fejezetben tovább tart.

Angyalt küldök előtted, és kiűzöm a kánaániakat, emóriakat, hettitákat, perizzieket, hivvieket és jebúsziaikat. Bemegy a tejjel és mézzel folyó földre, de én nem megyek veled

Gyakran az emberek ezt úgy értelmezik, hogy Isten nagyon keményen bánt itt Mózesrel és a néppel, de a valóság az, hogy ez Isten kegyelme volt. Ez ki is derül a következő szavakból:

mert kemény nyakú nép vagy, és elpusztítanálak az úton.

Isten itt azt mondja, hogy azért nem megy velük, mert az emberek annyira bűnösök, hogy Isten szentsége pusztítaná el őket emiatt.

Amikor meghallotta a nép ezt a kemény beszédet, gyászolni kezdett, és senki sem rakta magára ékszereit.

Mert az ÚR ezt mondta Mózesnek: Mondd meg Izráel fiainak, hogy mivel kemény nyakú nép, megsemmisíteném, ha csak egy pillanatig is köztük mennék. Azért rakják le magukról ékszereiket, és majd meglátom, hogy mit tegyek velük.

Ezért nem hordanak ékszert Izráel fiai a Hóreb-hegytől fogva.

Mózes pedig fogta a sátrat

Ez még nem az a Szent Sátor, amihez Isten az építési utasításokat adta, hanem ez egy találkozási sátor volt, ahol a Szent Sátor megépítése előtt találkoztak Istennel.

Mózes pedig fogta a sátrat, és a táboron kívül vonta fel, messze a tábortól, és a kijelentés sátrának nevezte el. És ki kellett mennie mindenkinek a kijelentés sátrához a táboron kívülre, ha az URat kereste.

Ezelőtt a sátor a tábor közepén állt, de most teljesen a táboron kívülre helyezték, és ez azt jelentette, hogy az emberek ki kellett menjenek a táborból ahhoz, hogy Istennel találkozhassanak. Ennek egy érdekes lelki párhuzama, hogy Jézust is Jeruzsálemen kívül feszítették meg, és az emberek el kell hagyják a judaizmust ahhoz, hogy Istennel találkozhassanak Krisztusban. Tovább már nem találkozhatnak Istennel a judaizmuson belül, csak azon kívül. Isten Izraellel kötött szövetsége semmissé vált, mert az emberek nem tudták megtartani ezt a szövetséget. Isten egy új szövetséget teremtett a judaizmus körén kívül, és a zsidóknak is el kell hagyni ezt a nemzeti alapon történő kapcsolatot, ahhoz, hogy a minden ember számára is rendelkezésre álló kapcsolatban részesülhessenek.

„Minden ember vétkezett és híjával van Isten dicsőségének” és mindenki Jézus Krisztuson keresztül kell megközelítse Istent. Ez tehát a „táboron kívül”, Izraelen kívül lehetséges.

Valahányszor kiment Mózes a sátorhoz, az egész nép fölkel, és mindenki odaáll sátra bejáratához, és nézte Mózeset, amint bement a sátorba.

Valahányszor bement Mózes a sátorba, felhőoszlop ereszkedett le, és megállt a sátor bejáratánál. Így beszélt Mózesrel az ÚR.

Amikor az egész nép látta, hogy ott áll a felhőoszlop a sátor bejáratánál, az egész nép fölkel, és mindenki leborult sátra bejáratánál.

Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesrel, ahogyan egyik ember beszél a másikkal. Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból.

Mózes felállította a találkozás sátrát a táboron kívül, és bement a sátorba. Amikor az emberek látták a felhőoszlopot, amely Isten jelenlétét jelképezte, akkor mindnyájan leborulva imádták Istent a saját sátruk előtt. Mózes ismét a népért járt közben Istennél.

Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesrel, később pedig a 18.-ik versben ezt olvashatjuk:

Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet!

Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.

Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.

Amikor tehát Mózes színről színre beszélt Istennel, akkor ez nem jelentette azt, hogy ő az arcát is látta volna. Ugyanakkor ez egy tökéletes párbeszéd volt az Úr és Mózes között.

Az Újszövetségben Jézus azt mondja, hogy „egyetlen ember sem látta Istent soha, de az egyszülött Fiú, aki az Atya keblén van, kijelentette Őt.”

Érdekes, hogy amikor az emberek víziót látnak Istenről, minden esetben akkora fényesség támad, mintha egy napot látnának, és emiatt semmiféle formára sem lehet következtetni, nem lehet ezt lerajzolni. Az egyetlen dolog amit láttak, Isten dicsőségének fényessége volt.

Mégis Mózes párbeszédet folytatott Istennel, és én irigy vagyok Mózesre, mert azt kívánom, hogy bárcsak Isten világosan, tisztán, érthetően kommunikált volna velem. Úgy gondolom, hogy én igen homályosan tudok vele kommunikálni, és gyakran nagyon nehezen értem meg az Ő szavát. Néha azt gondolom, hogy Isten szólt, pedig valójában nem így volt, mert csak én gondoltam a dolgokat. Honnan tudom? Mert az egész dolog olyan rosszul sikerült. Máskor pedig azt hiszem, hogy nem Ő szólt, de később kiderül, hogy mégis Ő volt, és akkor sajnálom, hogy nem követtem az utasítást, vagy nem osztottam meg ezt másokkal.

Nagyon gyakran csak az események vége után jövök rá, hogy Isten beszélt hozzám. Isten sohasem szólt hozzám úgy, hogy a fülemmel meghallhattam volna azt, de volt már olyan tapasztalatom, hogy az Úr úgy szólt hozzám, hogy biztosan tudtam, hogy ez Ő volt, és megkérdőjelezhetetlen volt ez a tudatomban. Mégis gyakoribb az, hogy nem vagyok benne biztos. Történnnek olyan furcsa dolgok, amelyeket nem tudok megmagyarázni, vannak bizonyos megérzéseim, amelyeknek nem tudom az eredetét.

Isten beszélt és beszél az emberekkel különböző időkben és alkalmakkor, és mindig nagyon izgalmas dolog megtapasztalni, hogy Isten velünk beszélget. „Az utolsó napokban az Ő drága Fián keresztül beszélt velünk.” A legtisztább megvilágosodást Isten Jézus Krisztuson keresztül hozhatja el mindannyiunk számára. Ezért nem hiszem, hogy ha Isten egy angyalon keresztül kezdene velem beszélgetni, akkor ez olyan sokat jelentene, mert már beszélt velem az Ő drága Fián keresztül.

Az Újszövetségben sehol sem olvashatjuk Jézus Krisztus feltámadása után, hogy az angyalok Isten kinyilatkoztatását közvetítették volna az emberek felé, mert ez a kinyilatkoztatás Jézus Krisztuson keresztül jött el. Az angyal eljött Pálhoz a hajóra, és felfedte előtte, hogy mi fog történni, de ennek nem volt új tanítási üzenete.

Mózes tehát közvetlenül beszélt Istennel, és ez páratlan dolog volt, mert senki más sem beszélt ilyen gyakorisággal Vele.

Majd ezt mondta Mózes az ÚRnak: Lásd, te azt mondom neked, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és megnyerted jóindulatomat.

„Ha ilyen közvetlen kapcsolatom van Veled, mondja Mózes, akkor nem akarok egy angyalt helyetted. Miért érjem be kevesebbrel, mint maga az Isten?”

Ha valóban megnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hadd tudjam meg tőled, hogy megnyertem jóindulatodat. Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped!

Mózes tudta, hogy Isten mire képes, de nem tudta, hogy mire képesek az angyalok. Mivel ismerte Isten jelenlétének erejét, Ő nem akart semmiféle helyettesítőt elfogadni.

Az ÚR így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?

Mózes azt mondta: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!

Bizonyára ez volt a lehető legbölcsebb dolog Mózes részéről, hogy addig maradt ott, azon a helyen, amíg Isten jelenléte nem ment velük. Nagyon ostoba vagy, ha bárhová Isten jelenléte nélkül kalandozol, csak úgy egymagadban. Mindenhol szükségünk van Isten jelenlétére, és „Uram, ha a te jelenléted nem jön velem, akkor ne küldj el innen engem.”

Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped megnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz? Ez különböztet meg engem és a te népedet minden más néptől a föld színén.

Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert megnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek.

Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet!

Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.

Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.

Mózes azt kívánta, hogy mutassa meg neki az Úr az Ő dicsőségét. Bárcsak ez volna a mi szívünk imádsága is! Bárcsak egy kis villanásnyit láthatnánk Isten dicsőségéből!

Annyira földhöz ragadtak vagyunk, annyira lekötnek minket az emberek dolgai, a kezünk munkája. Bárcsak az Ő dicsőségét láthatnánk meg egyszer!

Pál ízelítőt kapott Isten dicsőségéből, akárcsak János. Pálnak teljesen megváltozott az élete, és attól kezdve teljesen értelmetlennek látta a földi dolgokat. Hogyan lehet valaki boldog ebben a nyomorúságban, amikor Isten olyan dicsőséges helyet készített el számunkra. „Uram, engedd, hogy megpillantsam a Te dicsőségedet!”

Imádkozom mindnyájatokért, hogy Isten valahogy engedje meg, hogy meglássátok az Ő dicsőségét, amely megmutatná számotokra a földi dolgok ürességét, hogy többé sohasem tudjatok a régi megszokásokban élni, és boldogok lenni az anyagi dolgokkal. Bárcsak olyan hatalmas vágyat gerjesztene bennetek, hogy állandóan az Ő jelenlétére vágnátok. Istenem, mutasd meg a te dicsőségedet a te néped előtt! Vajon miért nem imádkozzák ezt gyakrabban az emberek?

Isten először azt ígérte, hogy először az Ő fensége fog elhaladni Mózes előtt és utána pedig kimondja előtte az ÚR nevét. Ezt a nevet nagyon nagy tisztelet övezte a zsidók között, annyira, hogy meg sem kísérelték kimondani. Isten neve kiejthetlenné vált, mert amikor az írástudók a szövegben Isten nevéhez értek, akkor nem írták le a magánhangzóit, csak a mássalhangzóit: YHVH. Ez így kiejthetetlen, és mi csak találgathatjuk, hogy ez YAHVEH, vagy YEHOVA.

Mielőtt az írástudók leírták volna a mássalhangzókat megfürödtek, tiszta ruhát vettek fel, megmosták a tollakat, friss tintába mártották, és akkor írták le a négy betűt. El tudjátok képzelni, hogy néhány vers leírása alkalmával mennyi fürdőt kellett vegyenek, mert sok helyen igen gyakori az ÚR nevének említése. Így tisztelték ők az ÚR nevét, és olyan szentnek tartották azt, hogy szerintük az soha egyetlen ember ajkáról sem hangozhatott el.

Amikor olvasták a szöveget, akkor az olvasók meg sem kísérelték kiejteni az ÚR nevét, hanem tisztelettel lehajtották fejüket, és azt suttogták: „a név”.

Valószínű, hogy Isten nevét övezte a legnagyobb tisztelet, mégis Isten azt mondta, hogy „az Igémet a nevem fölé magasztalom.”

Ha Isten ilyen nagyra tartja az Ő Igéjét, akkor én nem szeretnék játszodozni azzal, és nem is tudom megérteni azokat, akik ezt teszik az Isten Igéjével. Néha olvashatunk olyan bibliafordításokat, amelyek már-már a szentségtörés határát súrolják.

Azt mondják, hogy egyedül a főpap tudta, hogy hogyan kell kiejteni Isten nevét, és Ő is csak évente egyszer ejtette ki az engesztelés napján. Azon a napon a trombiták harsogtak és az emberek ujjongtak, mert jött a hír, hogy a kecske eltűnt a vadonban, és hatalmas örömnep volt. E nagy örömkialtások közepette a főpap pedig kiejtette a nevet, de olyan nagy volt a hangzavar és a kiabálás, hogy senki sem hallhatta azt, így nem is tudhatta senki sem, hogy hogyan kellett kiejteni.

*És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kösziklára!
És amikor elvonul dicsőségem, a köszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok.
Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.*

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és én fölírom a táblákra azokat az igéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél.

Légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sínai-hegyre, és állj ott elém a hegy csúcsán!

Ne jöjjön veled senki, ne is mutakozzék senki az egész hegyen, se juhok, se marhák ne legeljenek a hegy tövében.

Faragott tehát Mózes két kőtáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, korán reggel fölment a Sínai-hegyre az ÚR parancsa szerint, és kezében vitte a két kőtáblát.

Ekkor leszállt felhőben az ÚR, odaállt mellé, és kimondta az ÚR nevet.

Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!

Megtartja szeretetét ezerízíg, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait harmad- és negyedízíg.

Vannak, akik azt mondják, hogy van egy Ószövetségi Isten és egy Újszövetségi Isten. Szerintük az Ószövetségi Isten a harag és az ítélet Istene, és ők csak az Újszövetség Isteneét szeretik, mert Ő megbocsátó, kegyelmes és kedves.

De az Ószövetségben is ugyanaz Isten jelleme: kegyelmes, irgalmas, hosszútűrő, szeretete és hűsége nagy, amint itt is olvashattuk.

Az emberek azt gondolják, hogy az Újszövetség Istene csak szerető és megbocsátó, Aki eltörli a halálbüntetést. De el kellene olvassák a Jelenések

könyvét, amiből kiderül, hogy Ő ugyanúgy az ítélet és a harag Istene is. Az Ő kegyelme és hűsége Jézus Krisztusban nyilvánult meg, de akik visszautasítják ezt, azok számára a Zsidók levele ezt írja:

az ítéletnek valami félelmes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.

Ha valaki elveti Mózes törvényét, az két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal.

Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vért, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?

Mert ismerjük azt, aki így szólt: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” És ismét: „Az Úr megítéli az ő népét.”

Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.

Ez nem Ézsaiás próféta mennydörgése volt, hanem a Zsidó levél írója jelentette ki azt, hogy Isten ítélettel fog lesújtani azokra, akik visszautasítják az Ő kegyelmét és irgalmát Jézus Krisztusban.

Látható, hogy az Ószövetségben is megnyilvánul a kegyelem és a szeretet Istene, és az Újszövetségben is olvashatunk az ítélet és a harag Isteneről. A két Isten egy és ugyanaz, nem különbözik egymástól, csak az emberek értelmezik különbözően.

nem hagyja egészen büntetés nélkül

Isten nem mondja csak egyszerűen azt egy bűnösnek, hogy „rendben, megbocsátok.” Jézus azt mondta újból és újból, hogy „ha nem tértek meg, akkor el fogtok veszni.” Az embereknek nem tetszik, hogy Isten

megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat és a fiak fiait harmad- és negyedízig.

A Tízparancsolatból világosabban kiderül, hogy ez azokra vonatkozik, akik megmaradnak azokban a bűnökben.

Szomorú, hogy a szülők bűne a gyerekeket érinti. Ezt újból és újból láthatjuk. Tragikus, hogy a válás legnagyobb áldozatai a gyerekek. Gyakran már egy egyszerű megfigyelésből meg lehet állapítani, hogy melyik gyerek szülei váltak el. A gyerekek lesznek az áldozatok, mert a szülők nem tudják megpuhítani szívüket Isten és egymás előtt, és emiatt elromlik a házasságuk.

A válás nagyon könnyű a mai világban, és a külső nyomások pedig nagyon nagyok. A szeretet olyan dologgá vált, aminek semmi köze a valósághoz. Belefáradtam az ilyen szövegek hallgatásába, hogy „már nem szeretem őt.” A szívük keménysége és az akarat hiánya ez, és a gyerekek szenvednek a szülők vétkei miatt.

Vannak még rosszabb esetek is, például, amikor az anyák drog vagy egyéb függőségben élnek, és a gyerekek rendellenességgel születnek emiatt.

Másrészt, vannak olyan felnőttek, akiknek nagy nehézségeik vannak, mert az ő szüleik rontottak el valamit. Vannak olyan lányok, akik nagyon nehéz időket élnek, mert az eszetlen apjuk szexuálisan molesztálta őket kiskorukban.

A Biblia beszél arról, hogy az utolsó napokban az emberek természetellenes kapcsolatokat létesítenek. Ha egy apa ilyen dolgokat művel a lányával az nagyon-nagyon beteges dolog, hiszen a lányát pszichológiailag tönkretesz. Istennek hála, hogy Jézus Krisztus vére az egyedüli, amely kitisztíthatja azt a szemetet, amely az emberek fejében felhalmozódik a szüleik vétkei miatt. Ha nem létezne Jézus Krisztus evangéliumának ereje, akkor a világ sokkal nagyobb nyomorúságban volna, mert az emberek ilyen szörnyen eszetlen dolgokat művelnek, és tönkreteszik a saját gyerekeiket.

Milyen nagyszerű, hogy *ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*

Egy teljesen új, szépséges krisztusi életbe léphet, és Ő el tudja törölni a gyermekkori pszichikai sérüléseket. Sok fiatal emlékezni sem tud gyermekora néhány évére, mert az agyuk kizárta azokat a gondolatokat a szülőkkel való értelmetlen kapcsolat miatt. Az agyuk egy falat épített a sötét időszakok köré, és ezért még gondolni sem tudnak azokra a szörnyűségekre, amelyek akkor megtörténtek.

Tragikus és igaz tehát, hogy a szülők vétkeinek ártatlan áldozatai a gyerekek lesznek, de Istennek hála, mindig van kiút Jézus Krisztus vérén keresztül, amely megtisztít. Ha viszont ez nincs ott, akkor a bűnök generációról generációra öröklődnek.

Láthatjuk a körülöttünk levő társadalom leromlott állapotát, amelynek hihetetlen nagy szüksége van Jézus Krisztus evangéliumára, hogy kimentse az embereket ebből a szörnyű állapotból.

Mennyire hálás vagyok Istennek, hogy istenfélő családban nőttem fel, és hogy a szüleim elkötelezett keresztények voltak. Az Isten által adott áldások közül az egyik legnagyobbnak tartom ezt, főleg, hogy egyre több olyan emberrel találkozom, akiknek még esélye sem volt, hogy megtapasztalják, hogy milyen egy szeretettel teli otthonban lakni.

Mózes sietve letérdelt a földre, leborult, és ezt mondta: Ó, Uram, ha megnyertem jóindulatodat, járj közöttünk Uram! Mert bár kemény nyakú nép ez, bocsásd meg mégis bűnünket és vétkeinket, és tégy tulajdonoddá bennünket!

Mózes arra kéri Istent, hogy fogadja ezt a nyakas népet tulajdonává. Pál apostol is imádkozott az efezusiakért, hogy megismerjék az Ő gazdagságának nagyságát a szentekben, amely alatt azt érti, hogy „bárcsak tudnátok, hogy Isten milyen nagyra értékeli benneteket.” Mózes is azt kéri, hogy „Istenem tedd ezeket az embereket értékessé, tulajdonoddá.”

Bárcsak tudnátok, hogy Isten milyen hatalmas értéket tulajdonít nektek. Annyira nagy az értéketek, hogy a saját Fiát küldte el, hogy meghaljon a ti bűneitekért, hogy így fogadhasson titeket saját tulajdonává! Számomra is érthetetlen ez a dolog, ne kérjétek, hogy megmagyarázzam, hogy miért tette ezt. Csak azt tehetem, amit a régi zsidók, amikor Isten nevéhez értek; meghajtom a fejemet előtte, és dicsőítem Őt azért, hogy Ő annyira szeret engem, és akkor értéket tulajdonít nekem, hogy az Ő Fiát adta a megváltásomért. Köszönöm és hálát adok Istennek mindezekért!

*Az ÚR pedig azt mondta: Én most szövetséget kötök. Olyan csodákat teszek egész néped előtt, amilyenek nem történtek sehol a földön és egy nép között sem. Meglátja majd az ÚR cselekedeteit az egész nép, amely között vagy, mert félelmetes dolgokat fogok cselekedni veled.
Őrizd meg, amit most parancsolok neked!*

Isten azt mondja, hogy tartsd is meg, ne csak nézd és hallgasd, amit parancsolok.

Kiűzöm előled az emóriákat, kánaániakat, hettitákat, perizzieket, hivvieket és jebúsziaikat.

Vigyázz, ne köss szövetséget annak az országnak a lakosaival, ahová bemész, mert csapdává válnak köztetek!

Sőt rontsátok le oltáraikat, törjétek össze szent oszlopaikat, és vágjátok ki szent fáikat.

Nem szabad leborulnod más isten előtt, mert az ÚR, akinek Féltőn-szerető a neve, féltőn szerető Isten.

Sokak számára nehéz elfogadni, hogy az Isten a többi népek kiirtását parancsolja az izraelieknek. Gyakran hibáztatják Istent emiatt a parancsolat miatt. Isten azt parancsolta, hogy törjék össze szent oszlopaikat és vágják ki a szent fáikat. Mit csináltak ezekkel, hogyan imádták az isteneiket?

Ha a jeruzsálemi természet-történelmi múzeumban jártok, akkor ott megnézhetitek azokat a leleteket, amelyeket az archeológusok a kánaáni területről gyűjtöttek az izraelita időszakot megelőző időkből. Láthattok ott sok kis istent, amelyeknek a karjai ki vannak tárva, mintha tartanának valamit. Ezek vasból vagy kőből készültek és tűzbe tették őket, majd addig forrósították, amíg a vas vörösen izzó lett, és aztán a kisgyerekeiket a karjukba helyezték, és halálra égették, hogy áldozzanak ennek a kis bálványnak.

Az isteneknek bemutatott emberáldozat igen gyakori volt, és sok egyéb olyan dolgot is műveltek, amelyek következtében amúgyis kipusztították volna saját magukat. Egyetlen olyan társadalom sem életképes, amely ennyire el van torzulva. Viszont ha megengedi Isten, hogy ezekkel szövetséget kössenek, akkor annyira megfertőződik Isten népét ezzel a pusztító romlottságukkal, hogy ők maguk

is elpusztultak volna. Isten azért rendelte el a kiirtásukat, hogy a saját népét megvédje az örültségeiktől.

Ha a mi iskolánkban a gyerekek felügyeletével bízánk meg téged, és egy veszett kutya támadná meg a gyerekeket, összevissza harapdálva őket, akkor jogosan ölnéd meg a kutyát? Szeretem a kutyákat, de ezt a kutyát meg kellene ölni. A benne levő betegség úgyszólván megölné őt, de ha te nem ölod meg, akkor az a veszett kutya képes lenne megölni néhányat e gyönyörű, ártatlan gyerekek közül.

Ugyanerről szól Isten parancsa is. Halálosan beteg népeket kell kiirtani, hogy megvédje azokat az ártatlan gyerekeit, akiket az Ő örökségébe hozott be a földjére. Nem köthetnek velük szövetséget.

Ne köss szövetséget annak az országnak a lakosaival, mert amikor paráználkodnak isteneikkel, és áldoznak isteneiknek, téged is meghívnak, és enni fogsz áldozataikból.

Ne végy feleséget leányaik közül fiaidnak, mert amikor leányaik paráználkodnak isteneikkel, fiaidat is paráználkodásra csábítják az ő isteneikkel.

Ne csinálj magadnak öntött istenszobrot!

Tartsd meg a kovásztalan kenyér ünnepét! Hét napon át egyél kovásztalan kenyeret, ahogyan megparancsoltam neked, az Ábáb hónap meghatározott idején, mert az Ábáb hónapban jöttél ki Egyiptomból.

Enyém legyen mindaz, ami megnyitja anyja méhét, és minden hím jószágod is, amely marhád, vagy juhod elsősülöttje!

De a szamár elsősülöttjét juhon váltsd meg! Ha nem váltod meg, szegd a nyakát! Minden elsősülött fiút válts meg! Senki se jelenjék meg előttem üres kézzel!

Az elsősülött fiú mindig a ház papja volt, ezért Isten tulajdona volt. Mivel azonban Isten a Lévi nemzetségén keresztül egy papi rendet állított fel, ezért ha meg akarták tartani az elsősülött fiút a családban, akkor meg kellett őt váltani Istentől.

Hat napon át dolgozz, de a hetedik napon pihenj, még szántáskor és aratáskor is pihenj!

Tartsd meg a hetek ünnepét, amikor búzád első termését aratod; és a betakarítás ünnepét is az esztendő fordulóján!

Évente háromszor jelenjék meg minden férfi az Úrnak, Izráel URának, Istenének színe előtt!

Milyen nagyszerű lenne, ha egy olyan nemzet lennénk, akik elköteleztük magunkat Istennek, és a nemzet összes férfija háromszor egy évben összegyűlne, és Isten elé járulna, hogy közösen dicsőítse Őt!

Mert népeket űzők ki előled, kiszélesítem határodát, és senki sem kívánja meg földedet, amikor évenként háromszor fölmész, hogy megjelenj Istenednek, az ÚRnak színe előtt.

A nekem szánt áldozat vérét ne ontsd ki kovászos étel mellett, és ne maradjon meg másnap reggelre a páskaünnep áldozata!

Földed első termésének javát vidd el Istenednek, az ÚRnak házába! Ne főzz gödölyét az anyjának tejében!

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Írd le ezeket az igéket, mert ezeknek az igéknek alapján kötöttem szövetséget veled és Izráellel!

Mózes negyven nap és negyven éjjel volt ott az ÚRnál. Kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírta a táblákra a szövetség igéit, a tíz igét.

Lehetetlen étel és ital nélkül meglenni negyven napig. De ez csak akkor igaz, ha természetes folyamatok vannak a fejedben. De mekkora a te Istened? Isten képes volt őt megtartani étel és ital nélkül. Ez egy fizikai lehetetlenség volt, de Istennek csodálatos ereje van, és a természet törvényeit felül tudja bírálni. Nem ajánlom nektek, hogy negyven napig étel és víz nélkül próbálkozzatok, mert kb. 9 nap után a vízhiány miatt meghalnátok. Mózes csak Isten erejével és gondoskodásával volt erre képes. Csoda volt ez, és én hiszem, hogy így történt, mert ezt a Biblia írja. Elfogadom azt az Istent, aki képes a csodákra, és nehezen tudnám elfogadni azt az istent, amely nem képes ezeket megtenni.

Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről. A bizonyág két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcának a bőre sugárzó lett, amikor Istennel beszélt.

Amikor Áron és Izráel fiai meglátták, hogy sugárzik Mózes arcának a bőre, féltek közel menni hozzá.

Mózes azonban hívta őket, és akkor Áron meg a közösség vezetői mind visszatértek hozzá, Mózes pedig beszélt velük.

Azután közel mentek hozzá Izráel fiai is mind, ő pedig megparancsolta nekik mindazt, amit az ÚR meghagyott neki a Sínai-hegyen.

Bevégezve velük a beszédet, leplet tett Mózes az arcára.

Valahányszor az ÚR színe elé ment Mózes, hogy beszéljen vele, levette a leplet kijöveteléig. Azután kijött, és elmondta Izráel fiainak mindazt, amit parancsként kapott.

És mivel Izráel fiai látták, hogy Mózes arcának bőre sugárzik, ismét arcára borította Mózes a leplet, amíg be nem ment, hogy Istennel beszéljen.

Az Újszövetségben kétszer is említik a Mózes arcát borító leplet. Először is miért volt a lepel Mózes arcán? Azért, mert nem lehetett ránézni a fényes arcára? Nem. A korintusiakhoz írt levélben olvashatjuk, hogy az arcán azért volt lepel, hogy ne lássák, hogy miként tűnik el a fényesség az arcáról. A fényesség elhalványult az arcáról, és az azt jelképezte, hogy amikor Isten az új szövetséget adta, akkor a régi törvények elhalványultak.

Az arca tehát azért volt leplezve, hogy az emberek ne láthassák a régi szövetség elhalványulását, de Pál azzal folytatja, hogy „még ma is lepel borítja az arcukat Isten igéjével kapcsolatban.” Nem látják Isten igazságát Jézus Krisztusban, mert még mindig nem látják, hogy Jézus Krisztus az a Messiás, akit Isten megígért az izraeli népnek.

2 MÓZES 35-40. FEJEZET

Azután összegyűjtötte Mózes Izráel fiainak egész közösségét, és ezt mondta nekik: Ezek azok az igék, amelyekről azt parancsolta az ÚR, hogy meg kell tennetek:

Hat napon át végezzétek munkátokat, de a hetedik napot tartsátok szentnek, az ÚRnak szentelt nyugalom nagy napja legyen az. Meg kell ölni mindenkit, aki munkát végez ezen a napon!

Lakóhelyeteken sehol se gyűjtsatok tüzet szombaton!

A zsidók egyik legerősebben gyökerező hagyománya a mai napig is a szombat nap. Ez egy igen jó dolog volt, hisz nem az ember volt a szombatért, hanem a szombat az emberért. A nyugalom napja Isten ajándéka számunkra, egy olyan nap, amelyen egyszerűen semmi mást sem kell tenni, csak pihenni. Ha ezt megtartanánk, sokkal egészségesebbek lennénk lelkileg és fizikailag.

De sajnós egy olyan rohanó társadalomban élünk, hogy ez talán sikerülne is nekem délelőtt 11-ig, de utána már falra másznék. Meg kellene tanulnunk többet pihenni anélkül, hogy közben lelkiismeret furdalásunk lenne. Ez Isten ajándéka, de ha nem használjátok ki, az nem jelenti azt, hogy akkor átkozottak lesztek. A zsidók félreértelmezték ezt a parancsot, mert azt gondolták, hogy ha valamit dolgozni mersz szombaton, akkor el kell pusztulnod.

És ezt mondta Mózes Izráel fiai egész közösségének: Ezt a dolgot parancsolta az ÚR:

Gyűjtsetek felajánlást magatok között az ÚRnak! Mindenki, akit a szíve arra indít, hozzon felajánlást az ÚRnak: aranyat, ezüstöt és rezet,

Parancsot kaptak, hogy gyűjtsenek felajánlást az Úrnak, de volt egy feltétel: csak akkor adhattál, ha teljes szívedből akartál adni. Pál apostol az Újszövetségben azt írja, hogy amikor Istennek adunk, akkor sohasem jöhet ez a felajánlás kényszerből, hanem

Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”.

Isten nem akar semmit tőletek, amit fogcsikorgatva adtok neki: sem pénzt, sem időt, sem szolgálatot. Tragikus, hogy az egyház oda jutott, hogy nyomást

gyakorol az emberekre azért, hogy munkát vállaljanak a gyülekezetben. Ilyen nyomás alatt az ember azt mondja, hogy „na jó, meg kell ezt csináljam, pedig vasárnap tudnék jobbat is tenni”, és miközben dolgozik, egyfolytában panaszkodik Istennek. A legjobb az, ha nem teszünk semmit, mert Isten nem akar semmiféle kényszerűségből tett szolgálatot. Minden adakozás a szíved akaratából kell jöjjön, mert Isten minden másfajta adakozást gyűlöl.

Nekem semmi közöm ahhoz, hogy ki mennyit és mit ad Istennek. Ez közted és Isten között kell maradjon, és annyit adsz neki szabad akaratodból, amennyit éppen akarsz, de sose adakozz kényszerből vagy nyomás hatására. Itt a Calvary Chapel-ben ezért eldöntöttük, hogy soha senkit sem fogunk megkérni semmire. Ha valaki megkérdezi, hogy „hogyan lehetne tanítani a vasárnapi iskolánkban?”, a válaszuk az, hogy „pont most jöttél rá: kérni kell a lehetőséget.” Mert nem fogunk senkihez odavinni egy vasárnapi iskolai könyvet, és nem fogjuk neki azt mondani, hogy „nagy szükségünk van arra, hogy taníts a vasárnapi iskolában.” Csak a te szívedből jöhet a szolgálat.

Isten még a törvénnyel kapcsolatban is ezt a feltételt szabta: a szívek akaratából hozzák a felajánlást:

*hozzon felajánlást az ÚRnak: aranyat, ezüstöt és rezet,
kék és piros bíbort, karmazsin fonalat és lenfonalat, kecskeszört,
vörösre festett kosboróket, delfinbört és akácfát,
lámpaolajat, balzsamot a fölkenéshez való olajhoz és a jó illatú füstöléshez;
ónixköveket és foglalatba való drágaköveket az éfódhoz és hőséhez.
Jöjjön ide minden hozzáértő ember, és készítsék el mindazt, amit megparancsolt
az ÚR:
a hajlékot, annak sátrát és takaróját, kapcsait, deszkáit, reteszeit, oszlopait és
talpait.
Készítsék el a ládát és annak rúdrait a fődéllel együtt, a függőkárpitot,
az asztalt, annak rúdrait, egész fölszerelését és a szent kenyereket,
a lámpatartót a világításhoz, annak fölszerelését és mécseseit és a lámpaolajat.
STB*

A 21-es verstől:

*Azután eljött mindenki, akit a szíve indított, akit a lelke hajtott, és elhozta az
ÚRnak szánt felajánlását a kijelentés sátrának elkészítéséhez, az ott végzendő
szolgálathoz és a szent ruhákhoz.
Eljöttek a férfiak az asszonyokkal együtt, mindenki, akit a szíve arra indított, és
hoztak boglárokat, függőket, gyűrűket, nyakláncokat és mindenféle arany
ékszert. Mindenki ajánlott föl aranyból való ajándékot az ÚRnak.
Minden férfi aszerint, hogy mije volt, hozott kék és piros bíbort, karmazsin
fonalat, lenfonalat és kecskeszört, továbbá vörösre festett kosboróket és
delfinböröket.*

Aki ezüstből vagy rézből tudott felajánlást tenni, elhozta felajánlását az ÚRnak; akinek akácfája volt, azt hozta el a különböző istentiszteleti eszközökhöz.

Az Istennek való adakozás titka tehát az, hogy mindig az Isten által szívünkre helyezett dolgot adjuk neki szabad akaratunkból.

A 29.-ik verstől:

Izráel fiai közül mindazok a férfiak és asszonyok, akiket a szívük arra indított, hogy adakozzanak a különféle eszközökre, amelyeknek elkészítését elrendelte az ÚR Mózes által, elhozták önkéntes ajándékukat az ÚRnak.

Akkor ezt mondta Mózes Izráel fiainak: Nézzétek! Az ÚR név szerint elhívta Becalélt, Húr fiának, Úrínak a fiát Júda törzséből.

Betöltötte isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkára,

hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, a foglalatba való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle tervezőmunka elvégzésére.

Azzal a képességgel is felruházta, hogy tanítson a Dán törzséből való Oholiábbal, Ahíszámák fiával együtt.

Nagy hozzáértéssel ajándékozta meg őket, hogy el tudjanak készíteni mindenféle faragó, szövő, hímző és takácsmunkát kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és lenfonálból, és elvégezzenek minden munkát és terveket készítsenek.

Ekkor Becalél és Oholiáb mindazokkal a hozzáértő férfiakkal együtt, akiknek bölcsességet és értelmet adott az ÚR, hogy el tudják készíteni a szentély különböző istentiszteleti eszközeit, elkészíttette azokkal egészen úgy, ahogyan megparancsolta az ÚR.

Hívatta tehát Mózes Becalélt és Oholiábot, és mindazokat a hozzáértő embereket, akiknek bölcsességet adott az ÚR, mindenkit, akit szíve arra indított, hogy hozzáfogjon a munka elvégzéséhez.

Minden ember szívét az Úr indította arra, hogy saját akaratából tegye Isten munkáját. És ez mindig így van. Nagyon izgalmas dolog olyan emberek közepette lenni, akiknek a szívét az Úr indítja, és nem kell ezért állandóan nyomást gyakoroljunk rájuk. A világ legnehezebb dolga egy olyan gyülekezet pásztorának lenni, ahol egyetlen ember szíve sem indul az Úr szolgálatára. Állandó harc ez.

De ha olyan emberekkel kerülsz össze, akiknek a szíve az Úr szolgálatáért dobog, akárcsak itt a mi gyülekezetünkben, akkor majdnem neked kell fékezni a dolgokat.

Ezek átvették Mózesről mindazokat a felajánlott dolgokat, amelyeket Izráel fiai hoztak a szentély istentiszteleti eszközeinek az elkészítéséhez. Ezenkívül is vittek hozzá minden reggel önkéntes áldozatokat.

Eljöttek mindazok a hozzáértő emberek, akik a szentély különféle eszközein dolgoztak, mindenki a maga mesterségében, amiben dolgozni szokott.

És ezt mondták Mózesnek: Többet hordott össze a nép, mint amennyi szükséges azokhoz az istentiszteleti eszközökhöz, amelyek elkészítését megparancsolta az ÚR.

Ekkor megparancsolta Mózes, hogy vigyék hírül a táborban, hogy se férfi, se asszony ne készítsen semmit felajánlásul a szentély számára. És a nép abbahagyta az ajándékhordást.

Mert elég volt az anyag az egész munka elvégzéséhez, sőt még maradt is.

Ez a nagy dolog, amikor le kell állítani az adakozást!

Először készíteni kezdték a lenfüggönyöket, majd a kecskeszőr függönyt, és végül a vörösre festett koszór függönyt. Ezután következtek az akácfa deszkák és a talpak, amelyekbe a deszkákat helyezték, és amelyek a sátor külső falai lettek. Elkészítették az oszlopokat is, majd a 38.-ik fejezetben olvashatjuk a 24.-ik versben:

A munkálatokhoz, a szentély egész munkálatához felhasznált összes arany ajándékkul hozott arany volt: huszonkilenc talentum és hétszázharminc sekel, a szent sekel szerint.

Az ezüst pedig, amelyet a közösség számba vett tagjai adtak: száz talentum és ezerhétszázhetvenöt sekel volt, a szent sekel szerint.

Ez a sátor hatalmas érték volt akkor, és mostani áron pedig több tízmillió dollárnyi nemesfémet tartalmazott.

A 39.-ik fejezetben Áron ruházatát kezdték készíteni, de ezeket már ismerjük az előző fejezetekből: a kék köpeny, az éfód, a mellvért, az aranyozott övek, az ónixköveken levő nevek, amelyet a vállán viselt, majd a főpap süvege és koronája következett.

Folyamatosan olvashatjuk azt a kifejezést: „*ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.*”

Majd a fejezet így végződik:

Úgy készítettek el minden munkálatot Izráel fiai, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.

Mózes megtekintette az egész munkálatot, és megállapította, hogy elkészült; egészen úgy készítettek el, ahogyan az ÚR megparancsolta. És megáldotta őket Mózes.

Tehát mindent a terveknek megfelelően készítettek el, ahogyan az Úr megparancsolta, mert ezek a mennyországi dolgok modelljei voltak.

Ekkor így szólt az ÚR Mózeshez:

Az első hónap első napján állítsd fel a hajlékot, a kijelentés sátrát!

Helyezd el benne a bizonyosság ládáját, és fedd be a ládát földel!

Vidd be az asztalt, és rakd rá, ami rá való! Vidd be a lámpatartót, és rakd rá a mécseseket!

Tedd az illatáldozatra való aranyoltárt a bizonyosság ládája elé, és tedd föl a függönyt a hajlék bejáratára!

Helyezd az égőáldozati oltárt a hajléknak, a kijelentés sátrának bejárata elé!

A mosdómedencét tedd a kijelentés sátra és az oltár közé, és töltsd meg vízzel!

Azután rendezd el az udvart körös-körül, és tedd föl a függönyt az udvar kapujára!

Vedd a felkenéshez való olajat, kend meg a hajlékot és mindazt, ami benne van! Így szenteld föl azt és egész fölszerelését, hogy szent legyen!

A bejárat kelet felé nézett. Először az udvarból a 3 függönyön keresztül léphettél be. Az udvaron legelőször az oltárt láthattad meg, amelyen tűz égett, hogy az áldozati húst megsüthessék. Az oltár mögött volt a rézből készült mosdómedence, amelyben a pap megmosakodott mielőtt belépett volna belső szentélybe. Ezt akácfa deszkák vettek körül, amelyeket ezüsttalpakba állítottak és egymáshoz erősítettek.

A deszkák képezték a falat, és amikor beléptél ebbe a zárt helybe, akkor a mennyezeten a lenből készült, hímzett tetőt láthattad, amelyen aztán a kecskeszőr tető, és végül a legkülső réteg a vörös koszbőr és a delfinbőr tető volt, amely védte a sátrat az eső ellen.

Amikor beléptél ebbe az épületbe, amely kb. 15 méter hosszú és 4 és fél méter széles volt, a bal oldalon a hétágú gyertyatartót láthattad, amelyen mindig égett az olaj.

A jobb oldalon egy kis alacsony, arannyal bevont asztal volt, amelyen 12 kenyér feküdt. Szemközt pedig egy gyönyörűen hímzett függöny volt a kerubokkal. Ezelőtt állt egy kis aranyozott oltár, amelyen 4 szarv volt, és ez előtt szokta a pap a füstölőket meglengetni a füstáldozatkor. A függöny mögött egy kb. 4x4-es szoba volt, amelynek minden oldala aranyozott volt, benne a szövetség ládájával.

Vedd a felkenéshez való olajat, kend meg a hajlékot és mindazt, ami benne van! Így szenteld föl azt és egész fölszerelését, hogy szent legyen!

Kend meg az égőáldozati oltárt is és egész fölszerelését; így szenteld föl az oltárt, hogy igen szent legyen az oltár!

A mosdómedencét és annak állványát is kend meg! Így szenteld föl azt!

Azután vezesd Áront és fiait a kijelentés sátrának bejáratához, és mosdasd meg őket!

Öltöztess föl Áront a szent ruhákba, és kend fel, és szenteld fel, hogy a papom legyen!

*Fiait is vezesd oda, és öltöztess fel őket köntösükbe!
Kend fel őket, ahogyan apjukat felkented, hogy papjaim legyenek! Ez a felkenés teszi őket örökre papokká nemzedékről nemzedékre.
Mózes pontosan úgy járt el mindenben, ahogyan megparancsolta neki az ÚR.
A második év első hónapjának első napján felállították a hajlékot.
Felállította Mózes a hajlékot, lerakták a talpait, felállították deszkáit, ráillesztették a reteszeket, és felállították az oszlopokat.
Azután kifeszítették a hajlékra a sátrat, fölterítették a sátorra a takarót, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.
Majd fogta a bizonytságot, és beletette a ládába.*

A bizonytság a két kőtábla volt, amelyre a tízparancsolatot vésték rá.

*A rudakat ráillesztették a ládára, és a födelet rátették a ládára.
Azután bevitték a ládát a hajlékba, és föltették a függőkárpitot, hogy eltakarja a bizonytság ládáját, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.
Elhelyezték az asztalt is a kijelentés sátrában a hajlék északi oldalán, a kárpiton kívül.
Majd kenyereket raktak rá sorban az ÚR elé, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.
Felállította a lámpatartót a kijelentés sátrában az asztallal szemben, a hajlék déli oldalán.
Fölrakta a mécseseket az ÚR elé, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.
Az aranyoltárt pedig a kárpit elé helyezte a kijelentés sátrában,
és jó illatú áldozatot mutatott be rajta, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.
És föltette a függőnyt a hajlék bejáratára.
Az égőáldozati oltárt pedig a hajléknak, kijelentés sátrának bejáratánál helyezte el, és égőáldozatot meg ételáldozatot mutatott be rajta, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.
A mosdómedencét a kijelentés sátra és az oltár között helyezte el, vizet töltött bele a mosakodáshoz.
Ebben mosták meg Mózes, Áron és fiai a kezüket és a lábukat.
Valahányszor bementek a kijelentés sátrába, és az oltár elé léptek, megmosakodtak, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek.
Azután elrendezte az udvart a hajlék és az oltár körül, és rátette a függőnyt az udvar kapujára. Így végezte el Mózes a munkát.
Ekkor beborította a felhő a kijelentés sátrát, és az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot.
És Mózes nem tudott bemenni a kijelentés sátrába, mert rajta nyugodott a felhő, és az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot.
Valahányszor fölszállt a felhő a hajlékról, útnak indultak Izráel fiai egész vándorlásuk alatt.
Ha nem szállt föl a felhő, nem indultak el ők se, amíg föl nem szállt.
Mert nappal az ÚR felhője volt a hajlékon, éjjel pedig tűz volt rajta. Izráel egész háza látta ezt vándorlása egész idején.*

El tudjátok képzelni, hogy milyen volt az, amikor mindig az Úr jelenlétét láthatták?! A sátor a tábor közepén volt, és éjjel, ha felkeltek, akkor láthatták Isten tüzét, amint a sátor fölött ég. Ez hatalmas dolog lehetett! Napközben pedig a felhőt látták a sátor fölött, és amikor az felemelkedett és elindult, akkor az emberek is összecsomagoltak és addig követték a felhőt, amíg az meg nem állapodott valahol. Akkor felállították ismét a sátrat, és a felhő pedig rászállt a sátorra és így vezette őket negyven éven keresztül Isten a pusztában: folyamatosan emlékeztetve őket az Ő jelenlétére.

Nagyon szeretem a verset amely így szól: *az ÚR dicsősége betöltötte a hajlékot.* A mennyország sem tudja Istent befogadni. Isten jelenlétének érzékelése mindent betölt, és a szívem nagyon vágyik arra, hogy Isten dicsőségét még többször megtapasztaljam az életemben. Szeretném, ha egyszer egy egész napot eltöltenénk Istennel együtt, megnyitnánk a szívünket előtte, és Őt dicsőítenénk reggeltől estig, hogy láthassuk, hogy miként tölti be az Úr dicsősége ezt a hajlékot is. Hisz számunkra ez az épület az, ahol együtt vagyunk és Istennel gyülekezétként találkozunk. Persze Istennel mindenütt találkozunk, de közösen itt szoktunk hozzá jönni.

Istenem, úgy imádkozunk hozzád, mint Mózes: Add, hogy megláthassuk a Te dicsőségedet. Imádkozunk, hogy tartsd fogva a szívünket tebenned, hogy egyre kevésbé érdekeljen minket a világ dicsősége, és egyre inkább érdekeljen Isten dicsősége. Atyánk, kérlek mutasd meg dicsőségedet a Te népednek, add, hogy a jelenléted dicsőségét megtapasztalhassák.